

HERI KÓKLER

és a
Fáraó Átka

K. B. ROTTRING

1. Más világ?

Heri Kókler hirtelen ébredt fel.

Olyan hirtelen, mint ahogy a menzai szalmonellás süti hajítja meg az embert.

Korunk hőse, mint ahogy ilyenkor általában, lendületes mozdulattal kinyitotta a szemét. Sőt, hat perc múlva a másikat is – mert kettő volt neki egyelőre –, hogy vizuális ingerek révén befogadja a külvilágot.

Ám szinte azonnal rádöbbsent arra, hogy a délelőtti 12 óra körüli időpont számára teljességgel korahajnalinak tekinthető, így egyáltalán nem alkalmas arra, hogy a napnak ebben a roppant álmatag időszakában megváltsa a világot.

Sajátos bioritmusa szerint, a legjobb esetben, még egy egyszerűbb világmegváltásra is, legalább kora délutánig kellett volna várni. Egy bonyolultabb, szellemi és testi erőfeszítést egyaránt igénylő világmegváltás pedig délután kilenc óra előtt egyszerűen szóba sem jöhetett. Hiába is ingerelték Heri Kókler kissé másnaposnak ható, mégis hiperintelligens benyomást keltő, finom orcáját a huncut kis napsugarak, korunk hőse tompa volt, mint a kiszáradt sógyurma.

Heri nagyot ásított.

Aztán még négy kicsit.

Megdörgölte leragadt szemeit, majd nagy nehezen feltápaszkodott pihe-puha kis ágyikójából, ahol mindig Hermelinről szokott nagyokat álmodni.

Így, szemüveg nélkül nem sokat látott. A világ olyanformán tárult rövidlátó szeme elé, mint egy impresszionista festő képe. Tírtarka színek és elmosódott formák ködlöttek látótelepében.

De amikor felvette kerekded szemüvegét, minden megváltozott!

Látása éles lett, akár a sasnak, az eddigi elmosódott formák jól körülhatárolható kontúrokba rendeződtek.

Ám a látvány, amely ebben a szempillantásban a szeme elé tárult, a szegény árva fiút annyira megdöbbenetette, hogy nem csak a szemüvege, de még a szája is elkerekedett.

Heri ugyanis ebben a másodpercben elképedve vette tudomásul, hogy nem a saját ágyában ébredt.

Ez bizonyos helyzetekben, bizonyos éjszakai benyomásokat követően néhányszor (valójában nagyon gyakran, hehehe – a szerk.) előfordult vele.

Ám a mostani „máshol-ébredtem-és-fogalmam-nincs-hogy-hol-vagyok” szitu nem ezek közé a kellemes, mámorító történések után bekövetkező reggeli ébredések közé tartozott.

Logikus következtetésként azonnal agyába villant a gondolat, hogy akkor ezek szerint e pillanatban nem is a saját szobácskájában tartózkodik.

– Akkor hát hol? – villant agyába a megdöbbenő gondolat.

Amint kezdett szépen, lassacskán, az éjszakai erotikus álmok kábító emlékeitől pillanatról-pillanatra fokozatosan megszabadulva magához térni, egyre jobban erősödött benne a gondolat, hogy itt valami nagyon nincs rendben.

Hiszen határozottan emlékezett rá, hogy tegnap este, közvetlenül lefekvés előtt, még póráz nélkül kivitte megpisíltetni unokatestvérét, a kis Dundy Nudlyt.

Heri emlékeiben ebben a pillanatban világosan feltolult a megható emlék, és remegő állóképpé merevedett, midőn nevezett kis kuzinkája olyan nagy örömmel nyargalászott a szomszédos park bokrai és fái között. Ezeket gondosan meg is jelölte, hogy határozottan jelezze más állatok számára, hogy ez bizony az ő territórium, nem pedig az övé.

Heri elmosolyodott. Lelkét a szeretet semmi máshoz nem hasonlítható remek érzése járta át, amikor szinte látta maga előtt a játékos kis állat örömeit, amikor az az elhajított teniszlabdát olyan nagy örömmel hozta vissza neki.

Okos, hűséges teremtmény volt ez a Nudly, mindent vissza tudott hozni, amit csak eldobott neki. Teniszütőt, strandpapucsot, kerti rotátort. Csak egyszer nem hozott vissza valamit. Mindez akkor történt, amikor a jó Heri véletlenül rosszul dobta el azt a fránya kéziszűlyzót, amely picikét kobakon találta kuzinkáját. Szegény kis köcső... Dundy emiatt néhány hónapra kórházba kellett szállítani.

De nemcsak odaszállították, hanem ott is fogták nagy-nagy szeretettel, hiszen a negyvenhét életmentő beavatkozás után eddig tartott, amíg Dundy Nudly feje végre összeforrt, és ha nem is nyomtalanul, de legalább meggyógyult a koponyaalapi törése. Illetve törései...

Heri a mai napig rettentően sajnálta az esetet. Szentül megfogadta, hogy soha többé nem dobja véletlenül Dundy Nudly fura alakúvá gyógyult fejéhez azt a csúnya kéziszűlyzót.

Dundy szerencséire nem neheztelt, mert emlékei törődtek. Ennek következtében tiszta lappal kezdhette újra piti kis életét.

Szegény szülei, Vastyúk bácsi és Fekália néni nem örültek ennek az amnéziának, mert fiúk taníttatásába annak idején font-százezreket ölték bele. Tegyük hozzá, hogy hiába. Ám ez nem osztott, nem szorozott, a lényeg, hogy ez a sok lóvé most már mindenképpen elveszett. Ezt a nagyberuházást, Dundy újbóli edukálását teljesen újra kellett volna kezdeni, hiszen szegény kis kuzin nulláról indult.

Heri szerencséire nem engedélyezte számukra, hogy felelőtlenül szórják a pénzt, amire nagyobb szükség is lehetett más helyeken. Dundy Nudly azért megtanulhatott beszélni, írni és olvasni, valamint alapfokon számolni. Ez bőven elég is volt egy kamikaze pilóta számára. Heri saját költségén, immár másodjára képezte ki a remek katonai munkára puha kis rokonkáját.

Merthogy Dundynek volt egy pipec kis rakétája, amelyet az ellenség támadásának első másodperceiben az inváziós erők közepébe kellett vezetnie. Semmi más dolga nem akadt volna vele a továbbiakban, lévén, a remek szerkezet ezután már magától felrobbant, remélhetőleg megsemmisítve ezzel a betolakodók fő erejét. Csodálatos és heroikus munka volt ez! Sokkal izgalmasabb és lélekemelőbb, mint napi tizenkilenc és fél órában egy Megdeglec étteremben zsebpénzért dolgozni, vagy egy irodában ülni, ahol a passzív dohányzáson és a tüdőrák lassú kialakulásán kívül egész nap nem történik semmi. Minden szomszéd, akiket Heri időközben fanatikus vallási harcosokká képezett ki, akik bárhová gondolkodás nélkül követték volna őt, irigyelte a Dundy fiút.

Heri olyan nemeslelkű és nagyvonalú gazdája volt ennek a beszélő szerszámnak, hogy saját költségén, mármint az unokatestvére béréből levont szép kis summából, minden hétvégén vasárnapi iskolába járatta a rokon emberegységet, hogy ott lelkiileg töltekezhessen. Ebben a műintézményben, a vallás és a hit ópiumának segítségével, még azt is sikerült elérniük a szorgos vallásügyi szakmenedzsereknek, azaz a papoknak, hogy a halálra felkészített Dundy derűs és kiegyensúlyozott lelkiállapotban vegetáljon azalatt a rövid idő alatt, amely megadatott számára ebben a földi siralomvölgyben, mielőtt elérkezik számára a várva várt NAGY BEVETÉS.

Heri az emlékek hatására érzékenyült.

De azért nem annyira, hogy ne döbbenjen meg rajta újfent, hogy ez a szoba, ahol ma reggel felnyitotta rövidlátó két szép szemét, nem egyezik

azzal, ahol tegnap este lehunyt.

Rövid úton, logikai képességeinek csúcsra járatásával kiokumálta, hogy ez csakis úgy lehetséges, hogy az éj leple alatt valaki kicserélte körülötte a szobát.

– Ilyet még nem pipáltam! – csóválta a fejét Heri. A farkát is csóválhatta volna, de nem volt szokása, mert jólnevelt gyerek volt. Igaz, sokáig nem volt gyerekoszobája, mert Dundy Nudly bitorolta előle.

De aztán a dolgok remek fordulatot vettek, Heri Kókler kiköltözhetett a gardróbszekrényből, ahol régebben lakott, és nap mint nap kedvére és büntetlenül terroriz... azaz, nevelgethette mostoháit és vérszerinti kuzinkáját.

Heri feltápáskodott. Levette a szemüvegét, majd megtörölte a tegnapi alsógatyájában, ami szanaszét szaggatva hevert körülötte.

– Húha! – csettintett Heri. Gykezett valami remek és izgalmas részletre visszaemlékezni, de egy parányi emlékfoslány nem sok, annyi sem jutott az eszébe. A szemüvege a beavatkozás eredményeképpen nagyságrendekkel tisztább állapotba került, Heri számára hirtelen minden sokkal élesebben látszódtott. A szemüvegről sikerült a szennyezett anyagdarabok segítségével eltávolítani a port, a ráakódott ételréteget és a zsírt, nem is beszélve a vízkőről, amelyet viszont nem sikerült ezzel a módszerrel eltávolítani. Mivel Heri nem használt sem vízkőoldót, sem pedig flexet, a vízkő rajta maradt.

– Ez lehetetlen! – hökkent meg Heri, mert mindezek ellenére mégis ennyivel jobban kezdett látni.

Érezte, hogy kiszárad a szája, megremeg a keze és nyomni kezd a nyombe.

A szobában ott feküdtek meghalva kiváló cimborái, a Ribizly kilencesikrek!

Név szerint: Controlles, Altefnég, Shift, Pageup és Pagedown, Overlay, Capslock, Backspace és Delete.

De nem! Heri szívről egy egész kőomlás görgött le a megkönnyebbülés heveny okából kifolyólag, amikor észrevette, vagyis meghallotta, hogy milyen békésen horkolnak szegénykék. Egészen addig, amíg Heri finoman el nem kiáltotta magát:

– Riadó!

Erre mindannyian kinyitották egymás szemét, és tántorogva felsorakoztak szellemi és militáris vezetőjük előtt.

– Srácok! – hörgött Heri. – Hát ti meg hogy a nyavalyába kerültetek ide?

Az ikrek egymásra néztek. Ásítova felelték, hogy este lefeküdtek, és ebből logikusan következik, hogy most, azaz ezen a szép reggelen, mindannyian itt vannak még a hálószobájukban, hiszen egyikük sem alvajáró.

Heri hirtelen felemelte az ujját, és kissé kárörvendő hangon annyit mondott:

– Logikai ellentmondást vettem észre, skacok! Azt állítottátok az imént, hogy este lefeküdtetek a szobátokban, és most reggel felébredtetek a szobátokban...

– Igen, Heri! – ketyogott közbe Controlles. – De miért olyan nagy csoda ez? Ezért kellett hajnali tizenegykor felverned minket a legszebb álmunkból, he? – A neheztelés hangsúlyát csak az nem vette észre, aki nem akarta.

– Igen, ezért! – felelte Heri komor tekintettel.

– Vesszek meg, ha értem! – javasolta Controlles ingerülten.

– Valami nagyon nem tetszik itt nekem! – mondta fojtott hangon Heri. – Jómagam, hozzatok hasonlóan, tegnap este szépen lefeküdtem az ágyikómba, és most reggel felkeltem belőle. Csakhogy nem a saját ágyamban ébredtem.

– Höhöhő – jegyezte meg kultúráltan Delete. – Velem is előfordult már egyszer ilyen. Annyi alkoholmentes málnasört ittam, hogy totál törlődött a memóriám.

– De én világosan emlékszem, hogy otthon, Vastyúk bácsiék házában aludtam el. De ez most nem az a ház, ezt ti is beláthatjátok, hiszen ti is mind egy szálra itt vagytok. De tegnap este, hozzám hasonlóan, ti is mindannyian a saját ágyikótokban hajtottátok nyugovóra a fejeteket, ennek ellenére most mindannyian itt ébredtünk. És ez a hely nem otthon van, ezt ti is beláthatjátok.

– Igaza van! – helyeselt Overlay, aki lassan kezdte átlátni, miről beszél Heri. – Hiszen nyár van, javában tombol a szünidő, mi is otthon lopjuk a napot. De emlékezzetek fehér testvéreim, Herivel a nyári szünetben eddig még nem is találkoztunk. Most meg itt gesztikulál előttünk, és idegesítő dolgokat magyaráz, amitől napról-napra jobban fogunk félni. Végül biztosan megint valami szörnyűség következik, és visszatér Netuddki. Tisztára úgy történik most is minden, mint ahogy általában szokott.

– Most viszont mégis együtt ébredtünk! – csóválta a fejét Pageup és Pagedown.

– Menjünk vissza az elejére! – javasolta Backspace. – Szóval, Heri, te azt állítod, hogy az éjszaka folyamán valami csoda történt, és mire reggel lett, mindannyian egy szobában találtuk magunkat?

– Igen! Valami ilyesmi történt! – bólogatott komoran Heri. – De fogalmam sincs, mi történhetett.

Ebben a pillanatban Debill Longatom, aki állandó szobatársuk volt a Rokforti Varázs Ló és Kedvesnővér Kiképező Főiskolában, lassan feltápáskodott. Jól láthatóan, még mindig félálomban kinyitotta az ablak spalettáját. Mindannyian felhördültek meglepetésükben.

A ragyogó napsütésben, a vakító kék égen úszó báránnyelők között valami olyasmit pillantottak meg, amitől elállt a lélegzetük. Előttük egy hatalmas, romos kastély húzódtott. Dűledező falait részben benőtte már a kúszó és a gyomnövényzet. A másik része viszont leomlott.

Mint valami óriás felfelé meredő csonka ujjai, úgy emelkedtek az ég felé a romos falrészletek. A torz, félig ledől, villám sújtotta tornyok körül madarak köröztek.

Senki nem szólt egy szót sem.

Csak a következő fejezetben.

2. Új igazgató

– Rokfort! – kiáltotta döbbenet Debill Longatom, és meglepetésében kis híján kiesett az ablakon. Ha az ikrek nem segítenek neki azzal, hogy finoman meglökik és ügyesen kibillentik az egyensúlyából, biztosan nem tudott volna egyedül kiesni. De mivel rendes, segítőkész fiúk voltak mindannyian, Longatom szépen lezuhan a mélybe.

Mivel csak a földszinten voltak, ez a zuhanás mindössze hetvenhárom centimétert jelentett. Longatom sem ütötte-zúzta magát halálra. Ám, miután kiköpködte a virágoskertben fejjel előre tett rövid kirándulás eredményeképpen a szájába került muskátli és tehéntrágya darabokat, rémülten üvölni kezdett.

– Ev deb lehet igav! – ordította kissé hibás kiejtéssel, aminek az lehetett az oka, hogy a muskátli és a tehéntrágyát ugyan tényleg kiköpködte, de egy fránya öntözőcső-darabka valahogy beszorult az orrüregébe.

Mindenki szánakozva nézte.

– Nem fáj? – kérdezte Heri együttérzően.

– Nem! – rázta a fejét Debill. – Csag aggor, ha neveteg.

– Akkor ne neved! – javasolta Controlles.

– Nincs okunk az örömeim, fiúk! – jelentette ki Heri. – Valami nagyon furcsa dolog történt velünk. Összegezve: este lefeküdtünk pihe-puha kis ágyikónkba, ma pedig felébredtünk, de nem otthon, szeretteink körében, hanem itt, ahol a Rokfortnak kellene lennie. Ám, amint ti is látjátok, a Rokfort, a szeretett iskolánk, az évszázadok óta büszkén álló Varázs és Ló Kiképző Mágus Tanoda, kegyetlenül lepukkant állapotban, szemközt és kissé rézsútosan hever előttünk.

– Vajon mi történhetett? – kérdezte Controlles?

Senki nem válaszolt.

Miután percekig így álltak az ablak előtt, és hiábavaló módon emésztették magukat, valaki felvetette, hogy miért nem mennek és néznek szét egy kicsit jobban.

Ennél többet tényleg nem tehettek.

Felöltöztek, majd óvatosan kirohantak az épületből.

Az első ember, akibe belebotlottak, Alamusz Giccs volt, a gondnok. Gonosz arcán kegyetlen vigyor ült. A jobb kezében feszülő, félelmetes acélszemekből font pórázon, erejét megfeszítve tartotta féken rettenetes macskáját, akit Csak Norrisznak hívtak.

– Hová-hová fiatalurak? – kérdezte gunyorosan. Látszott rajta, hogy kötekedni akar a fiatalokkal.

– Megyünk, kerülünk egyet – mondta az igazságnak megfélemlően Heri Kókler. – Talán nem szabad?

– A diákok jogai és kötelességei ki vannak függesztve a falra – morogta Alamusz Giccs. – A parkban való séta a diákok számára engedélyezett.

Ám a Négyyszögletű Kerekerdő környékére való eltévedés nem megengedett. Értve vagyok?

– Tökéletesen! – mondta Heri, miközben a többiek is meggyőző módon bólogattak.

Giccs fogta a randa macskáját, és rosszkedvűen elrángigálta maga után. Ezután ment szépen a dolgára az irodájába, ahol nap mint nap azzal ütötte el a drága idejét, hogy megolajozta kínzóeszközeit, amelyeket soha nem használhatott. Ezek, így parlagon heverve, paradox módon, neki jelentettek rettenetes kint. Mert az agyonfrusztrált Giccs annyira, de annyira szerette volna ezeket a fegyelmezetlen magatartást tanúsító tanulókon rendszeresen alkalmazni, de Krampusz Dupladurr professzor és igazgató bá' az iskola területén megtiltotta a fegyelmező célzatú kegyetlenkedést. Alamusz Giccs ezért folyton-folyvást frusztrált volt, mert folyton önmegtartóztatnia kellett kegyetlenkedésre született önvalóját.

Mert hát ott voltak a remek eszközei: a spanyolcsizma, a csipőfogó, a feszítővas és a nyújtógolyó, sőt adott esetben még kerékbe törésre is vállalkozott volna, de nem tehetett semmit. Legfeljebb csak játszhatott műszereivel, és egész nap remek kínzásokról ábrándozott. Belső feszültségét kommandózásra kiképezett házimacskáján vezette le, akit, mint ahogy már talán egyszer említettük, Csak Norrisznak hívtak. Szegény macskát egész nap kegyetlen, állatkínzó módon becézgette, többször enni-inni is adott neki, és általában óránként legalább egyszer megsimogatta.

A nyomorult állat mindezt szótlanul tűrte, csak időnként nyávogott panaszosan, de ilyenkor a piszokfajzat Giccs egyszerűen betette az akváriumba. Ez többszörös állatkínzás volt, hiszen az akváriumban tartott rémült kis piranyák legalább olyan hévvel harapdálták a macskát, mint ahogy az karmolászta őket.

A fiúk kiszaladtak a mezőre. Legnagyobb meglepetésükre a mező nem volt igazi. Műfűből és művirágokból készítették, ráadásul mindkettő teljesen kiszáradt. Messziről sem volt szép látvány, de közelről egyenesen szörnyűnek hatott. A levegőben valami ismeretlen eredetű bűz terjengett. Ahogy körbenéztek, sehol nem láttak virágokat, fákat, bokrokat, az iskola parkja is láthatóan az enyészeté lett.

Ekkor vették észre, hogy az épület, amelyből kiszaladtak, egy hatalmas betonkolosszus, amelynek ablaktalan műanyag falai leginkább egy piramiséhoz hasonlítanak.

– Vesszek meg, ha ez nem egy piramis! – döbbsent meg Controlles, aki nagyon művelt volt, és látott már könyvben, ábrán, ilyen építményt.

– Gyerekek! Hogy a fenébe kerül ez ide? – döbbsent meg Heri.

De senki nem tudta a választ.

Hirtelen megszólalt egy sziréna.

A gyerekek összerezzentek, Pageup és Pagedown annyira, hogy el is bújnak – egy műanyag bokor mögé. Érdekes módon ebből több tucatnyi is nőtt a műfűben. De hiába, mert a diákrendőrök őket is megtalálták, és visszatuszkolták az épületbe, amely ki tudja, hogy került ide.

Heri miközben még egy utolsó pillantást vetett a régi Rokforti Egyedem Begyedem és Varázsbanya Kiképző Tanoda épületére, szomorúan vette tudomásul, hogy valami jóvátehetetlen és rettenetes dolog történt itt.

Az volt az érzése, hogy velük is hamarosan valami ilyesmi fog történni.

Amikor Rágó Márfolt és két cimborája, Mócsing és Döglégy röhögve betuszkolta őket a főterembe, Heri gyomra összeszorult a látványtól.

A terem átellenes végében hosszú asztal húzódott. Ez nem volt szokatlan jelenség, hiszen a terem átellenes végében szinte minden ostoba történetben hosszú asztalok szoktak húzódni. Ám az már inkább rémisztőnek hatott, hogy az asztal mögött fekete köpenyes férfiak és nők ültek. Az arcuk gonosz volt, a lelkük sötét, de mindez szerencsére nem látszott, mert a köpönyeg terjesen beburkolta a testüket, a csuklya meg a fejüket.

Heri meresztgette rövidlátó tekintetét, és igyekezett ismerős arcokat keresni a felnőttek között. De senkit sem látott a tanárok közül. Heri nem tudta mire vélni a dolgot. Képtelen volt magyarázatot találni arra, hogy mi történik itt velük. Az egész olyan volt, mint egy rémálom, amiből nem lehet felébredni. Megcsipkedte magát, hátha felriad ebből a szörnyű álomból, és akkor minden normális lesz, de hiába is igyekezett, egy istenért nem tudott felébredni. Ekkor minden mindegy alapon belecsipett az előtte álló diáklány formás fenekébe. A hatalmas pofon, amelyet kapott, szintén nem segített rajta. Csak megerősítette abbéli meggyőződésében, hogy sajnos ez nem álom.

Ez valóság!

Ám valahogy mégis érezni lehetett, hogy itt most valami szörnyűséges fog történni. A többszáz riadt tanuló a fekete köpönyeget viselő, diákokból szervezett karhatalmi alakulatok a nagyterem közepére terelték.

– Itt valami készül! – suttogta teljesen feleslegesen Controlles a többieknek.

Heri hirtelen észrevett egy lányt a tömegben. Aztán még egyet. Hiába, többen is voltak, ő pedig tiszta szemüvegben jól látott. Közelre.

– Hermelin! És a kis Genny! – kiáltotta Heri helyett Controlles. A másik kettő is észrevette őket, és riadt tekintettel, orcájukon félelemmel vegyes iszonyattal odanyomakodtak hozzájuk.

– Heri!

– Hermelin!

– Controlles!

– Hermelin!

– Hugi!

– Genny!

– Pageup és Pagedown!

– Delete!

– Backspace és Overlay!

– Delete!

Satöbbi, satöbbi...

Amikor mindenki mindenkit köszöntött, Hermelin izgatottan beszélni kezdett:

– Képzeljétek, hogy mi történt. Tegnap este lefeküdtem egyedül, de ma reggelre itt ébredtem a hálókörletemben. És a többi lány is így járt! Valaki vagy valakik idevarázsoltak minket.

– Velünk is ugyanez történt! – suttogetta Heri. – Nem találtunk rá ésszerű magyarázatot. És láttad Rokfort épületét?

– Láttam! – felelte Hermelin. – Teljesen elpusztult. Mintha többszáz éve állna már gondozatlanul. – Hermelin teljesen zavarodottnak látszott. – Nem értem, mi folyik itt. És hol vannak a tanáraink? Vagy ezek a fekete köpönyegesek az új tanerők? Nem látom Dupladurr igazgató bá't sem.

Heri a gyerekek riadt sutyorgása közepette szemrevételezte a fekete köpönyeget viselő alakokat. Hirtelen nagyon rossz előérzete támadt. Hiszen ő már látott ilyen figurákat! Méghozzá a gonosz Gigawatt Voltmárvolt társaságában.

– Ez nem lehet igaz! – suttogetta Heri. Érezte, hogy a fejeére erősített, villám alakú sebhely rettenetesen megfájdul. Ilyet mindig akkor érzett, ha vakargatta, vagy ha valaki a tömegből homlokon könyökölte.

Most is ez történt.

Miután megtorlta a homlokba könyökölést, és rálépett az agresszíven viselkedő, megboldogult diákkolléga hullájára, sokkal jobban látott. Messzire is!

– Mondd már, mire jöttél rá! – noszogatta Controlles, aki a nagy bizonytalanságban kezdte elveszíteni önuralmát.

– Nagyon nagy baj van! – suttogetta falfehér arccal Heri, és segített a többieknek lefogni Controllest, aki fel akarta magát robbantani túlradó izgalmában. – Ezek nem az új tanáraink! Legalábbis nagyon remélem, hogy nem azok.

– Miért, kik ezek a bácsik és nénik? – kérdezte a naiv kis Genny.

– Ezek Voltmárvolt halálkommandójának tagjai! A Fekete Krumplinyomók! – hebegte Heri.

– Szent ég! – szörnyülködött Hermelin. – Ezek szerint elfoglalták az iskolát!

– Rosszabbat sejtek! – csóválta a fejét Heri. – Szerintem lebontották, és újat építettek helyette.

– Ezt a műanyagból készült betonpiramist! – lehelte halálra vált arccal Hermelin.

– És mit akarnak tőlünk? – kérdezte Controlles még mindig idegesen és frusztráltan, mert elvették tőle a gyújtózsínort.

– Biztosan meg akarnak ölni minket... – találgatott Debill Longatom. Senki nem vette a bátorságot, hogy lehurrogja, mert amit mondott, az bizony nagyon valószínű volt.

Még mielőtt bárki bármit szólhatott volna, az oldalajtón keresztül bejött a terembe egy magas, fekete ruhás, sisakos figura, aki szürcsögve vette a levegőt.

– Elnézést kérek! Ebben a hülye sisakban semmit nem látok. Kérem, mondják meg őszintén, itt lesz a Szart Wársz szereplőválogatása?

Miután a kézzel lábbal tiltakozó statisztát a Fekete Krumplinyomók, akik nagyon hasonlóan néztek ki, hiszen ugyan olyan köpönyeget hordtak, bár egy kicsit másfajta, vászonból, nem pedig fémből készült sisakjuk volt, kigúnyolták. A megalázás után pedig erőnek erejével eltávolították a nagyteremből. Hamarosan megszólalt a gyászzene, és az előbbinél százzorta sötétebb és mélyfeketébb lelkületű főgonosz masírozott be a helyiségbe. Fekete ruhába öltözött fekete hívei fejét hajtottak előtte. Ő nem szólt semmit, csak elégedetten végignézett rajtuk, majd két gonosz, narancsvörös tűzben égő szemét a riadt gyerekekre vetette.

A gyerekek sikoltoztak, többen át akartak jelentkezni más, művészeti iskolába, ahol kevesebb a stressz, és nagyszünetben közepes tanulótól felfelé mindenkinek iskolatejet lehetett inni.

– Gigavatt Voltmárvolt vagyok! Tudom, hallottátok már ezt a nevet – dörrent a főgonosz mély hangja. – Azt is tudom, hogy sokan féltek tőlem, és ez helyes. Félelmetes és gonosz vagyok, éppen ezért minimális követelmény veletek szemben, hogy rettegjétek, ha megláttok. – Voltmárvolt hatásszünetet tartott, közben élvezte a perverz disznója, hogy a kiskorúak majd betojnak a látványától.

– De hatalmas mágus vagyok, olyan hatalmas nagy, hogy hozzám hasonlót még soha nem hordott hátán a Föld. Senki ember fia nem érhet a nyomomba. Akkora hatalmam van, amiről fogalmatok sem lehet. De tudom jól, hogy közületek sokan nem csak féltetek, de tisztelitek is a nevem. Csak helyeselni tudom, hogy így tesztek. Szeretném bejelenteni, hogy mostantól én vagyok az Új Rokforti és Kutagumielőállító Fekete Magja és Oskola igazgatója. Ez pedig az évnitó. Akinek nem tetszik, az sem mehet haza. Innen többé senki nem mehet el élve!

3. Falanszter

– Jaj, ne! – suttogetta Heri.

A kilencesikrek minden testrészükből remegtek. Hermelinnek csak a felsőteste remegett, ami sokak szemét odavonzotta. Ám a féltékenykedésre hajlamos Heri ezt nem vehette jó néven. Heri szemet szűrt másoknak, akik viszont ettől felülvoltáltak fájdalomukban. Az üvöltözés viszont senkinek nem tűnt fel, mert mindenki sikoltozott, kiabált, jajveszékelt, az elsősök, akik a legjobban féltek, még rinyáltak is. Ez rettenetes látvány volt, az ikrek közül heten eltakarták egymás szemét, mert annyira demoralizálta őket a jelenet. A kis Genny Debill Longatom karjaiba dőlt és elalélt. Debill mesterséges légzésben részesítette, és mert szégyellős és tutyimutyi volt, eközben a saját mellkasát masszírozta. Attól ugyan a kis Genny nem éledt fel, de Longatom jobban lett, és legalább ő nem ájult el.

– Most pedig az ünnepélyes beiktatási ceremóniám következik! – röhögte a gaz Voltmárvolt, és intett csatlósainak. Két fekete csuklyás fekete köpönyeges alak a színpalak mögül egy idősebb, hosszú szakállú öregembert taszigált elő. Az öregember mindkét keze és három lába össze volt kötözve. De olyan erősen, hogy szegény sem enni, sem köpni nem tudott, annyira meg volt bénítva.

Az öregember nem szólt egy szót sem, csak szomorúan bámulta maga előtt a földet. Látszott rajta, hogy rettenetesen megviselhette a napok óta tartó kínzás, amely során 24 órán keresztül valóságos kínt kellett ennie, aminek hatására mindent bevallott. Kegyetlen és állati brutalitásról tanúbizonyságot tévő fogvatartói bestiális módon meg is csonkították a szakállát, amelyből nem maradt más, csak néhány szál borosta.

Szegény Krampusz Dupladurr professzor!

Mert ő volt ám, nem pedig a római pápa, mint ahogy a rossz megfejtést beküldők tévesen gondolták!

– Odanézzetek! – kiáltották a gyerekek, akik a szociális otthonok belső légkörére erősen emlékeztető szagáról mégis mindannyian felismerték a szakállától megfosztott Dupladurr igazgató bácsit.

– Háháhá! – ordított diadalmasan Voltmárvolt. – Látjátok, milyen szánalmas is a nagy Dupladurr professzor így szakáll nélkül! A hét elején sikerült végre foglyul ejtenem, és levágtam a szakállát, amelyben a varázsserejét tárolta. Most már olyan gyenge, mint egy kis csecsemő, akit kukába dobott az anyja. Legyőztem őt, és immár senki nem állhat utamba. Hű híveim, a Fekete Krumplinyomók társasága és egyéb elvtársaim segítségével kinyiffantottam mindenkit, aki ellenem merészelt szegülni. Im már mindenki volt-nincs, aki ellenem volt. Most már csak én vagyok, Voltmárvolt. Ilyen nagy Volt pedig még soha nem volt! – Netuddki diadalordítást hallatott, majd primitív kis szóviccén örömködve folytatta, mint aki annyira eltökélt, hogy amit elkezdett, azt be is akarja fejezni. – A gyerekek rettegve hallgatták, mert még nem sejtették, hogy mi vár rájuk.

– A drágalátos igazgatókat hamarosan villamosszékbe ültetem. Most már senki nincs, aki szembeszállhatna velem. A nevetséges kis hadtest, amelyet Dupladurr ellenem merészelt küldeni, az az Élet Kommandó, vagy mi a fene, pillanatok alatt megsemmisült. Vószem Zordon elpárolgott, Lompos professzor elsompolygott, Kinyerma Meggenya pedig ma megtudhatta, hogy ki nyert ma! – Gigavatt Voltmárvolt önelégülten vigyorgott, hányáshoz hasonlító, randa arcbőre kipirult.

– Mi történhetett? – állt magába roskadva Heri, és némán megkérdezte barátaitól, akik nem feleltek, csak fojtott hangon hallgattak.

– Hhhhhhhhh – hörögte a kis Genny. Még mindig nem tért magához, pedig Debill Longatom egyre hevesebben masszírozta. Mármint a talpán lévő akupresszúrás pontokat, hogy méregtelenítse a szervezetét. Ez közismerten nagyon egészséges eljárás volt, és akadtak, akik rengeteg pénz keresetek ezzel a melóval.

– A régi Rokforti Varázsló és Boszorkaszaporító Oskola immár nincs többé! – ordította Voltmárvolt. – Hű híveim egy amortizációs átkkal lerombolták, majd nullára írták!

Lucifer Máyfolt elégedetten vigyorgott, és amikor intettek neki, pitizett urának, aki megtörölte benne cipőtalpát. Ebből könnyen kitalálhatóvá vált, hogy neki is volt abban szerepe, hogy a több ezer éves csodálatos tanintézmény az új tanév kezdetén az enyészete lett, nem pedig a diákoké és a tanároké.

– Mától fogva új idők köszöntenek be rátok, kedves diákok! – sziszegte önmagát türtőztetve Voltmárvolt. Látszott rajta, hogy a legszívesebben saját kezűleg reggelizett volna meg két riadt elsőévest, de hogy miért nem ezt tette, az rögtön kiderült.

Addig is, ne menjenek sehová! Sőt, maradjanak velünk!

– Ma mindenkinek amnesziát ajánlok! – hörögte Voltmárvolt, mert annyira éhes volt, de az amneszia miatt most nem lehetett reggeli a két említett gyerkőcből.

– Ez azt jelenti, hogy ellenségeimnek megbocsátok. Figyelj Debill Longatom! Tudom, hogy te is ott vagy a tömegben. Mielőtt kínhalált halt, Meggenya professzor bevallotta, hogy te vagy a leggyengébb elméjű tanuló az intézményben. Ha te megérted, az azt jelenti, hogy a többiek is értik. Szóval, érted?

– Értem! – suttogta Debill, és remegett mint a húsvéti kocsonya.

– Na azért! – röhögött Voltmárvolt. – Utoljára lehetővé teszem számotokra, hogy megtérjete és felesküdjenek rám. Aki nem követ engem, az nagy hibát követ el. Hatalmas nagylelkűségemben engedélyezem számotokra, hogy az iskolai kasszához fáradjatok, és befizessétek a busás tandíjat, amely idén csak kétezer százalékkal magasabb, mint az előző tanévben. Ne háborodjatok fel ezen, hiszen a csekély mértékű drágulás oka az infláció, ugye, amit azonnal követnünk kell, ha jól akarunk megélni. És én jól akarok! Erre mérget vehettek. Az sem lesz olcsó, de aki nem fizeti be a tandíjat időben, annak büntetés jár. Nekik mérget kell venniük, ami szintén nem lesz olcsó, majd kevés vízzel a mérget be is kell venni. Hiszen ha már megvettétek, akkor oktondi dolog volna nem bevenni, hanem csak úgy otthon tárolni, hiszen az ilyesmi rendkívül veszélyes.

Voltmárvolt diadalmasan kihúzta magát, sötét arcáról a gonoszság rettentő ereje sugárzott.

– Az életben maradtak iskoláztatása ezentúl sokkal egyértelműbb keretek közepette folytatódik majd! – hadarta Voltmárvolt. – Kiképezünk benneteket a sötétség szolgálatára. Akinek ez nem tetszik, a tandíj befizetése után akár haza is mehetne. De mivel már nincsenek meg az otthonaitok, a szüleitek pedig nemrégiben meghaltak, felesleges elmennetek.

A szegény gyerekek sivalkodtak, a gyengébb idegzetűek meg elájultak. De Voltmárvolt nem hagyta abba a szörnyű lehetőségek ismertetését.

A közelben fehérjefeldolgozót üzemeltettek. Aki menni akar, legfeljebb oda mehet. Ott mindenkit hasznosítani tudunk. A távozókat a napi háromszori étkezés alkalmával szeretettel visszavárjuk. Értitek, ugye? – Voltmárvolt gonoszul nevetett, mert máshogy nem is volt képes nevetni, a mocsok rohadék, rövidítve: mocsadék.

Senki nem akart már elmenni. Voltmárvolt szavai mindenkit meggyőztek arról, hogy itt maradni a világ legremekebb dolga lesz.

– De jobb, ha tudjátok, hogy az életeteket azért kímélem meg, mert szükségem van hűséges alattvalókra – emelte fel fekete kesztyűs fekete ujját Netuddki. – Ugyanis a hatalmas háború, amely nemrégiben lezajlott, igen nagy pusztulással járt. A földi élet kilencvenkilenc százaléka kipusztult. Csak mi maradtunk meg, és néhány gyereknek a szülei. De ne izguljatok, ők már börtönben vannak. Természetesen kivéve régi és hűséges alattvalóimat, mint például Rágó Máyfolt apukáját, Lucifer Máyfoltot, aki a Fekete Krumplinyomók vezetője. Egyébként az egyik lábtörlőm is.

– Rettenetes! – suttogta Heri Hermelin kicsike kis fülébe.

Amikor rájött, hogy az nem is a füle, megismételte a mondandóját.

– Tennünk kell valamit! – heveskedett Hermelin. – Nem hagyhatjuk, hogy ez a fekete lelketű, gonoszkodó jellemű vadállat likvidálja szeretett igazgatónkat.

– Mit tehetnénk, mit tehetnénk? – tördelte Controlles az ikrek kezét, akik jajongva kérelték, hogy azonnal hagyja abba, mert így nem képesek figyelni az igazgatói beszédre.

– Most pedig következik a beiktatási ünnepség fénypontja! – hahotázott Voltmárvolt gonoszul.

Mindenki nagyon kíváncsian várta, hogy ezek után vajon még mi jöhet még.

Senki nem találta volna ki egyedül, hogy egy villamos.

Szép sárga volt, oldalán reklámok virítottak. Amikor pedig megérkezett, csengetett egy picit.

A kis Genny a csilingelőre magához tért. Hálásan pillantott Longatomra, aki Debill volt, és még nem tudatosult benne, hogy a kitartó masszírozásnak hála, a csaj immár az övé. Ehelyett csak mosolygott bambán, és vigyorogva tűrte, hogy a kis Genny a karjaiba omoljon.

A Fekete Krumplinyomók gonosz elitkatonái durván megragadták a szegény, megkötözött, szőrtelenített orcájú Dupladurr professzort, és beültették az egyik székbe.

A villamoson...

– Egek! Villamosszékbe ültették a diri bácsit! – sikoltozott Hermelin. De ez most egyáltalán nem volt feltűnő, mert mindegyik gyerek ezt tette.

Ám sikoltozásukat elnyomta Gigawatt Voltmárvolt rettenetes kacaja.

– Már ötven évvel ezelőtt megmondtam, hogy egyszer villamosszékbe foglak juttatni, Krampusz Dupladurr exprofesszor! Te akkor nem hittél nekem, és elküdtél melegebb éghajlatra, gyakorlati munkára. De én megfogadtam, hogy többször is visszatérek, és epillálom az arcszörzetedet. És esküvel fogadtam, hogy villamosszékbe juttatlak. És lám, eljött a nagy pillanat!

– Ostoba! – kiáltotta Dupladurr professzor erőtlenül. Látszott rajta, hogy legyengült, mert a valóságsó nézésétől elpusztult az idegrendszere, az agysejtjei pedig kiégtek. Szegény öregember igen rossz benyomást keltett. Hát még, amikor az ajtók záródtak. Még hozzá rövidre!

A villamos csilingelve eldöcögött, Krampusz Dupladurr professzorral pedig, minden bizonnyal ki tudja, hogy mi történt.

Rettenetes évnitó volt! Heri úgy érezte, eljött a vég.

De nem az jött, hanem Hibrid.

Hibrid hajlott háttal érkezett.

Szemmel láthatólag igyekezett kisebbnek mutatni magát, mint amekkora valójában volt. A gyerekek között azonban ez nehezen sikerülhetett, hiszen legalább ötször akkora volt, mint ők.

Amikor a cimborái meglátták, a nyomasztó nap, az idegesítő tanévnyitó beszéd, és az igazgató bácsi iménti halála ellenére is hihetetlenül röhögni kezdtek.

Ennek megvolt a maga oka. Hibrid ugyanis első éves kislányának öltözött. Nem volt valami eredeti ötlet az álcázásra, de az ő képességeivel még ez is szép teljesítménynek volt nevezhető. Csimbókos haját kétoldali copfba fonta, mint egy üde orcájú, fekete hajú kis fruska, a szakállát pedig bedugta az ingébe, hogy ne látszódjon. Ez sajnos nem sikerült neki, de elérte, hogy mindenki azt gondolja róla, hogy ötszázötvenes mellbősséggel rendelkezik. Hibrid nem törődött a feltűnéssel, amit keltett. Egyenesen Herihez és mély haverjaihoz nyomakodott a tömegben. Hatalmas méretű iskolaköpenyke és hátitáska lógott rajta, amellyel gyengéden félresöpörte útjából a rajta röhögőket.

Hibrid később elmondta, úgy gondolta, hogy ebben a remek áruhában nem fog feltűnést kelteni a gyerekek között, és feltételezte, hogy Gigawatt Voltmárvolt és a Fekete Krumplinyomók sem fogják kiszűrni a tömegben.

Ha másban nem is, de ebben minden bizonnyal hatalmasat tévedett. Aki meglátta, visszafojthatatlanul röhögni kezdett. Ezer szerencse, hogy Gigawatt Voltmárvolt és a Fekete Krumplinyomók ekkor még eszelősen üvöltöttek és ünnepelték magukat. Olyan gonoszak és erkölcsileg leépült személyiségek voltak, hogy nem átalották halálában is gyalázkodó megjegyzéseket tenni a tragikusan elhunyt Krampusz Dupladurr igazgató bácsira, sőt minduntalan azt is felelmegették, hogy milyen béna szakállkája volt neki.

De amikor észrevették Hibridet, abbahagyták az eszelős ünneplést, és üvöltöni kezdtek.

A dühtől.

A Fekete Krumplinyomók gyors reagálású hadtest módjára azonnal a tettek mezejére léptek, és Gigawatt Voltmárvolt és Lucifer Máyfolt vezetésével Hibridre vetették volna magukat.

Ám ekkor Hibrid, nagyon helyesen, fejveszett menekülésbe kezdett. Kiváló cimborái is ugyanígy tettek. A gyerekekből álló tömeg szétnyílt előttük, és nem telt bele néhány másodpercbe, máris kint voltak a szabad ég alatt. Amikor áttörték a csukott ajtót, ezzel a remek lendülettel maguk alá temették az ajtóval együtt az arrafelé járőröző Alamusz Giccset, és a randa macskáját, akit Csak Norrisznak hívtak.

De ezzel most a kutya sem törődött.

Hibrid rohant lefelől, mögötte a gyerekek menekültek rémülten, futottak, ahogy a lábuk bírta.

– Jaj nekünk! – sikoltotta Hermelin. – Mindannyian itt pusztulunk!

– Ne beszélj negatív dolgokról, mert az elméd öntudatlanul is megvalósítja azt, amire gondolsz. Inkább rohanj, mert ha nem rohansz, elkapnak és meggyilkolnak! – javasolta neki Controlles, aki futott, mint akit üldöznek.

A műanyagból fröccsöntött betonpiramisból ebben a pillanatban rajzottak ki a harci versenyseprűkön lovagló, kegyetlen lelkületű Fekete Krumplinyomók. Mindannyian csuklyát viseltek, és fenékbe vágós szexi bugyit, aminek nem volt eleje, de még hátulja sem.

De ez nem látszott!

– Elkapni őket! – ordította Gigawatt Voltmárvolt, és varázspálcájával a menekülők irányába küldött egy bénító átkot. Ám a rettenetes mágiával átítatott energianyaláb valamivel elkerülte a menekülő fiatalokat és Hibridet, majd belevágódott egy óriási fába. A szerencsétlen fa azonnal lángra kapott, és a másodperc tört része alatt hamuvá égett. A halálra rémült fiatalok, és nagyra nőtt barátjuk a sokkoló erejű természeti pusztítás látványa után immáron kettőzött erővel menekültek keresztül a műanyag műmezőn, a közelben húzódó, eredetinek látszó erdőszáv felé.

Az égbenyúló hatalmas tölgyek, a bükkök és a kinyírek már a Négyszögletű Kerekérdő biztonságot egyáltalán nem nyújtó szélét jelezték. Érdekes módon, ezt még Voltmárvolt sem merte elpusztítani. Valószínűleg azért, mert egyelőre nem akart háborúzni a benne éledgelő különös, mágikus lények ezreivel.

Miközben a gyerekek és Hibrid égő tüdővel rohantak, titkon abban reménykedtek, hogy ha sikerül elérniük a rengeteget, akkor a helyzetük rengeteget javulhat, hiszen ott akár el is bújhatnak üldözőik elől.

Ám helytelenül gondolkodtak! Mert a Négyszögletű Kerekérdő minden volt, csak nem biztonságos. Mágikus lények, szörnyetegek, lidércek, kentaurak és kenta hölgyek, óriás pókok valamint kifakult hupikék törpikék éltek benne. Noha rettentően különböztek egymástól, azért mindannyiukban volt valami közös: olthatatlan gyűlöletet éreztek minden teremtmény iránt, aki be merészelt törni a birodalmukba.

Heri futás közben hátranézett, és elkerekedett a szeme, amikor észrevette, hogy üldözőik mit csinálnak!

– Irgalom anyja, ne hagyj el! – lihegte, majd hátra mutatott, hogy a többiek is lássák, amit ő már észrevett, és hogy még jobban féljenek szegények. Ilyen gyerek volt ez a Heri Kókler! Ha kellett, ha nem, mindig azon igyekezett, hogy megossza örömét és bánatát azokkal a fiatalokkal, akiket nagyon szeretett, akik jóban rosszban, de főleg életveszélyes helyzetekben állandóan vele voltak.

– Látjátok!? – lihegte.

– Mit? Kérdezték a többiek meg Hibrid. Az óriás úgy lihegett, fújtatott, szuszogott, akár egy felrobbanni készülő gőzmozdony.

– Gólyafos alakzatot vettek fel a levegőben – kommentálta az eseményeket Heri. – Jól látható a tervük. Fentről lefelé támadnak, közben pedig kiszámíthatatlan manővereket tesznek, akár a gólyafos, hogy ne tudjunk kitérni előlük.

– Jaj, itt a vég! – aggodalmaskodott Debill Longatom. Menekülni akart, de a lába nem bírta már a futást. A földre rogyott, és ott zokogott.

– Együtt fogunk meghalni, szerelmem! – bízta a kis Genny, de Debill vigasztalhatatlan volt.

– Meg fogunk halni! – sírdogált Hibrid is, és térdre rogyott.

– Ó, bárcsak valaki utoljára éreztetné velem, hogy nő vagyok! – sóhajtott szomorúan Hermelin.

Heri azonnal cselekedett, mert tudta, hogy kedvenc csaja tőle várja, hogy éreztesse. Brutálisan gyors mozdulattal letépte magáról az ingét, és odahajította Hermelinnek.

– Nesze, asszony, itt van! Vasald ki, de rögtön! – ordította, mint egy igazi férfi.

Hermelin szinte elalélt a gyönyörtől, amiért ebben a nehéz élethelyzetben is éreztették vele, hogy ő egy nő.

Közben a Fekete Krumplinyomók egyre csak közeledtek. Mivel a gólyafos alakzatban támadók elől nem volt mód elmenekülni, Heri kirántotta az övéből a varázspálcáját. Azaz, csak kirántotta volna, ha nem pusztult volna el a remek kis darab az elmúlt tanév végén, amikor is sikeresen megtalálták és végül megették a Főnök Érdemrendjét, amely annyi, de annyi kalamajkát okozott neki és másoknak is. Szegény Heri, most csak a levegőt markolászta, és nem rántott elő semmit az övéből, mert nem volt ott semmi.

Azazhogy, mégis csak volt ott valami. A Szent Ebonitrúd, amelyet nagy barátjától, az elismert és népszerű írótól, K. B. Rottringtól kapott, aki annyira nagy volt, hogy cipőben valamivel meghaladta a 190 centimétert.

Mármint a magassága...

A helyzet mindazonáltal rettenetesen rémisztő volt. Ott repültek a levegőben a gonosz fekete varázslók, mindannyiuk arcán kegyetlen, fanatizált kifejezés ült, lelkükben öldöklési vágy égett, szemükben gyűlölet izzott. Előttük a mezőn pedig ott reszkettek a jobb sorsra érdemes, bátor gyerekek, akik éppen azon voltak, hogy teljesen összeizgulják magukat és már-már egymást is. A helyzet drámai volt!

Mint az apokalipszis szárnyas lovasai, többtucatti rettenetes, sötét, mélygonosz lélek száguldott feléjük. És mindközül a leggonoszabb, a feketemágusok legfeketébbike, Gigawatt Voltmárvolt is ott hasította velük a levegőt. Undorító pofáján elbizakodott kifejezés ült, elméjét pedig hatalmi mámor zavarta össze. Közben üvöltött, hogy ezzel is fanatizálja szolgálait, akik szintén üvöltöttek, mert nagyon félték, ha a gazdájuk üvöltött. Hogy egyik szagomat a másikba ne öltsem, Heri előrántotta valahonnan a nadrágja mélyéről a Szt. Ebonitrudat, amelynek csodatévő ereje legalább annyira páratlan volt, mint az előfordulási gyakorisága.

De nemcsak hogy előrántotta, hanem néhány mozdulattal meg is dörzsölte a kegytárgyat, amely az erőteljes dörzsoléstől életre kelt, és immár varázseszközként funkcionált.

Herinek eszébe jutottak a baráti szavak, amelyeket a nagy író, K. B. Rottring mondott neki, amikor átadta neki ezt a páratlan hatalmú varázseszközt.

– „*Itt van, nesze, ez a tiéd. Ha nagy bajba kerülsz, használd bátran. Meglátod, nem fogsz csalódní benne. Ha mégis, garanciával visszavesszük.*”

Heri nem volt benne biztos, hogy pont ezeket mondta neki a nagy író, de mivel a dolog öt évvel ezelőtt történt, egyáltalán nem foglalkozott vele, hogy pontosan hogyan is zajlott az eset. A jelen sokkalta sürgetőbb és életveszélyesebb problémákkal szembesítette.

– Vegyétek elő a varázspálcáitokat! – utasította a barátait, akik engedelmeskedtek.

– Debill, az apád mindenit! Nem arra a varázspálcára gondoltam! Azonnal húzd szépen vissza a sliccedet! Jó kutya! Üll – simogatta meg a fejét Heri.

– És most? – kérdezte kiszáradó szájjal Controlles.

– Most megcélozzuk őket a könnygázillatú báránnyelével – gondolt egy nagyot Heri. Bizony, bizony, olyan tökök legényke volt, aki bátran mert nagyokat gondolni, ha a helyzet úgy hozta. Ugyan még soha nem alkalmazta élő emberekre ezt a bonyolult varázslatot, de ez természetesen nem akadályozta meg abban, hogy megvédjék vele az életüket. Máskülönbén meg tiszta haszon volt ez az első emberkísérlet, hiszen nemcsak hogy az ellenséget küldhették halálba vele, de közben, és ennek segítségével az alkalmazott varázstudomány is nagy léptekkel haladhatott előre.

– *Mustárgáz kifingusz!* – kiáltotta latinul Heri. A többiek is így tettek. A varázspálcáikból rettenetes vegyi felhő szállt ki, és egyenesen szembe találta a zárt, golyafos alakzatban feléjük száguldó Fekete Krumplinyomókat és a legnagyobb gonoszt, Gigawatt Voltmárvoltot. Netudtki nem számított erre a bátor ellentámadásra. Mivel általában nem viselt az arcán gázmaszkot – pedig jobban tette volna, mert ritka randa egy pofája volt neki – a könny gázillatú báránnyelével egyenesen orra találta. Rettenetes, fülsiketítő beütés hallatszott, amint a könnygázillatú báránnyelével nekiütközött az eszeveszett sebességgel közeledő Fekete Krumplinyomóknak. Voltmárvolt felkiáltott, a szeme azonnal könnybe lábadt, az orra megállíthatatlanul folyni kezdett, a nyála pedig megáradt patakként ömlött a szájából. A füléből pedig, mint valami öreg mosógépből, fehér hab szivárgott. Elbarátai is pont így jártak!

Remek látvány volt!

A támadás megakadt, a rettenetes és megállíthatatlannak hitt golyafos alakzat felbomlott. A fekete mágusok harci papírzsebkendőikbe trombitáltak, tüsszögtek, prűszköltek, köpködtek, sírtak és szitkozódtak. Némelyek megsédültek, többen leestek légi-harcjárműveikről, mások pedig egymásnak ütköztek és hangos fényvillanások közepette felrobbantak. Két Fekete Krumplinyomó tag a földnek csapódott, és mély krátert maguk után hagyva eltűntek a Föld mélyében, hogy néhány ezer kilométernyi kellemetlen fűrés után elpárologjanak a fortyogó magmában.

Nem, ez nagy hazugság volt, valójában csak szimplán kinyíftak, de azért jól hangzott, igaz?

– Hurrá! – ordították a gyerekek, és Hibrid is persze, ha már úgyis ott volt velük. Ám korai volt az örömük!

Voltmárvolt nem hiába volt a világ leghatalmasabb fekete mágusa. Amikor a váratlan támadás után úrrá lett a rátörő erős köptető hatáson, és visszanyerte éleslátását, azonnal egy gyógyító varázslattal próbálkozott:

– *Medicina reflux* – sutogta totális átéléssel, szintén latinul, amitől a varázslat még jobban hatott. Sőt, hetett! A Fekete Krumplinyomók hirtelen, szinte varázsütesre, kezdték visszanyerni egészségüket. Már alig könnyeztek, az orrfolyásuk is elállt, a nyálukat pedig minden további nélkül lenyelték. Később annyira jobban lettek, hogy nemcsak egymásét, hanem mindenki a sajátját kezdte el lenyelni.

Voltmárvolt kegyetlenül elvigyorodott.

– Heri Kókler! Már megint az az átkozott kölyök! De ezúttal nem menekülsz! Rád különben sem vonatkozott volna az amnesia! A legerősebb halálkommandóm elől még senki nem menekült el. És te sem fogsz! Háháhá!

Heri már éppen válaszolni akart, amikor váratlanul, szinte a semmiből, egy varázsszőnyeg tűnt fel. Úgy száguldott keresztül a látóhatáron, hogy aki látta, nem hitt a szemének.

De Voltmárvolt nem látta, mert a háta mögöl, a Nap mögöl közelített. Egyenesen az ismét csatarendbe rendeződő Fekete Krumplinyomók közé száguldott, és mint tekegolyó a bábukat, úgy ütötte őket szanaszét.

Voltmárvoltot egy hihetetlen erejű légörvény messzire hajította, és amikor sikerült úrrá lennie a megbokrosodott harci seprűjén, már csak azt látta, hogy ellenségeinek hűlt helye lett.

Gonosz pofája még gonoszabbra torzult, ordítani kezdett, és minden hívét halállal, kínzásokkal és ehhez hasonló motivációs eszközökkel kényszerítette, hogy ha a föld alól is, de azonnal kerítsék elő azokat a kölyköket. No és persze azt az óriást, aki elég nagy Hibrid volt ahhoz, hogy ne tűnjön el hirtelenjében csak úgy nyomtalanul.

5. Szembejövők

Amikor Heri Kókler meglátta a feléjük ezerrel közeledő varázsszőnyeget, nagyot dobbant a szíve.

Ugyanis a varázsszőnyeg nem csak úgy magától jött feléjük, mint aminek nincs jobb dolga így hétfő délelőtt, hanem valaki ült is rajta. Az a valaki pedig nem volt más, mint Arcsör Ribizly bácsi, a kilencsikrek és a kis Genny apukája. És még Serclynek is a faterja volt, aki a minisztériumban dolgozott, mint kávéfőző automata, illetve Karesznak is a felmenője volt. Utóbbi Transz Szilvániában dolgozott, mint elveszett ember. Egyszer, egy évvel ezelőtt el is mentek a családdal meg a haverokkal, hogy meglátogassák, de helyette csak Drakulát és rengeteg kalandot találtak abban a szép, ősi országban, ahol víz helyett is pálinkát isznak a helyiek, az Ungarische Betyárok.

– Itt a mentőosztag! – kiáltozta Arcsör bácsi, és diadalittas kifejezés ült az arcán. Arcsör bácsi túlságosan sok tévét nézett titokban, ami megártott neki. Folyton akciófilmekbe képzelte magát, és olyan arckifejezéseket vett fel, amelyeket a szupersztárok szoktak. Csakhogy Arcsör bácsinak ezek az arckifejezések nem álltak annyira jól, mert kövér volt, pocakos és alig volt haj a fején.

Annak ellenére, hogy Arcsör bácsi inkább volt antihős, mint hős, remekül tudott megérkezni. Biztosan rengeteget gyakorolhatta, hiszen a sikert soha, senkinek nem adják ingyen. (Zárójelben szeretnénk megjegyezni, hogy az időzítés tudományával már a nagy latin szerző, In Medias Rés is rengeteget foglalkozott. Ám sajnálatos módon, korai halála miatt, rövidéi azután, hogy egy ellensége minden átmenet nélkül belevágott, végül nem jutott vele ötről hatra.)

Nem úgy, mint Arcsör bácsi, akinek feleszületett érzéke lehetett arra, hogy mikor és hogyan kell megfelelő időben hatásosan és pontosan

megérkezni.
Most is időben lépett be a történetbe. A szédületes sebességgel közeledő szőnyeget ügyes manőverrel úgy irányította, hogy a következő pillanatban már az egész társaság, Hibridet is beleértve, a repülő szőnyegen kuporgott.
– És most bekapcsoljuk a láthatatlanság-generátort! – nevetgélt Arcszőr bácsi. – Láthatóan rettenetesen élvezte, hogy megmentette csimotáit, a kölykök haverjait, és végül, de nem utolsó sorban, nagy barátjukat, Hibridet.
– Az ég küldött téged, fater! – veregette meg ősenek széles vállát Controlles.
– Nem, fiam, nem! – mosolygott Arcszőr bácsi. – Ezzel a repülő szőnyeggel jöttem.
– Azt hittük, mindjárt meghalunk! – pihegett a kis Genny Longatom ölében.
– Aha! – mondta Debill láthatóan révetegen.
Heri mosolygott. Miközben hátrafordulva figyelte, hogyan teszik tűvé az ostoba Fekete Krumplinyomók a vidéket utánuk kutatva, megkérdezte Arcszőr bácsitól, hogy honnan tudta, hogy itt vannak.
Mr. Ribizly beállította a felhúzható robotpilótát, hogy vezesse haza a remek kis légijárművet, majd a gyerekek felé fordult.
– Hosszú történet ez, srácok. Nem akarok belekezdeni, mert ezt nyugodtabb körülmények között kellene megbeszelnünk. Azt javaslom, érjünk előbb haza, ahol most a hadiszállásunk is van, és ott majd megbeszéljük a dolgot. Annyit azonban elmondhatok, hogy vagyunk néhányan, akik nem adtuk fel a harcot. Kitartunk a végsőig, és hisszük, hogy végül legyőzzük ezt a földreszállt főgonoszt, ezt a...
– Netuddkit! – vágott közbe diadalmas arccal Debill. – Ugye, hogy őrá tetszik gondolni?
– Nahát, Debill! – csettintett elismeréssel a nyirokmirigyével Arcszőr bácsi. – Hát honnan találtad ki, hogy őrá gondolkodok?
Debill nem válaszolt, csak mosolygott diadalmasan.
– Jó társaságba keveredett – felelt helyette Controlles. – Rá is ragadt egy kevés a mi zsenialitásunkból.
– Ah, akkor már értem! – nevetett Arcszőr bácsi. De a mosoly lefagyott az arcáról, amikor Hibridre tévedt a pillantása. A tekintete elsötétedett, amikor az óriást méregette.
– Hibrid?! Mi ez a gusztustalan szerkó rajta? Ne mondd nekem, hogy te is *olyan* vagy!
– Nem, dehogy is! – mentegetőzött az óriás. – Ez csak egy remek álruha. Azért öltöttem magamra, mert el akartam rejtőzni a kíváncsi szemek elől. De sajnos nem sikerült. Akkor feltűnést keltettem, mint én magam. Úgy három és fél méternyit... – vallotta be, és idegesen fészkelődni kezdett a helyén.
Bár ne tette volna!
Hibrid alatt futott ugyanis a repülő szőnyeg láthatatlansági generátorának kontakthibás kábele, amely a fészkelődéstől és a nagy súlytól ismét meghibásodott. A repülő szőnyeg egyszeriben láthatóvá vált mindenki számára.
– Ajjaj! – kiáltotta Arcszőr bácsi, amikor a műszerfalon felpityegett egy kis lámpa, ami ezt jelezte. Ám ezer szerencsére remek reflexekkel áldotta meg őt az írói képzelet. Még mielőtt a Fekete Krumplinyomók bármelyike észrevehette volna, hogy a semmiből előtűntek, Arcszőr bácsi a nadrágjából előkapta a pálcáját és mindenki szeme láttára varázsolni kezdett.
Hermelin felsikkantott, mert nem gondolta volna, hogy a bácsinak ekkora nagy varázspálcája van, és ennyire ügyesen tud vele mindenki szeme láttára varázsolni.
Arcszőr bácsi szeme különös fényben kezdett csillogni. Miközben mindenfelé integetett a hatalmas nagy varázspálcájával, furcsa szavakat mormolt maga elé. Mint például, hogy szélvédő, kormánykerék, ülőssor és alufelni. Valami gumiméretéről is szó esett, de ezt a gyerekek pláne nem értették, hiszen fiatalokorúk voltak még, és néhányan még nem használtak gumit.
Arcszőr bácsi mindeközben a varázspálcájával köröket írt le a fejük felett, és időnként kántált is valamit. A kis Genny, aki zenei tehetség volt, ellenállhatatlan késztetést kezdett érezni, hogy imamalmon közreműködjön. Ám még mielőtt a gondolatot tett követhette volna, Arcszőr bácsi be is fejezte azt, amit elkezdett. Az egész társaságot láthatatlan erő ragadta meg, és hirtelen fordult velük egyet a világ.
Heri nem tudta, mi történhetett, mert halovány fogalma sem volt erről a fajta varázslatról. Mint ahogy a többi gyerekek sem volt fikarcnyi elképzelése sem erről. Legnagyobb meglepetésükre hirtelen egy száguldó autóban találták magukat.
Heri, aki sok-sok évet eltöltött a *kuglik*, (ez egy csúnya szó volt, a köcsög szinonimája, mi sem fogjuk soha többet használni – a szerk.) a varázserő nélküli, egyszerű néptömegek körében, azonnal felismerte, hogy hová kerültek.
– Ez egy autópálya! – ismerte fel Hermelin is, aki hasonló előélettel büszkélkedhetett mint Heri. Úgy ismerte a *kuglik* világát, mint más a tenyerét.
Az autó belülről hatalmas volt, akár egy Mini Morris. Mind a tizenvalahányan elfértek benne. Noha Hibrid csak a hatalmas csomagtartóban kapott helyet, de ez rajta kívül szinte senkit nem zavart. Bár az a szag, amit a tegnapi babfőzelék miatt bocsátott ki magából az összegömbölyödött testtartás miatt, mindenkit elkábított.
Arcszőr bácsi, akinek nem volt soha jogosítványa, de talán éppen ezért hihetetlenül rajongott az autókéit, teljesen megrészegült a kábító aromától. Bekapcsolta az autórádiót, és a hangos zene hatására teljesen eszét veszítve száguldozott az autópályán.
Herinek, aki a bácsi mellett ült az anyósülésen, átfutott az agyán, hogy ha az ikek apukája így vezet tovább, akkor bizony vagy meghalnak, vagy pedig pillanatokon belül egy rendőrautó fog a nyomukba szegődni. Akkor pedig nehéz lesz elkerülni a feltűnést.
És a lebukást!
A rádióból riadtan szólt meg a bemondó hangja!
– Kedves hallgatónk! Megszakítjuk zenei adásunkat! A 140-es autópályán egy örült 140 mérföld feletti tempóban, szemben halad a forgalommal. Kérjük térjenek ki előle!
– Méghogy egy! – heherészett a sebességtől megrészegült Arcszőr bácsi. – Velem mindenki szembejön!
– Ajjaj! – jegyezte meg halkan Heri, és eltakarta a szemét.
– Mondtál valamit, fiam? – kérdezte Mr. Ribizly.
– Csak arra szeretnék rámutatni, lehetséges, hogy rossz felé haladunk. Ezért jönnek a többiek felénk. Vagyis szembe.
– Kizárt dolog! – rázta a fejét Arcszőr bácsi. – Egészen biztos vagyok benne, hogy jófelé haladunk. Különben pedig, látod ezt az aprócska kis szerkezetet? – kérdezte Mr. Ribizly, és a műszerfalba épített könyvszekrény méretű, fogaskerekekkel és ícékkel telepakolt műszerre bökött a slusszszkulccsal, amelyet rövid időre kihúzott a helyéről.
Heri meglepetésére az autó nem állt le, csak a kormányzár bekattanása miatt kormányozhatatlanná vált. De egyelőre úgyis nyílegyenesen haladtak, összevissza kormányozni egyáltalán nem kellett. Megtették ezt helyettük a szembejövők, akik nemcsak kormányoztak, hanem dudáltak, villogtak, csikorogva fékeztek, sőt, olyanok is akadtak, akik egymásnak hajtottak vagy a védőkorlátot áttörve a szakadékba pottyantak.
Mivel Arcszőr bácsi nyugalmát ilyen apróságok nem veszélyeztették, Heri sem kezdett el hangosan sikoltozni. A bácsi egy ügyes és erőteljes mozdulattal eltörte a kormányzarat, az autó ismét kormányozhatóvá vált.
– Mi ez a műszer? – hebegte Heri az udvariasság kedvéért.
– Egy valódi, Hold navigációs műszer. A hagyományos, mondhatnám kommersz gépjárművekbe műholdnavigációs eszközöket szerelnek be az

igénytelen autógyártók. Én viszont megadtam a módját. Ha már navigáció, akkor legyen igazi Holdnavigációs műszer, ne pedig csak műholdnavigációs. Igazam van, ugye?

– Hogyan működik? – kérdezte Heri tágra nyílt szemmel. Nem azért nyílt tágra szegény fiú szeme, mert annyira lenyűgözte Arcszőr bácsi csúcstechnológiája, hanem azért, mert a szembejövő, kerozint szállító kamionnal csak egy hajszál híján sikerült elkerülniük a frontális ütközést. A kamion hatalmas fékezés után keresztben megállt az autópályán.

A sofőr kiszállt.

Minden ízében reszketett szegény. Lekászálódott a pilótafülkéből. A torkában dobogó szível hátra sietett, hogy megnézzé, nem történt-e valami sérülés a tartálykocsiban. Amikor látta, hogy csak egy kicsit szivárog a kerozin, megnyugodott. Gyorsan hívta mobiljáról a tűzoltókat, az autópályarendőrséget, a hagyományos rendőrséget, a légirendőröket, a vizimentőket és a feleségét. Utóbbi beszélgetés, amelyet a telefont felvevő anyósával folytatott, és amelyben az anyósa már megint becsmérő kifejezésekkel illette őt, annyira felizgatta, hogy muszáj volt cigarettára gyújtania. Ez roppant nagy hiba volt!

Pedig a dobozra rá is volt írva, hogy a dohányzás halált okozhat!

Lám, lám, így jár az, aki nem hisz a figyelmeztetéseknek.

A robbanás olyan hatalmas volt, hogy még a közeli Liverpool házai is megremegtek.

– Nagyon egyszerű! – magyarázta Arcszőr bácsi, aki a többi utashoz hasonlóan összerendezte egy kicsit a robbanás detonációjától. Éppenséggel látta is a visszapillantó tükörből az autópályán felemelkedő hatalmas lángoszlopot, de nem tulajdonított neki nagyobb jelentőséget.

– Szörnyű, hogy egyesek milyen felelőtlenül vezetnek! – mondta sajnálkozva. – Hiába a sok baleset, egyesek azt hiszik, hogy versenypályán száguldoznak.

Mindenki feltűnően bólogatott. Arcszőr bácsi ismét a vezetésbe merült. Megint annyira magával ragadta a rádióból szóló pörgős zene, hogy akaratlanul is fokozta a sebességet. A bácsin kívül ez mindenkit növekvő aggodalommal töltött el.

– A műszerben lévő, komolyan ható elektronika csak a kóbor apácák megtévesztésére szolgál – nevetett fel egyszer, és miközben oda sem figyelt az útra, Heri felé fordulva magyarázni kezdett.

– Valójában a szépen polírozott oldalára vetülő Holdsugarak segítségével tudjuk meghatározni a megfelelő irányt. Ha a Hold balról vetül rá, akkor a Hold tőlünk balra, ha jobbról világítja meg, akkor a Hold tőlünk jobbra található. Ha előlről vagy ha hátulról csillan meg rajta a Holdfény, akkor könnyen kitalálhatod, hogy mi a helyzet. Ám ha a Hold egyáltalán nem látható, akkor nappal van. Ebben az időszakban a komoly mérőműszer sajnos nem működik. Amikor borult az idő, a Hold nem látszódik. Igen, kitaláltad, a műszer ilyenkor sem használható. De felesleges aggódnod, nem fogjuk eltéveszteni a helyes irányt.

Heri hátranézett a többi utasra. Hibrid kivételével, aki összegömbölyödve feküdt, és halkán fingadozott, minden utas feszült arccal figyelt és üveges tekintettel meredt a szembejövő forgalomra. Nem csak a gyerekek, de a nyolcadik utas is, aki rémülten eltakarta szemeit, és félelemtől reszketve együltő helyében nyáladzott. A lecsöpögő nyála helyenként kimarta az autó alját, de mit számított ez, amikor úgyis percekben belül mindannyian meg fognak halni. Miközben túlkölgő autók, halálfélelemtől sikoltozó sofőrök között száguldottak, Arcszőr bácsi hirtelen jobbra rántotta a kormányt, de közben egy cseppet sem csökkentette a sebességet. A gyerekek félelmükben reszkettek, akár a nyárfalevél. Ez volt az a pillanat, amikor a nyolcadik utas nem bírta tovább, és kiugrott az ablakon. Közben szentül megfogadta, hogy ezután vegetáriánus lesz. Na jó, legfeljebb Predátorokat fog enni. De azt is csak ünnepnapokon.

Hibrid már nem reszketett. A csomagtartóban, miatta is bizony, kevés volt a levegő, így az óriás lassan elalélt a saját szagától.

– Látom ám, ne is próbáljátok meg tagadni, hogy mennyire élvezitek a sebességet – vigorgott jókedvűen Mr. Ribizly. – Látjátok, nincs is jogosítványom, mégis milyen remekül tudok vezetni – dicsekedett. – Titokban, hogy az asszony észre ne vegye, bekötöttem otthonra a tévét. Folyton autóversenyeket nézek, és már egy éve, itt valahol belül az agyamban, úgy érzem, hogy tudok vezetni. A hangok is megmondták, hogy így lesz, és látjátok, így lett. Mi ez, ha nem sorsszerűség?! Igaz, ez az első alkalom, hogy a gyakorlatban is kipróbálom az elméleti tudásomat, de magatok is láthatjátok, hogy biztos kezekben van az életetek.

– Hajjaj! – szólt közbe megint udvariasan Heri. – Itt nem szabadott volna lekanyarodni...

– Dehogynem, fiam! – mosolygott szélesen Arcszőr bácsi. Magam is tanulmányoztam egy KRESZ könyvet, és igyekeztem elsajátítani belőle a legfontosabb táblák jelentését. Igaz ami igaz, a könyv arab nyelven íródott, ezért nem jöttem rá mindegyik ábra jelentésére, de megpróbáltam kitalálni, hogy mire vonatkozhatnak. Nem nagy ügy az egész, én mondom nektek. Éppen olyan, mint a képregény. Annak, aki egy kicsit is szereti az ilyesmit, azonnal beugrik, hogy melyik mit jelenthet. Ez a tábla például – Mr. Ribizly felidézte amelyik mellett éppen elszáguldottak – kör alakú, a piros mezőben lévő vízszintes fehér csík pedig szinte bizonyosan azt jelenti, hogy követnünk kell a fehér vonalat, mert az a kötelező haladási irány. Épp olyan, mint egy turistaút jelzése. Csak figyelünk kell az ilyen táblákat, és akkor hamarosan hazajutunk.

– Vagy a temetőbe. Jobb esetben a kórházba! – jegyezte meg Heri, akinek némileg több fogalma volt a közlekedési táblákról. Arcszőr bácsi nem hallotta meg a Heri bajsza alatt elejtett megjegyzést, mert éppen maximumra tekerte a rádiót, és közben ordítva énekelt valami egészen mást, talán éppen egy Beethoven szimfóniát.

Heri arra gondolt, hogy biztosan azért lehet az újságokban annyi közlekedési balesetről olvasni, mert az emberek között sok olyan vezető akad, mint Arcszőr bácsi. Alapvetően jószándékú, de teljességgel idióta. Az ikrek apukája szerencsére nem hallotta meg Heri gondolatait. Padlógázzal vezetett tovább. Közben lekanyarodott egy másik útra, a százötvenesre, és megint rettenetes sebességgel kezdett el vezetni. Néhány perc elteltével, ismét csak fékezés nélkül lekanyarodtak egy másik útra, a negyvenesre. Mr. Ribizly itt már szinte lépésben haladt. Talán ezért is állította meg egy rendőr, mert csodálkozott rajta, hogy mi a jó fenéért megy ennyire lassan.

– Jó napot kívánok, uram! – köszöntötte a rendőr.

– Magának is! – mondta Arcszőr bácsi örömmel. Nagyon szeretett emberekkel találkozni, és imádott beszédbe elegyedni az egyszerű nép fiaival. Mivel rendőrrel még soha nem beszélgetett, megmagyarázhatatlan izgalom lett úrrá rajta. – Közúti ellenőrzés! Kérem a papírokat! – mondta a rendőr kifejezéstelen arccal.

– Papírokat? – kérdezte Arcszőr bácsi csodálkozva. – Nincsenek nálam papírok.

– Nincsenek önénél papírok? – csodálkozott a rendőr. – Látszott, kezdte felkelteni az érdeklődését ez az érdekes ruházatú férfiú, aki vélhetően nem lehetett teljesen százas, hiszen valami fürdőköpeny szerű öltözetben vezette ezt az aprócska Minit.

– Persze, ez nem igaz – helyesbített Arcszőr bácsi, amikor Heri a mellette lévő ülésről a fülébe súgta, hogy az autó papírai kellenének, és a jogosítvány, amely sajnos még nem volt Arcszőr bácsinak. – Természetesen vannak nálam papírok – mondta váratlanul önbizalomtól duzzadó hangon Arcszőr bácsi. – Ha kívánja, meg is mutathatom őket.

– Nos, igen, szeretném látni a papírjait – felelte türelmesen a rendőr. Látható, Angliában milyen kiváló vérvonalú rendőrök éltek szabadon, háborítatlanul. Talán azért, mert senki nem irtotta őket. Tulajdonképpen nem is volt természetes ellenségük, ezért talán egy kicsit túl is szaporodtak a szigeten.

– Jogosítvány, forgalmi engedély és biztosítási kártya – sorolta szépen, türelmesen az állat... izé, rendőr.

Arcszőr bácsi benyúlt a kesztyűtartóba, és előhúzott mindent, amit csak a rendőr kért. Az egyenruhás megsemmisítette, bólogatott, majd visszaadta az okmányokat.

Heri nagyon csodálkozott, hogyan fogadhatta el a rendőr a színes papírszalvétákat, amelyeket Arcszőr bácsi a kezébe nyomott. Arra gyanakodott helyesen, hogy biztosan valami varázslat állhat a dolog mögött, amelynek segítségével Arcszőr bácsi megtévesztette a rend őrét.

A fakabát azonban még nem engedte útjukra őket.

– Ha szabad megkérdezni, Mr. Ribizly, miért hajt folyamatosan 40 mérföldes sebességgel? Uram! Tisztában van ön azzal, hogy lassú haladásával akadályozza a forgalmat, feltartja az ön mögött haladókat, és veszélyezteti a közlekedés biztonságát.

– Ó, hát a tábla miatt vezetek lassan! – felelte Mr. Ribizly, tökéletesen megjátszva, hogy mennyire tisztában van a táblák jelentésével.

Heri Kókler igyekezett láthatatlanná válni. Ám a faterja köpönyege nélkül ez még nem ment neki csont nélkül.

– Miféle táblára gondol? – kérdezte a rendőr csodálkozva.

– Hát arra, amelyik ott van például előttünk is! – erősködött Arcszőr bácsi. – Ott van rajta a 40-es szám. Tudom ám, hogy azt jelenti, hogy ennyivel kell haladni – mutogatta hatalmas meggyőződéssel.

– Téved, jóember! – csóválta a fejét a rendőr. – Az nem a kötelező sebességet, hanem az út számát mutatja. Ez a negyvenes út.

– Nahát! – csodálkozott Mr. Ribizly. – Pedig esküdni mertem volna, hogy a tábla ezt jelenti...

A rendőr közelebb lépett a kisautóhoz. Gyanakodva benézett Mr. Ribizly mellé, ahol Heri Kókler foglalt helyet, aki még mindig remegett a félelemtől.

– Maga fiatalember, miért remeg ennyire? – kérdezte a rendőr csodálkozva.

– Tetszik tudni, most jövőnk a százötvenes útról...

A rendőr egyre inkább gyanakodni kezdett. Bekukkantott a hátsó ülésre, illetve a hátsó ülésekre. Arcszőr bácsi beépített térmanipulátorának köszönhetően hat sor hátsó ülés kapott helyet a kívülről egészen mininek ható Miniben. Az ülésekről vagy egytucatnyi gyerek vigyorgott rá. A rendőr annyira meglepődött, hogy majdnem dobott egy hátast.

– Azonnal nyissa fel a csomagtartót! – utasította Arcszőr bácsit, aki a legnagyobb örömmel eleget tett a kedves ember kérésének.

A csomagtartóban Hibrid óriási teste feküdt embriótartásban, a hüvelykujját cumizta és közben édesdeden mosolygott. Amikor felnyílt a csomagtartó fedele, a friss oxigénmolekulák jótékony hatása miatt Hibrid is magához tért.

A rendőr mindenre fel volt készülve. Közelebb hajolt, hogy jobban lásson.

Nem kellett volna!

Ugyanis megcsapta az az utánozhatatlanul rettenetes szag, amelyet csak Hibrid hatalmas belei voltak képesek előállítani a rosszul megfőtt öregbabból. A rend őre megtántorodott. Látott már sok rettenetes dolgot, lopott ékszereket, kitömött állatokat, kábítószer, egyben oszladozó, sőt még feldarabolt hullákat is. Ám erre a látványra még ő sem volt felkészülve. A csomagtartóban ugyanis egy iskolás kislánynak öltözött, nagy, szőrös, szakállas, torzonborz hajából két copfot viselő behemót fickó feküdt.

Egészen addig, amíg fel nem ébredt.

Akkor felült.

Amikor Hibrid ránézett az egyenruhás alakra, hirtelenjében nem tudott mást kitalálni, mint hogy rúzsos szájával csücsörített egy picit, és huncut kis csókot dobott neki.

A szerencsétlen rendőr ezt már nem bírta tovább, inkább elájult.

A kis csapat tagjai ott is hagyták az úton fekve.

Bár a gyerekek erősködtek, hogy inkább az árokba kellene húzni, Arcszőr bácsi hajthatatlan maradt. Megint az általa olyannyira jól ismert KRESZ-re hivatkozott, és azt állította, hogy a fekvőrendőrnél igenis létjogosultsága van a mai, modern közlekedésben, hiszen az úton keresztben lefektetett fekvőrendőr biztonságosan lassítja a forgalmat. Bár igaz ami igaz, tényleg kellemetlen rajtuk keresztülhajtani, ráadásul túlzott elszaporodásuk rongálja a gépjárművek lengéscsillapítóit és a futóműveket.

Az írói gondviselésnek hála, Heri Kókler és barátai reggelre megérkeztek egy nagyon titkos helyre, ahol az ellenállók főhadiszállása volt.

Helyesebben hol volt, hol nem volt.

Kétségtelen, hogy ez némi magyarázatot igényelt. Ám Arcszőr bácsi annyira készségesen és jól tudott magyarázni, hogy most is ezt tette:

– Drága barátaim és Hibrid. Félre ne értsd cimbora, te is barátnak számítasz, de muszáj fajlag megkülönböztetnünk, mert annyira óriás vagy.

Hibrid bólintott jelezve ezzel, hogy beletörődött már az efféle apartheidet idéző negatív diszkriminációba.

Szegény Hibrid! Így telt az egész nyomorult, nagy élete. Már amikor megszületett, akkor is problémás kölyöknek számított. Világra jövetelének pillanatában például nem felsírt, hanem felbőmbölt. Ettől a szülésben segítő vajakosasszonyok és szomszédok, valamint a szurkoló rokonok némelyike is halláskárosodott lett. Ezek a bajszos, fogatlan, ronda vén banyák életük végéig nehezteltek egy picit Hibridre. Felcseperedése közben rövid ideig óvodába is járt, de az első fél nap után hazaküldték, mert minden óvodai eszköz összerogyott alatta, rettegő csoporttársait pedig a jelenlétében képtelenség volt szobatisztaságra szoktatni. Elemi iskoláit magántanulóként végezte. Csak a néhai Dupladurr professzor hihetetlenül jó szívének volt köszönhető, hogy az óriás bejutott a Rokforti Varázs Ló és Mindenegyéb Előállító Oskola falai közé. De mint ahogy azt jól tudjuk, szegény Hibridet Turbó Denim, aliasz (sőt, aljasz!) Voltmárvolt gonosz mesterkedéseinek következtében kicsapták a műintézményből. Így nem lett belőle varázsló, csak egyszerű parkőr. Nem volt nagy karrier, ez kétségtelen, de Hibrid még ennek is örült, mert amilyen nagyra nőtt szegény, ugyanannyira szerény is volt.

Mr. Ribizly mindeközben lelkesen magyarázott a kíváncsian figyelő fiataloknak:

– Elárulom nektek, de nehogytovább adjátok a szigorúan bizalmas információt, hogy itt rejtőzködünk ebben a varázslatos kastélyban, amelyet egy népmesei elemmel rejtettünk el a föld alá.

– Mi az, hogy népmesei elemmel rejtettétek el a föld alá? – kérdezte Controlles gyanakodva.

– Azt jelenti édes fiam – simogatta meg Arcszőr bácsi Hermelin fenekét –, hogy baj van a hallásoddal, és hogy el kéne menned a fülészetre. Az előbb mondtam, hogy egy népmesei elemmel rejtettük el a főhadiszállásunkat az ellenség szeme elől. Nem figyeled magvas mondandómat, vagy pedig szervi elváltozásod keletkezett a hallójárataidban?

– He? – kérdezte határozottan Controlles.

– Ez meg hogy lehet? – kérdezte a masszírozást rossz néven vevő Hermelin. Meg is harapta a (cukros)bácsi kezét, mert túlságosan sokat engedett meg magának, és még csak nem is fizetett érte a vén disznója!

– Tényleg! Hogyan lehet elrejtetni egy egész kastélyt egy népmesei elemmel? – csodálkozott Heri Kókler is. Figyelmesen körbenézett, de nem látott mást, csak egy ligetes, erdős, bokros területet. Mindenütt zöld fű illatozott, a Nap hét vagy nyolcára süttött, az égen bárányfelhők bégettek.

Ám figyelmes szemével hirtelen észrevette, hogy az egyik közeli bokor tövében időnként előtűnik, majd ismét eltűnik egy torony teteje. Nem egyszer, nem kétszer, de többször is ezt csinálta. Amikor egy jó darabig figyelmesen nézegette, rádöbbsent, hogy szinte állandóan ez történik.

– Látok valamit, ott, abban az irányban! – mondta Heri gyanakodva. – Valami toronyféle időnként megjelenik, máskor meg köddé válik. Különös,

lelettébb különös. Az volna az? – kérdezte a bácsihoz fordulva.
– Ügyes vagy, fiam! – dicsérte meg Heri a bácsi. – Rajtad kívül szerencsére senkinek nem sikerült még ilyen hamar észrevennie a nagyon titkos rejtékhelyünket.
– És a mindenütt fellelhető reklámtáblák? – kotyogott közbe Controlles, miközben vagy tucatnyi útbaigazító jelzésre mutatott a kezével. A táblákon többnyelvű felirat hirdette, hogy itt található a bokor mögött a lázadók főparancsnoksága.
Arcszőr bácsi még csak válasza sem méltatta, pedig jó kérdés volt, nagyon jó.
– De miért tűnik fel időnként, és miért tűnik el utána megint, mintha nem is lenne ott? – csodálkozott Heri.
– Azért, mert egy bonyolult varázslat segítségével, a népmesei elemmel elrejtettük.
– Népmesei elemmel? – ismételte Debill Longatom, de tőle még ez is szép volt. Ezer szerencse, hogy a kis Gennynek nem voltak nagy igényei. Csak az számított nála, hogy a fiúja legyen gazdag, izmos és imádja őt. Szeretett moziba járni, divatos diszkóban hetyegni és drága helyeken vacsorázni. Az ékszereket és az apró ajándékokat nem csak szerette, de el is várta. Az ésszel nem törődött, mert az neki sem volt annyi, ami megzavarta volna a mindennapjai kelésében. Ezenkívül szerette, sőt elvárta, hogy a fiújának legyen hosszú a... haja, és az sem ártott, ha alapfokon tudott valamelyest beszélni. Bár utóbbi nem volt követelmény, mert a diszkóban úgysem lehetett hangok útján kommunikálni. Ráadásul akkor ő kevesebbet csacsoghatott, ami hosszú távon nagyon frusztrálta. Látható volt, a kis Genny teljesen átlagos kis tyúk volt, olyan, mint a legtöbb kis bige, akinek jócskán száz alatt van az ikúja.
– Elárulom nektek, hogyan sikerült elrejtőnünk a főhadiszállásunkat – mosolygott Mr. Ribizly nem kis büszkeséggel, hanem nagy büszkeséggel a hangjában.. – A mindnyájatok által ismert, hol volt, hol nem volt népmesei elemmel! Akár hiszitek, akár nem, de egy remek és ötletes varázslat segítségével megbúvöltük a sztenderd épületet, majd szinte teljesen elsüllyesztettük a föld alá.
– Hogyan köthették össze egy varázslattal? – csodálkozott Heri Kókler. – Ilyet még sohasem olvastam a rólam szóló könyvekben.
– Ha majd nagy varázsló leszel, legalább akkora, mint Őz, akkor megtudod – felelte talányosan Arcszőr bácsi.
– Ki a fene az az Őz? – kérdezte csodálkozva Heri Kókler, aki ritkán olvasott más világokban játszódó kitalált történeteket.
– Őz egy nagy varázsló. Lehet, hogy egyszer még te is találkozol majd vele.
– Hazugság! – tette Heri vállára a kezét a Bádogember.
– – Őz nem is létezik! – szomorkodott a Madárijesztő.
– Minket is átvertek! – bosszankodott az Oroszlán. – Még hozzá nagyon szemét módon.
– Már a Sárga Út is k..vára gyanús volt! – szitkozódott Dorothy, aki a társaihoz hasonlóan ki tudja, hogyan került ide ebbe a történetbe.
Arcszőr bácsi nem szerette, ha meghazudtolják, ezért előkapta a már említett, hatalmas méretű varázspálcáját. Heri most egészen közel állt hozzá, és esküdni mert volna, hogy a varázspálcája olyan hosszú, mint egy kapanyél, vagy még annál is... De Arcszőr bácsi nem csak azért kapta elő hatalmas varázspálcáját a nadrágjából, hogy mindenkinek mutogassa. Hanem másért. Inkább két marokra fogta, hogy így jobban tudja suhogtatni, majd varázsolni kezdett. Hermelin csodálattal figyelte, hogy mekkora. Nagy. Varázsló.

6. Party szanok

Arcszőr bácsi olyan bazi nagy forgószelet gerjesztett a hatalmas varázspálcájának rettenetes suhogtatásával, amelyet Hermelin még életében nem látott. Az Őz, a nagy varázsló létezésében ennyire makacsul kételkedő alakokat döbbenetes erejű vakum ragadta meg, majd hihetetlen erővel máshová repítette a sikoltozó, kalimpáló, emberi jogokról hablatyoló, később kétségbeesetten kiabáló figurákat.
Amikor Arcszőr bácsi végzett iménti tevékenységével, és a másik történet szereplőivel, jókedvűen folytatta volna a hazudozást, ha a tulajdon fia meg nem akadályozza ebben. – De miért volt erre szükség? – kérdezte Controlles vakmerően.
– Senki nem hívta őket ide! – morgott Arcszőr bácsi. – Ráadásul kételkedni merészeltek abban, hogy Őz, a nagy varázsló létezik.
– Nem arra gondolt a tesó – szólalt meg Pagedown és Pageup. – Igazából a rejtékhely elrejtésének kérdéskörét szerette volna feszegetni.
– Ahá – csapott a fejükre nevetve Arcszőr bácsi a varázspálcájával, amitől az ikrek meginogtak egy kicsit, de arcukról egy pillanatra sem tűnt el a vidám kifejezés, amelyet a túlzott optimizmus táplált. Mivel már számtalan kalandot átéltek Heri Kókler társaságában, az analógiás gondolkodásuk miatt úgy vélték, hogy ezúttal is meg fogják úszni. Mekkora tévedtek szegények! A szörnyű halál hamarosan eljött értük, mint ahogyan másokért is. De ne rohanjunk ennyire az úthenger, akarom mondani az események elé!
– Azért kellett elrejtőnünk, hogy más ne találja meg, csak mi – felelte Ribizly apuka titokzatosan. – Egy titkos rejtékhely nem titkos rejtékhely többé, ha mindenki tud róla, igaz?
Nem akadt senki, aki ne értett volna egészen egyet ezzel a kijelentéssel.
– Arcszőr! – szólalt meg Hibrid is, talán azért, hogy ő is mondjon már néhány sornyi szöveget, és ezért magasabb gázsít markolhasson fel a szerepéért.
– Mondd, barátom! – bízta Mr. Ribizly, aki időközben nagyon megéhezett, ezért gyorsan betömött kívülről a hasába egy szendvicset. A látvány rettenetes volt, főleg az, amikor eltűnt a keze a tulajdon hasában, meg amikor folyt a rengeteg művér, és az is, amikor beletörölte a kezét a fehér ingébe.
Heri Kókler majd elhánnya magát.
Majd az ikrek is...
Majd végül Hermelin, Debill és a kis Genny.
Hibrid nem, mert az óriások ennél sokkal gusztustalanabb dolgokat is szoktak művelni, de ezekről most nem ejtünk egyetlen árva szót sem. Például rettenetes szokásuk volt, hogy egyszerű pisiléshez ki sem gombolták a nadrágjukat. Sőt, néha a nagyobb ügyek lebonyolítását is így végezték. Ülve vagy állva. A megátalkodott gusztustalankodók némelyike még evett is közben. A papírt nem ismerték, csak a tollat. A fogyni vágyó óriások pedig minden étkezés előtt és után tollat használtak. Még hozzá lúdtollat! Ennek segítségével megbirizgálták egymás torkát, majd hatalmasat hánytak. Volt aki annyira begyakorolta ezt a módszert, hogy még cifrázni is tudta a dolgot, így arra is képes volt, hogy cigánykereket hányjon. – Fontos üzenetet bízott rám valaki – mondta Hibrid titokzatosan. – Ne vesztegessük tovább az időt! Mihamarabb találkoznom kell az ellenállás tagjaival. Át kell adnom az üzenetet, mert mindannyiunk sorsa múlhat rajta. Sőt, a világ jövője. Az, hogy lesz-e egyáltalán holnapunk. Vagy *Holnapután*..
Arcszőr bácsi elkomorodott, majd bólintott. Hirtelen átérezte, hogy milyen súlyos és válságos helyzetben vannak. Összeterelte egykupacba a gyerekeket, majd megkérte Hibridet is, hogy fogják meg egymás kezét. Mindenki valakinek a kezét, aki nem ő volt, hanem más. Amikor úgy sorakoztak egymás mögött, mint az óvodások, Arcszőr bácsi megint előhúzta a nadrágjából a hatalmas nagy varázspálcáját, majd veszett erővel megsuhogtatta. Akkora és olyan kitartó varázspálcája volt neki, hogy naponta akár többször is gond nélkül meg tudta suhogtatni! Heri elismeréssel adózott neki, magában el is határozta, ha felnőtt lesz, akkor ő is ekkora nagy hatalmas varázspálcával fog hadonászni. Látható volt, hogy nem csak hatékonyabban, de sokkalta látványosabban is lehetett így varázsolni!

Arcszőr bácsi varázslatának eredményeképpen, a bokor aljában időnként feltűnő, tehát hol volt, hol nem volt állapotban leledző toronyszőszlet váratlanul alakot öltött. Alig néhány másodperc vagy három óra telt el így, amikor jól látható módon, legalább három-négy méter magasságban kiemelkedett a földből. Ekkor Arcszőr bácsi vezetésével az egész társaság bemasírozott a rendhagyó módon bejáratí nyílásként funkcionáló egyik toronyszoba ablakán.

A menet végén Hibrid kullogott. Nagy nehezen átréselte magát a lyukon, majd szuszogva megindult kis barátai után, akik a folyosó végén balra fordultak. Ezután lesiettek volna egy csigalépcsőn.

Ám az emberi intelligencia alkotta hülye járőalkalmatosság nevéhez mérten csigalassú volt. A kis különítmény tagjai majdnem elaludtak, miközben lefelé lépegettek egyik lépcsőfokról a másikra. Hibrid nem vacakolt, inkább lifttel utazott. Igaz, hogy a liftesfiú elájult Hibrid pikáns szagától, amely még mindig a ruháiba ivódott, a zárt térben pedig sajnálatos módon különlegesen intenzíven párologott.

Hibrid azonban nagyvonalú volt, és egy halom pénzt nyomott a szegény kölyök ernyedt kezébe. Tény, hogy a pénz hamis volt, de hát ilyen inséges, háborús időkben, amikor az ember azt sem tudhatta, hogy holnap felébred-e egyáltalán, vagy ha igen, akkor legfeljebb csak a gumiszobában, ne akadjon fel egy csóró kis liftesfiú ilyesfajta apróságokon, igaz-e?

Hibrid a nagyteremben, nem is tudta pontosan, hogy mikor, de úgy estefelé, hat óra után tíz perccel, találkozott legközelebb barátaival, akik a csigalépcső miatt csak mostanra értek ide. Ráadásul szegények nemcsak hulla fáradtak voltak, hanem a csigalépcsőtől tiszta egy adta undorító, ragacos csigalépcső-nyálás lett a cipőjük, meg a kezük, amivel a csigalépcső korlátját fogdosták.

Hibrid elégedetten mosolygott. Egy hatalmas asztalnál foglalt helyet, finom habtestének hátsó része, valójában jó része, lelógott az ülöpadról. Az óriás már négyszer megvacsorázott, és most már csak unalmában meg a finom ételek ízeért evett tovább. Inni már nem ivott, mert elfogyott a pénze, hitelt pedig még az ellenállók, vagy ahogy magukat hívták, a party szánok sem adtak neki.

Fura egy nevük volt, az már szentigaz. De hamarosan megtudjuk, hogy miért hívták magukat így. Jó okuk volt erre, nagyon is jó. Mert ugye hívhatták volna magukat éppenséggel Múzlievők Szent Szövetségének vagy éppen Mohakutatók Titkos Társaságának is.

De nem így hívták!

Ennek persze megint megvolt a maga jó oka.

Azért nevezték őket party szánoknak, mert ők voltak azok a gerillahadviselésre kiképzett, ősi, japán tortakészítő harcosok, akik kizárólag társas összejöveteleik alkalmával csaptak le áldozataikra.

Arcszőr bácsi *melegen* üdvözölte a csapost, aki a saját nemét szerette. Azért alkalmazták őt, mert így legalább nem bántotta a táncoslányokat, akik mindenre kaphatóak voltak, de csak pénzért. A csapos hihetetlenül becsületes volt, ami azt jelentette, hogy nem lopott többet a megengedettnél. Az összegről minden hó elején megállapodtak, így mindenki jól járt. A meleg is meg az ellenállók. A táncoslányok, akik mindenre kaphatóak voltak, nem számítottak, mert az ő jövedelmük ku...ku... kimagasló volt.

A csapos egyébként jó fej volt, bár a betegségei, amelyeket terjesztett, nem voltak annyira szimpatikusak, mint ő maga.

A gyerekek helyet foglaltak a hosszú asztalnál.

De olyan is akadt közülük, aki csak egyszerűen leült.

Arcszőr bácsi leadta a rendelést. Amíg megérkezett a tizenhat fogásosra tervezett vacsi, a fiatalok nyugodt, kultúrált körülmények között megismerkedhettek az ellenállókkal.

És a táncoslányokkal.

Velük különösen Hibrid ismerkedett.

Mivel pénzért mindenre kaphatóak voltak, Hibrid illata nem befolyásolta az üzletet, csak háromszorosára növelte az árfolyamokat.

Micsoda szívás!

Szegény Hibrid! Neki még ez is többbe került, mint a normális méretű és szagú embereknek.

Heri Kókler figyelmesen méricskélte az ellenállókat. Nők, férfiak, transzvesztiták vegyesen voltak. Herinek határozottan az volt a benyomása, hogy a legtöbbjük nem ismeri. Az ellenállók ellenben barátságosan integettek nekik, sőt néhányan közelebb is merészkedtek, hogy megbámulják Heri Kókler homlokán a villám alakú sebhelyet, amelyet köteles volt élete végéig a bőrére ragasztva hordani. Nem volt kellemes, főleg a nagy, nyári melegben nem, amikor folyton bepállott meg ronda gombok nőttek alatta. De azért a nagy halom pénzért, amit Heri ezért a szerepért kapott, még a friss földigilisztát is marokszámra megeszegette volna. Egy ilyen apró kellemetlenség, mint a bőrelváltozás és a ragasztó okozta fekély már egyáltalán nem számított. Heri nem szerette a feltűnést, ezért ezeket a kedves embereket finoman és udvariasan elhessegette maga mellől. Tette ezt szép szóval, nagy-nagy türelemmel, és csak kivételes esetekben alkalmazott erőszakot.

És azt is csak a nőkön...

Elégedetten nyugtázta viszont, hogy senki sem lett terhes.

A számára.

Mivel mindenki elment, akit nem akart már tovább maga körül látni, – odafönt a klubszobákban Hibrid is vagy tízszer – csend lett és nyugalom. Időközben folyamatosan elkezdtek felszolgálni a vacsorát, amit rövid idő alatt elfogyasztottak a kiéhezett tinédzserek. Persze azért olyan is akadt közülük, aki egyszerűen csak megette a kaját.

Heri nagy élvezettel figyelte, és cinkosan rá is kacsintott Hermelinre, aki cuppogva eszegette a virslijét.

Hermelin elpirult, és az egészet a szájába tömte.

Heri fájdalmasan feljajdult, és erőnek erejével valami szörnyűre gondolt. Az ilyen gondolatok, mint például „*A gombás és más nemi betegségek*” című könyv, de főleg annak soha nem fellelhető színes ábrái képesek voltak őt bármikor lelkiileg helyreállítani.

Heri elméjét kiürítette és megtisztította a helytelen és perverz gondolatoktól, majd a táplálkozásra koncentrált, és derekasan bepakolta a kis pocakját. Amikor ezzel is megvolt, bágyadtan fűtatott. Percek vagy órák teltek el így. Heri félig kinyitotta a szemét. Meglepetésére meglátott valakit, akit már régóta nem látott. Felderült a világhírű arca, és elégedetten elmosolyodott. Örömmel nyugtázta magában, hogy azért itt is akadnak ismerős arcok, íziben barátságosan üdvözölte az imént megpillantott N. A. G. Y. Lompos professzort, az Élet Kommandó egyik tagját, aki régebben, évekkel ezelőtt, a gonosz varázslatok kivédésének tudományára olyan nagy sikertelenséggel oktatta őket.

Az oktatás tulajdonképpen sikeres volt, csak a tanerőt rúgták ki a suliból. Ennek az volt a magyarázata, hogy a tanár úr a hónap bizonyos, számára nehéz napjain Dérfar-kassá változott. Ilyenkor el kellett vonulnia a világtól, és be kellett vennie a jelentkező rohamának megnyugtatóására szolgáló Véres Cseppeket, mert különben jóvátehetetlen károkat okozott másokban. Meg kell jegyezzük, hogy e tekintetben nagymértékben hasonlított a nőkhöz, hiszen havonta egyszer, néhány napig, neki is voltak nehéz napjai. Ilyenkor, ha valaki óvatlanul közelített hozzá, bizony nagyon megégethette magát. A nők is ilyenek voltak! Aki már látott messziről nőt, az teljesen tisztában lehet most a helyzet komolyságával. A nők veszélyesek voltak, kiszámíthatatlanok, ráadásul hatalmas titkokat rejtettek!

Heri már kapiskálta, hogy megismerésük a férfiember számára mennyire problémás is lehet. Megérteni sosem, legfeljebb csak megfigyelni lehetett őket. Mint ahogy a nagy görög gondolkodó és filozófus, Graffitisz is egy rövid hepi grammájában kifejtette, az embernek bizony jobb óvakodni egy olyan lénytől, aki minden hónapban több napon keresztül vérzik, és mégsem hal ebbe bele soha.

Heri agyán éppen átfutottak ezek a filozofikus gondolatok, amikor megölelgette Lompos profot. Megnyugodva konstátálta, hogy a harcok tanerő ebben a pillanatban veszélytelen ellenálló benyomását keltette.

Heri nagy öröme hamarosan megjelent Vószem Zordon professzor is, aki szintén tanította őket valamikor. Vagyis nem ő, hanem a hasonmása. Vószem csak lelőtte a hasonmását, amiért az kiadta magát valaki olyannak, aki nem ő volt, hanem egy gonosz csaló, aki orgyilkosságot tervezett elkövetni Heri Kókler, a világ többszörös megmentője ellen.

Bonyolult történet volt, ennyire estefelé, színjózanon nem volt értelme mélyebben belemerülni. Heri vigyorogva fogott kezét vele is. Az ikrek ujjongtak, Hermelin és a kis Genny is illőképpen köszöntötték őket. Nem is beszélve Debillről, aki úgy vigyorgott, akár a perces. Ennek az lehetett a természettudományos oka, hogy véletlenül whiskyt kapott ásványvíz helyett. Kétszer is!

Az ellenállók között Heri nagy örömmel felismerte még Nimphománia Klitoriszt, a görög varázslónőt, aki egy görög istennő szépségével, és még ki tudja, hogy miféle trükkökkel rendelkezett. Ez a csodálatos jelenség tagja volt az Élet Kommandónak, és néhány hónappal ezelőtt látogatást tett több más kollégájuk kíséretében Dundy bácsi házában.

Szép emlék volt, de Heri mégis hirtelen elszomorodott. Eszébe jutott, hogy kedvenc keresztapja, a hírhedt szerencsejátékos és ártatlan tömeggyilkos, Black Jack nincs itt velük. De hát hogy is lehetett volna, hiszen az előző részben, egy drámai szituációban, pont akkor, amikor a tulajdon ismerőse vagy rokona meg akarta ölni, kiesett a szerepéből, és azóta eltűntnek nyilvánították. Ez burkoltan és diplomatikusan annyit jelentett, hogy valószínűleg biztosan meghalt.

Heri Kókler elkomorult arcát látva Lompos professzor meg is kérdezte finoman, hogy mi bántja a szegény fiút.

– Keresztapám heveny hiánya – sóhajtozott Heri, mint akinek légmelle van.

– Vidulj fel, Heri gyerek! – veregette hátba acélkesztyűs kezével Vószem Zordon.

Heri erre – meg arra is – részletekben kiköpködte a tüdejét, ami törött gerinccel nem volt valami mókás látvány. Ám mivel rengeteg varázsló vette körbe őket, közöttük is rengeteg volt a gyógyító, Herit másodpercek alatt megbűbálták.

– Keresztapád nem halt meg! Halálhíre csak rafinált dezinformáció, amely a totális hadviselésünk része. Azért terjesztjük szegény megboldogult Black Jack halálhírét, hogy megtévesszük vele az ellenséget. Ha azt hiszik, hogy halott, nem fogják keresni. Így viszont szinte akadálytalanul teljesíthet mindenféle halálosan veszedelmes, szigorúan titkos küldetést, amelyek olyannyira veszélyesek, hogy valószínűleg valóban előbb-utóbb eltűntnek kell majd nyilvánítani.

– Titkos küldetést? – lepődött meg Heri. De azért látszott rajta, nagyon örül, hogy néhai keresztapja mégsem néhai. Vószem Zordon és Lompos prof. egymásra néztek, majd sokatmondó pillantást vetettek Arcszőr bácsira, aki bólintott. Ekkor Lompos professzor beszélni kezdett, akár a vízfolyás.

– Tudjátok, gyerekek, mi vagyunk az ellenállás utolsó végvára. És ez a végvár is a föld alatt – vár. A végre. Úgy is mondhatnánk tehát, hogy földalatti mozgalmunk van, hehehe. – Senki nem nevetett. Lompos prof. zavartan köhintett, majd folytatta mondandóját:

– Voltmárvolt visszatért az élők világába, és a Fekete Krumplinyomók segítségével átvette az uralmat. Hirtelen csapott le ránk, nem volt esélyünk, hogy védekezzünk, de még arra sem, hogy legalább lelassítsuk a támadást. Néhány társunkat éppen a reggeli nagyvécézés közben ért a váratlan roham. Ők igazán nagy kakiba kerültek, hiszen tudjátok talán saját tapasztalatból is, hogy a vécén kuporogva, még a legkiválóbb harcossal is játszi könnyedséggel bánik el egy feldühödött vécésnéni. Legtöbbjüket Voltmárvolt iszonyúan megkínozta azzal, hogy elvette a vécépapírt a közelükből. Látnotok kellett volna, hogy a sok szerencsétlen milyen kétségbeesetten kapadozott a papírgurigák után, amelyeket ez a földre szállt antikrisztus pontosan olyan távolságra helyezett el tőlük, hogy éppen ne érhessék el.

– Szörnyű – sápadt el Hermelin, aki már használt életében angolvécét.

– Dupladurr professzor rettenthetetlen harcosai felsorakoztak, hogy egy mindent eldöntő hatalmas nagy ütközetben megállítsák a főgonoszt. Magasan kvalifikált, sok-sok életponttal rendelkező varázslók, mágusok és boszorkányok próbálták megállítani, de Voltmárvolt egyszerűen elsöpörte őket. Néhány nap alatt elfoglalta az egész világot, közben elpusztította az emberiség, az állat- és növényvilág legjavát. Csupán néhány kisebb-nagyobb ország menekült meg. Az egyik Anglia, amit ki tudja, hogy miért kímélt meg a teljes pusztítástól. Feltételezzük, hogy valamiféle sötét célja lehet az itt élőkkel. De ez csak egy feltételezés, amelyről egyelőre még halvány sejtelmünk sincs, biztosat pedig semmiképpen sem mondhatnánk.

– Hogyan lehetséges az, hogy Voltmárvolt ilyen hirtelen, minden átmenet nélkül kezdett háborúba? – kérdezte Heri.

– Már hónapok, sőt talán évek óta sejtjük, hogy mire készül – felelte Lompos professzor. – Ám senki sem hitte, még szegény, megboldogult Krampusz Dupladurr sem, hogy ennyire hirtelen fog támadni. És senki sem gondolta volna, hogy ezúttal tényleg bevet ellenünk egy csodafegyvert. – Lompos elhallgatott, majd gondterhelt arccal körbenézett a jelenlévőkön. Pillantása találkozott Heriével.

– Miféle csodafegyvert? – kérdezte meg a világ megmentője, ha már egyszer így ráfókuszált a kamera.

– Voltmárvolt valahogyan birtokába került a világ leghatalmasabb átkának, amely ellen nem létezik védekezés.

– Ez az átok a Fáraó Átk! – szólalt meg Arcszőr bácsi borzongva. – Az Örökre Elveszett Feljegyzések szerint, amelyek soha nem kerültek elő, több ezer évvel ezelőtt alkalmazták utóljára. Mindenki úgy tudta, hogy örök időkre feledésbe merült. Ám Netuddki valahogyan ismét megszerezte, és ezzel sikerült minket is legyőznie.

– Azért még nem győzött le minket! – mondott ellent Lompos prof., miközben játékosan megfricskázta harcostársa fejét egy poroltóval. – Valóban súlyos csapást mért ránk, száz és száz kiváló harcosunk esett el általa, na jó, hát elárlalom, közel félmillió.

– Húha! – sápitoztak a gyerekek. Ez a szám még sebesültből is sok volt, nemhogy halottból.

– Mindemellét elfogta és villamosszékre ültette szegény Dupladurr professzort, meggyilkolta Meggenya professzort és még sok-sok kiváló emberünket. De mi azért itt vagyunk! A végsőig kitartunk! És harcolunk! – kiáltotta fanatikus tekintettel Vószem Zordon, és viczorogni kezdett. A kezével pedig olyan mozdulatot tett, mintha máris kettéharapott volna egy gránitkeménységű medúzát.

– Kitartunk! – zümmögte a party szánok kórusa a háttérben. Sok száz fanatikus tekintetű férfi és nő szorította ököibe a kezét, mert ez állt a forgatókönyvben. Pupillájukban a terem világítását remekül szolgáló fáklyák narancsvörös fénye izzott.

– Amíg élünk, harcolunk! – kiáltotta mindenki, amitől remek, fanatikus hangulatú, háborús parti kerekedett a vacsora végére. Mindenki fogadkozni kezdett, a mellét verte, és hangosan bizonygatta, hogy győzni fognak.

Vagy meghalnak.

Heri inkább győzni akart. Az utóbbi években nem kis rutint szerzett a győzésben. Az agyafúrt és velejéig gonosz Gigawatt Voltmárvolt már több esetben is hihetetlenül fifikás csapdákat állított neki, de Herinek mindezidáig sikerült még a legelképesztőbb helyzetekből is kivágnia magát. Igaz, közben többször is megsebesült, háromszor elvesztette a lélekjelenlétét, és egyszer majdnem a józan eszt is. De a végén mindig diadalmaskodott, a gonosz Voltmárvolt pedig úgy kinyiffant, hogy öröm volt nézni.

Heri Kókler agyában ezek az emlékek mocorogtak. Az emlékek szépek voltak, sőt, idővel tovább szépültek. Ám ez a mostani helyzet más volt, teljesen más. Herit nem hagyta nyugodni néhány kérdés. Félre vonta Lompos professzort, és megkérdezte:

– Ma reggel valami furcsa dolog történt az idővel. Én és a barátaim arra ébredtünk, hogy nem otthon, a pihepuha kis ágyikónkban horkolunk,

– Különös! – kapta fel a fejét Lompos professzor. – Mi mindannyian ugyanezt éreztük. Valahogy kizökkent az idő a rendes kerékvágásából. Tegnap vagy tegnapelőtt még minden rendben volt, de ma már egy olyan világban találtuk magunkat, amelyben Voltmárvolt uralkodik, mi pedig úzótt vadként menekülünk. Különös módon egyikünknek sincs tiszta emléke a közelmúltban lezajlott hatalmas csatákról. Vagyis, éppen hogy ez a probléma! Csak emlékeink vannak, de ezek az emlékek olyannyira ködösek, mintha nagyon régen történtek volna. Nem is vagyunk benne biztosak, hogy valóban megtörténtek, vagy csak azt álmodtuk, hogy megtörténtek. Ellenben mindannyian biztosan tudjuk, hogy ezek a csaták lezajlottak és a véres események megtörténtek, mivel némelyikben mi magunk is részt vettünk. Hiszen sebesüléseink is vannak! Nem mondhatok semmi biztosat, fiam – fogta meg bizalmasan Lompos Heri vállát. – De azt gondolom, valami nagyon nagy baj történt az idővel.

– A Fáraó Átk! – mormogta maga elé Heri komor tekintettel. – Egészen biztos vagyok benne, hogy valami köze van ahhoz, amit mindannyian tapasztalunk.

– Tudom, hogy én Debill vagyok, de fogalmam sincs, hogy mi a fene az a Fáraó Atka – szólt közbe szerényen Debill Longatom.

– Az a baj, fiam, hogy nekünk sincs! – tárta szét a kezét Vószem Zordon.

Heri most látta csak, hogy a félelmetes harcos, a halált megvető bátorságú megahős, Vószem Zordon, a rettenetes, mennyire rossz bőrben van. Az elmúlt idők csatáiban tényleg randa sérüléseket szerzett. A legfeltűnőbb az volt, hogy hat szeme hiányzott vagy kifolyt. Most csak kettő volt neki, de abból az egyik üveg, a másik meg rossz volt. Vószem most már csak Kétszem volt.

Kétszem, a Tompánlátó.

Ráadásul szegénynek az egyik karját valami félig levágta, mint ahogy a bal lábát is. Csakhogy azt meg teljesen. A jobb megvolt még, csak nagyon üszkösödött.

Vószem melléből egy hosszú dárda állt ki.

Mint ahogy a hátából is!

Heri azonnal megállapította, hogy a dárda elől is, és hátul is ugyanaz a dárda!

Könnyen kikövetkeztethető volt, hogy Vószemet valaki, vagy valakik elől-hátul felnyársalták!

Ritka randa látvány volt, az hétszentség!

De ez még nem minden! Amikor szegény hazafi megfordult, akkor az elől és hátul kiálló dárdájával minduntalan beleütközött a harcostársaiba. Drága, sőt értékes kínai vázákat vert le, vagy pedig valamilyen okból kifolyólag a földre hajoló, sikongató kolléganőknek akasztott be véletlenül.

Az orvosok azt ajánlották neki, amputálja a kiálló dárdát, de Vószem egyelőre nem egyezett bele, mert rettegett a fantomfájdalmaktól. Bár már nem volt fiatalember, de ha arra gondolt, hogy levágják a dárdáját, kilelte a hideg.

Lompos professzor is megsebesült. Heri észrevette, hogy hiányzik a lompos farka, és hátul, a fejéből egy kis darab.

Ahogy jobban megvizsgálta, rádöbrent, hogy a kis darab valójában egy nagy darab!

Órák múltán, amikor a szemük már megszokta az itt uralkodó félhomályt, a gyerekek rádöbrentek, hogy a többi ellenálló is tele van sebesülésekkel. Kezek, lábak, térdek, koponyaalapok és egyéb, anatómiailag igen fontos részek hiányoztak a harcosokból.

– Mit tehetünk? – kérdezte Heri, mert úgy érezte, tenniük kell valamit.

– Nem sokat! – felelte szomorúan Lompos professzor. – A mai napon elvesztettük az ellenállás szellemi vezetőjét, a jó Krampusz Dupladurr professzort. Nélküle félkarú órák vagyunk. Eleddig tökéletesen összehangolt party szán akciók keretében, mértani pontosságú csapásokat mértünk az ellenségre. Nyilvános helyeken, lehetőleg tévések vagy fotósok előtt, tortagránátokkal támadtuk a Fekete Krumplinyomókat, és más, magas rangú tisztviselőket, akik Voltmárvolt rendszerének kiszolgálói. Hatékonyak gondolt csapásaink arra irányultak, hogy a Föld minden pontján, hatalmas habos tortákkal pofán találjuk őket, és ezzel nevetségessé tesszük Voltmárvolt véres rémuralmát.

– És bejött ez a terv? – kérdezte Heri rosszat sejtve.

– Nem! – ismerte el Vószem Zordon könnyezve. Hirtelen Heri nyakába borult és úgy sírdogált: – Sajnos a party szánokat az akció közben egytől egyig elfogták és kivégezték. Már alig vagyunk néhány százan, és a tortáink is elfogytak.

– Valami mást kellene kitalálnunk! – javasolta Heri Kókler.

– Magam is gondoltam már rá – merengett Lompos prof. – De mit tehetnénk? – Szeretkezzünk! – javasolta Hermelin, de most a hangulat annyira drámai volt, hogy senki sem akarta elővenni a libidóját.

– Szerezzük meg Voltmárvolttól a Fáraó Átk! – javasolta Heri Kókler. – Noha fogalmam sincs róla, hogy mire való, mégis úgy sejtem, hogy a Fáraó Átkának birtokában képesek lennénk legyőzni Voltmárvoltot.

– Legyőzni? – csóválta a fejét szomorúan Lompos prof. *(Mint már említettük talán, a farkát elvesztette egy ütközetben – a szerk.)* – Voltmárvoltot senkinek sem sikerült eddig legyőzni.

– Kivéve nekem! – mosolyodott el magabiztosan Heri Kókler. – Többször is megtettem. És már alig várom, hogy végleg hidegre tegyem!

7. Az üzenet

– Lompos professzor! – szólalt meg Hibrid egyszer. Már hamarabb is megszólalt volna, csakhogy annyira lenyűgözte a sok információ, amit a party szánoktól hallott, hogy egészen egyszerűen elfelejtette átadni az üzenetet. Amelyet valaki, egy nagyon fontos ember bízott rá, és szigorúan meghagyta neki, hogy feltétlenül adja át Lompos professzornak. – Krampusz Dupladurr professzor rám bízott egy nagyon fontos üzenettel. Eleddig elfelejtettem átadni, mert annyira magával ragadott a sok ember, a finom ételek és italok, a megannyi információ, amely egyszersmind behatárolta a tudomat – vallotta be őszintén. – De most már úgy érzem, sürgét az idő. Át kell adnom az azóta már sajnos elhunyt, hön szeretett professzorunk utolsó üzenetét. – Hibrid hatalmas zsebkendőt vett elő, amelyet máshol, polgári otthonokban, abrosznak is nyugodtan használhattak volna, majd belefújta az orrát. Amikor telefújta a zsepit, újabbat vett elő, és ezt is telefújta. Ám a zsebkendő nem zárhatott jól, ezért Hibrid arcán a szörzet lassanként teljesen orrfújásos lett. Nem volt valami üdítő látvány, főleg annak nem, aki élőben látta. Többen öklendezni kezdtek, mások pedig nem bírták cérnával, és kiszaladtak, így vacsi után, hogy rókát futtassanak.

– Milyen jó ember volt! Mindig csak jót tett másokkal. És még velem is! – zokogta Hibrid, és egyre csak fújta, fújta az orrát, mint aki soha nem akarja abbahagyni.

– Mondd, Hibrid, mi az üzenet! – kérte Lompos professzor, amikor Hibrid közvetlen környezetét lassanként kezdték ellepni a meghatottság könnyeitől és az orrváladékától átitatott gigászi zsepikék.

Hibrid felnézett, abbahagyta a sírdogálást. Mindenki megkönnyebbült. Bár Hibrid az arcát felismerhetetlenségig összekönnyezte, és hát igen, sajnos, össze is taknyozta.

– Boááá! – hörögte hangosan Debill az asztal alatt, amikor a whiskey feltört belőle.

– Minek iszik az olyan, aki nem bírja? – filozofált hangosan Delete, de senki nem méltatta válasza. Most fontosabb dolgok is voltak a terítéken, mint Debill bűvárwhiskyje.

– Hibrid! Kérlek, mondd el szépen nekünk, hogy mit üzent számunkra a szeretett Dupladurr professzor! Bizonyára roppant fontos, hiszen különben nem bízta volna rád! – könyörgött Lompos professzor.

– Nos – nézett körbe szomorú arccal és fátyolos tekintettel a nagy melák –, Dupladurr professzor úr meghagyta nekem, hogy jó hangosan adjam át nektek az üzenetet. Azt is mondta, hogy ne gondolkodjatok, ne mérlegeljetek, ne okoskodjatok az üzenet tartalmán, hanem cselekedjetek úgy, ahogy az üzenetben felszólít benneteket.

– Felszólít bennünket? – kérdezte óvatosan Lompos professzor.

– Bizony felszólít – bólogatott Hibrid.

– Mondd már azt az üzenetet! – kérte Vószem Zordon. Azaz, mostani nevén, Kétszem, a Tompánlátó.

Hibrid körbenézett, megköszörülte a torkát, majd hatalmas hangját kieresztve elordította magát:

– Meneküljetek!

Mindenki összerezzent, de ahelyett, hogy menekülni kezdett volna, inkább mindenki az ülepén maradt, és döbbsen meredt Hibridre.

– Ez volna az üzenet? – csodálkozott Lompos professzor. Sokmindenre számított, de erre aztán végképp nem.

– Ez... – felelte Hibrid. – Én is csodálkoztam, hogy csak ennyi, de azt mondta nekem Dupladurr professzor, hogy az üzenet átadásának pillanatában úgyis be fognak törni a terembe az ellenséges Fekete Krumplinyomók, akik válogatás nélkül mindenkit megölnek majd, akik olyan kegyetlenek, hogy még a szűkek életét sem kímélik meg.

– A szűkeket sem? – kérdezte megkönnyebbülten Hermelin.

– Senkit! – folytatta Hibrid. – Dupladurr professzor ezért azt mondta, hogy hosszabb üzenetet nem bíz rám, mert az átadására úgysem volna lehetőség. A legtöbb, amit tehet értetek, annyi, hogy figyelmeztet benneteket a veszélyre.

Lompos professzor éppen mondani akart valamit, amikor a falak megremegtek. A fáklyák kialudtak egy pillanatra, néhány másodpercre sötétség borult a jelenlévőkre. A rövid áramszünet után a fáklyák ismét fellobbantak, majd sercegeve égni kezdtek. Már éppen mindenki megnyugodott volna, amikor megremegett a föld alatti vár. Ebben a szempillantásban felrobbant a bejáratú ajtó, és be-özönlöttek a Fekete Krumplinyomók.

Mindannyiuk fején fekete csuklya volt, ezért vélhetően semmit nem láthattak a környezetükből. Ez lehetett az oka annak, hogy válogatás nélkül tüzeltek a szélrózsa minden irányába. Varázspálcáikból mindenfelé színes és nyomjelző lövedékeket, láncosgolyókat és sörétet lövöldöztek. A teremben kicsik és nagyok, férfiak, nők, nyugdíjasok sikoltozni kezdtek, amikor a party szánok utolsó tortagránátjai a Fekete Krumplinyomók fejéhez csapódtak, majd szétkenődve elfolytak a kobakjukon.

Heri Kókler sokat próbált barátaival egyetemben nyomban védekező állásba rendeződni, és felvette a harcot a beözönlő terroristákkal. Átkok, varázslatok és székek repültek mindenfelé. A hangulat máris remek volt! Igazi háborús atmoszféra kezdett kialakulni. Mindenki teli torokból üvöltött.

Aki nem üvöltött, az sikoltzott.

Aki nem sikoltzott és nem is üvöltözött, az Debill Longatom volt. Még mindig az asztal alatt görnyedezett, és kiguvadt tekintettel figyelte a maga alatt forgó padlót. Rettenetesen szédült, de nem volt semmi, amiben megkapaszkodhatott volna. Debill éppen ezért nem háborúzott, nem lövöldözött vaktában az ellenségre, de nem is menekült el gyáván. Másokkal ellentétben éppen nyögött és fogadkozott. Megesküdött a saját és mások életére, hogy többet soha az életben nem iszik meg két pohár ásványvíz helyett ugyanekkora mennyiségű whiskyt.

A Fekete Krumplinyomókat Lucifer Máyfolt vezette. Ez a genyadék férfiú(?) Heri Kókler természetes ellenségének, Rágó Máyfoltnak a jó édes apukája volt. Már sok gaszágot követett el életében, de ez egyáltalán nem tette elégedetté. Ahelyett, hogy a babérjain pihent volna, újabb és újabb gaztettek kivitelezésén törte az agyát. Ha csak lehetett, nemcsak munkaidejében, de még szabadideje alatt is, hobbi szerűen, kegyetlenkedett, kintzott, vallott, vagy minden rémtette közül a legszörnyűbbet tette: nyilvános helyeken operaáriákat adott elő – kegyetlenül hamis fahangon. Ezzel a brutális módszerrel egész falvakat, sőt kisebb városokat is képes volt percek alatt kiirtani.

– Öljetek meg mindenkit! – kiáltotta Lucifer Máyfolt a miheztartás végett, miközben embereinek élén támadásba lendült. Meg kellett hagyni, hogy nagyon ügyesen forgatta a kezében a varázspálcáját. Mindenféle varázslatok, átkok, bűbajok és szitkok repültek ki belőle, és akit eltaláltak, azoknak többnyire annyi lett. Máris tucatnyi party szán kezdte alulról szagolni az lbolyát, a felszolgáló lányt, aki egy kupac halott ellenálló halmára zuhant rá ájultan.

A Fekete Krumplinyomók első hullámát szörnyű véráldozatok árán sikerült a hőiesen védekező party szánoknak megállítaniuk, de a második hullám és a harmadik hullám után már annyira sok volt odabent a hulla, hogy például már az én hullám nem is fért volna be.

Heri Kókler ekkor megérezte, elérkezett az ideje a visszavonulásnak. Igazából fejvesztett menekülésbe kellett volna kezdeniük, hiszen a túlerő felőrölte a party szánok védvonalát. De az nem lett volna annyira elegáns megfogalmazás, és egy Heri Kókler kaliberű, híres varázslópalánta nem menekülhetett el csak úgy, fejvesztetten, csapot papot, sekrestyést, gyertyatartókat és templomi ékszereket hátrahagyva. Heri és életben maradt barátai ezért megfontoltan vonultak vissza. Begyakoroltnak ható mozdulattal intett társainak, akik gondolkodás nélkül követni akarták őt a fej vesz... akarom mondani a higgadt visszavonulásban. Ügyesen fedezték egymást, aminek különösen Hermelin örült nagyon, mert rendkívül élvezte, amikor ennyi fiú fedezte őt menekülés közben egymás után. Igen ám, csak hogy ekkor a mély-gonosz Máyfolt fater felröhögött, mert észrevette, hogy mire készülnek ezek a majdnem ártatlan gyerekek. Felemelte fekete varázspálcáját, és azt ordította latinul!

– *Aloe Vera!*

Majd feléjük bökött.

Ez a kimondott varázsige az átkok átka volt! Akire kimondták, annak annyi lett. Heri iszonyattal látta, hogy az ikrek java része a rettenetes átok nyomán egyszerűen eltűnt, mintha soha nem lett volna. Delete, Altefnégycapslock, Overlay, Pageup és Pagedown, Backspace és Shift seperc alatt hősi halottá vált.

– A tesóim! – ordította Controlles, és elborult elmével, torkaszakadtából ordítva, öngyilkos módon bele akarta magát vetni a küzdelembe. Ám nem tehet, mert Heri megragadta és berántotta egy mélyedésbe, amelyet a falban alakítottak ki a díszlettervező munkatársai. Éppen idejében, mert valamivel felettük, éppen egy atomvillanás fényelt fel, ami valószínűleg telibe kapta volna a jobb sorsra érdemes kölyköket.

– Megbosszuljuk őket! – ígérte Heri vad tekintettel. Kilépett a falmélyedésből. A kezében lóbált félelmetes fegyverből, a Szt. Ebonitrúdból, amelyet a tönkrevágódott varázspálcája helyett használt már egy ideje, némelykor nagyon hatékony fegyverként, célzott lövéseket adott le az ellenségre.

Controlles üvöltött, az arcát ellepte a könny, a por, a piszok. Heri is úgy nézett ki, mint egy bányász, aki döntetlenre mérkőzött a sújtóléggel.

A csata időközben tovább folytatódott. Ádáz közelharc bontakozott ki, ahol már nem lehetett egyértelműen megállapítani, hogy ki kivel van, és hogy ki kire lövöldöz.

Vagy ki kit harap. Hermelin derekasan harcolt. Egy hatalmas termetű Fekete Krumplinyomóval csatázott éppen, aki erőszakkal meg akarta őt változtatni. Hermelin nem akart megváltozni, nem akart cseppfolyóssá válni, mint ahogy ellensége szerette volna, ezért varázspálcáját hirtelen mozdulattal bedugta elbizakodottan hahotázó ellensége tátott szájába, majd elmormolt egy varázsigét.

– *Kaktusz aktivuszl!* – kiáltotta.

A fekete gonosznak ettől torkán akadt a – kaktusz. Köpni nyelni nem tudott a gigáját égető gigászi fájdalomtól. Ráadásul, a kaktusz cserepe a kínzó köhögés közben megakadt a légcsövében. Ettől viszont akut légzési problémái adódtak, amelyen nem tudott úrrá lenni, így rövidesen

megboldogult.

Emberek estek el, statiszták haltak hősi halált, miközben tovább folytatódott a kegyetlen küzdelem. Még Debill Longatom is bekapcsolódott az élethalálharcba. Az asztal alól kitántorogva felegyenesedett, ami nem volt könnyű, hiszen még mindig forgott vele a világ. Ellenséget keresett, de láthatóan senki nem foglalkozott vele. Mindenki mással harcolt. Debill ezt zokon vette. Meglóbálta kivont varázspálcáját, majd harci kiáltást hallatva megtámadott egy háttal álló, mit sem sejtő fogast. A fogas a tüzeső hatására porrá és hamuvá égett. A látvány elégedettséggel töltötte el Debill Longatomot. Vigyorgó arccal, lelkében hihetetlen eltökéltséggel és talán túlzott bátorsággal, nekirontott egy szakasz Fekete Krumplinyomónak. Valójában nem egy szakasz Krumplinyomó volt ott, csak egy darab gonosz varázsló. Ám Debill látása egyelőre kettős vagy még többes volt, ezért ellenségeinek számát hatványozottan tudta csak felmérni.

– Meghaltok mind egy szálíg! – ordította, majd teljes erőből lehányta a Fekete Krumplinyomó tagot. Aki viszont nagyon utálta, ha lehányják. Felemelte a varázspálcáját, hogy valami kegyetlen átokkal kioltsa Debill Longatom fiatal életét. Ám még mielőtt elhagyta volna a lehányt száját a halál okozására alkalmas szótag, Arcszőr bácsi keveredett elő a semmiből. Egy határozott előreszökkenés után, na és a kezében suhogtatott hatalmas méretű varázspálca segítségével, csodaszép mozdulattal leütötte a fekete gazfickó fejét. – Ááááhuháháhá! Csak egy maradhat! – ordította Arcszőr bácsi, és testét villámok járták át. Longatomnak nem volt ideje meglepődni azon, hogy ezek a hegylakók mindenütt ott vannak mert hirtelen megragadta a kezét a kis Genny és elvonszolta a csata közepéből. Menekülés közben átugrottak egy kis vérpatakot, amely halkán csörgedezett a lábuk alatt. Átkok, szidalmak, varázsigék repkedtek körülöttük, a fejük felett bűzgránátok robbantak. Utóbbiakat Heri Kókler és mély haverja, Controlles robbantotta fel pontosan a Fekete Krumplinyomók hadoszlopa felett. A csuklyás alakok prüszkölni, krárogni kezdtek, a szemükből könny folyt, az orrukából pedig szénanátha. Pillanatok alatt olyan állapotba kerültek, hogy még az adószámukat is elfelejtették.

És ebben a pillanatban megjelentek az Adóellenőrök, akik pontosan tudták, hogy a büntetés nagysága a váratlan megjelenésben rejlik. Körbefogták a Fekete Krumplinyomókat, akiknél még bélyegző sem volt, nemhogy számlatömb. Az Adóellenőrök csak erre vártak. Villámgyorsan úgy megbírságotlák a Fekete Krumplinyomókat, hogy arról kódultak. Ezután amilyen gyorsan kijöttek, olyan gyorsan el is vonultak. Ép ésszel is könnyen belátható, hogy a Fekete Krumplinyomók ilyen állapotban nem üldözheték a fejvesztetten menekülő, vagyis, akarom mondani, megfontoltan visszavonuló ellenállókat. Ehelyett kiskanállal összeszedték elesett fekete kollégáikat, visszaszívták a kimondott, de máskor még felhasználható harci átkokat. Nagyon rosszkedvűen felpattantak varázsszeprűikre, és hazahúztak mint a vadlibák.

8. Titkos akció

A hatalmas, piramis alakú piramis leghatalmasabb termében, fekete kámzsás Fekete Krumplinyomók tömegeltek. Lehetek vagy kétszázezren, de mértékadó források szerint is legalább három-tucatnyian sorakoztak a Fekete Nagyúr, Gigawatt Voltmárvolt trónja előtt.

Voltmárvolt rendszerint egy koponyából és csontokból összetakolt trónszéken foglalt helyet, amely egy magas emelvényen állt.

Nem ő, hanem a trónszék.

Voltmárvolt már régen elmúlt húszéves. Harminc vagy negyven éve, igazából már nem is számolta. Nem csoda, hogy a nyugdíjkorhatár felé közeledve már gyakrabban szeretett ülni, mint állni.

Mivel nem volt felesége, az utolsót is már megette tizenhat éve, senki nem talált kivetnivalót abban, hogy nem áll.

Voltmárvolt egyelőre még nem jött be a terembe, ahol felfokozott hangulatú Fekete Krumplinyomói várták. Az emelvény, a jelenlévők köpönyege, a falak, de még a szőnyegpadló is totál fekete volt. A nyomasztó látvány megrendítette volna bármilyen normális halandó lelkét. De nem azoknak a fickóknak a fekete lelkét, akik képesek voltak egy náluknál is sokkalta nagyobb ganét szolgálni. A teremben gyülekező alakok mindannyian ilyenek voltak. Fekete lelkűek, gonoszak, kegyetlenkedésre hajlamosak, és egyiküket sem érdekelte a komolyzene meg a szépművészet. Illetve majdnem! Mert volt közöttük egy kakukktojás, egy titkos ügynök, aki csak megjátszotta, hogy a fekete figurák közé tartozik.

Black Jack, Heri Kókler keresztapja, az ártatlan tömeggyilkos, indokolatlanul körözött bűnöző, a bátor hazafi, Dupladurr professzor feltétlen híve, az egyik kámzsa alatt rejtőzött. Az ő szerelése, a többiektől eltérő és kissé feltűnő módon, vakító fehér volt. Elöl, hátul, de még felül és alul is meglepően jól olvasható, nagybetűs felirat állt rajta.

Vagyis ez:

„SZABOTŐR!!!”

Black Jack igyekezett meghúzni magát a tömegben. Néhány napja már, hogy sikerült beépülnie a fekete szervezetbe. Titkos küldetésen járt éppen, azért volt momentán itt, és nem a világ túlsó felén, vagy éppen egy masszázsszalomban, ahol gésának öltözött Gézák lestek volna minden kívánságát.

De Black Jack nem volt ilyen fiúka! Kemény, tökös varázsló volt, akinek a hosszú évek alatt, amelyeket száműzetésben, törvényen kívül, nélkülözések és keserűség közepette töltött, kőkeményre edződött a teste és a lelke. A bujdosásban, amelyben elválaszthatatlan társa, a genetikailag módosított szerencsemalac, Szado Mazsi segítette, megtanulta, hogyan maradhat életben extrém körülmények közepette, internet és számítógép nélkül. Sőt, még azt is megtapasztalta, hogy mit tehet az ember akkor, ha minden kötél szakad, a legközelebbi éjjel-nappali szaküzlet kétnapi járőrföldre található, így sehol nem lehet a közelben vécépapírt kapni...

Malacka Black Jack hűséges társa volt. Tökéletesen és folyékonyan beszélt, akár az emberek, intelligenciája disznó mi voltához képest indokolatlanul magas volt, akárcsak a politikusok jóvedelme. De nem akármilyen állat volt ő! Ebben is rendkívüli módon hasonlított a politikusokhoz. Mert Szado Mazsi nemcsak beszélt, mutogatott, gondolkodott, néha ebben a sorrendben, hanem egyedülálló módon még repülni is tudott! Csökevényes kis szárnyait meglepő hatékonysággal volt képes használni. Ha nagyon belehúzott, még a hangsebességet is át tudta lépni. Ez persze hazugság, de hát muszáj volt leírni, mert annyira jól hangzik, igaz?

Malacka, az éjszakának ebben a sötét pillanatában, valahol a Négyszögletű Kerekerdő rengetegében, egy nagyon titkos helyen, már napok óta várta Black Jacket.

Hiába! Mert a hű cimbora és tettestárs nem jött, mert időközben beépült, mint az élelmiszer-adalékanyag az emberi szervezetbe. Szado Mazsi azonban nem idegeskedett, mert nagyon jól tudta, hogy minden dolognak eljön a maga ideje. Siettetni azt nem csak hogy nem lehetséges, de nem is érdemes. Ezért Malacka haláli nyugalommal kolbászolt az erdőben. Megnézte a szép tájat, a hegyeket-völgyeket, megfürdött a vizesésekben, utána pedig jókedvűen hancúrozott egyet a turistákkal. Utóbbiak ezt nem élték meg ennyire kellemes élményként. Ennek a halálfélelem lehetett csak az oka. Ám Malacka egyáltalán nem érte fel ép ésszel, hogy miért kell tőle félni, hiszen nem volt emberevő. Valójában neki kellett volna rettegnie az emberektől, hiszen az emberek, kivéve az arabokat és az indiaiak egy részét, malackaevőek voltak. De Szado Mazsi nem félt. Nem volt ijedős fajta. A szájában különben is állandóan egy négylevelű lóherét rágicsált, ami szerinte mindig szerencsét hozott neki. A vadász bácsi is, aki badi pírzingjei, fényes tekintete, és szárnyai miatt véletlenül vaddisznónak nézte, sikoltozva ismerte be, amikor Malacka a puskájával verte a vérző fejét, hogy nagy hülyeség volt megtámadni egy ilyen intelligens és szerencsés lényt, mint amilyen ő.

Szado Mazsi nem volt gonosz, csak a megjelenése volt fenyegető. A vadász bácsi erről még aznap, hosszasan és lényegre törően beszámolt a baleseti sebészetben az orvosoknak, később pedig minden nap a felnőtt pszichiátrián az ápolóknak. Mindkét helyen türelemmel és megértéssel fogadták beszámolóját a hatalmas, beszélő malacról, amelynek ráadásul szárnyai is vannak. A vadász bácsit különösen az elmeegógyintézetben fogadták nagy-nagy szeretettel. Ennek a fejkvóta lehetett az oka. Ez nagyon leegyszerűsítve azt jelentette, hogy minél több bolond érkezett, annál több pénz állt a dílházhoz. Mindegy, lényeg a lényeg, a vadász bácsi életének hátralévő, lenyugtató állapotban töltött napjait itt tengette tovább.

Amíg Malacka jókedvűen élvezte a természet lágy ölné az életet, Black Jack keményen konspirált. Napokkal ezelőtt éppen ezért érkezett ide, ahol régebben a Rokforti Varázs és Lóképző Oskola működött, ma viszont a gonosz Gigawatt Voltmárvolt főhadiszállása üzemelt egy piramisban. Mivel kiválóan képzett ügynök volt, két könyvet is majdnem végig elolvasott erről a témáról, az említett beépülés nem várt gyorsasággal és hatékonysággal, ripsz-ropsz, máris megtörtént. Meg kellett hagyni, hogy eléggé valószínűtlen helyszín volt ez a piramis!

Amikor az éj leple alatt megérkezett, Black Jacket félelemmel töltötte el ennek a monumentális épületnek a látványa. Több száz méter magas lehetett – nem ő, hanem az épület – a szélessége pedig akkora volt, hogy szinte betöltötte a látóhatárt.

Na persze, ez csak egy költői túlzás volt.

Most végre magunk is láthatjuk, milyen is egy ilyen, valódi költői túlzás! Másképpen krónikus hazudozásnak is hívják. Nem véletlen, ugye, hogy régebben a költők nagy része újságíró is volt egyben, ahol a hazudozás, a nagyotmondás, a tények elferdítése, alapvető követelményként merült fel. Egyébként, ha nem vagyunk magunk is teljesen idioták, könnyen beláthatjuk, hogy a bulvárlapok olvasói valami különös és perverz módon várják el, hogy ezek az újságok, szenzációs igazságként tálalt, teljesen valószínűtlen kitalált sztorikkal, álhírekkel és hihetetlen hazugságokkal traktálják őket.

Ennek ellenére mégiscsak objektíven meg kellett állapítani, hogy a piramis lenyűgöző és félelmetes kolosszus benyomását keltette. Nem minden esetben, persze, csak abban, aki megnézte. Nyugtalanító volt azonban, hogy miként kerülhetett ide Nagy-Britanniába, ahol az ilyesfajta építmények nem voltak igazán őshonosak.

Black Jacket is izgatta, hogy a piramis hogyan kerülhetett ide. Hiszen nemrégiben a helyén szép mező zöldlelt, fák nőttek, virágok virágoztak, vakondokok túrtak, olajkutatók fúrtak, szerelmespárok kúr... szerelmeskedtek.

Black Jack éppen egy másik nagyon fontos küldetésen járt valahol a világ túlsó felén, amikor a Fekete Krumplinyomók és gonosz fővezérük, akit Netuddkinek is neveztek egyesek, akik beteges módon annyira rettegetek tőle, hogy még a nevét is félték kimondani, visszatért. De nemcsak visszatért, mert az utóbbi öt évben minden alkalommal ezt tette, hanem váratlanul le is rohanta a világot. Egyetlen megsemmisítő varázslattal dezintegrálta az ellene hadba induló varázslókat! Elpusztította a Mágja- és Rőzseügyi Mini Sztériumot, nullára amortizáló átokkal pontosan ilyenre változtatta a patinás Rokforti Varázs és Miegyéb Képző Oskolát. Elfogta Krampusz Dupladurr professzort, és sok más, igazán hatalmas varázserővel bíró tanerővel együtt, akiket hidegre tévő átokkal hidegre tett, mint eszkimó a halat, őt is kivonta a forgalomból.

Black Jack azonban tudott arról, hogy valahol még működik a titokzatos ellenállás, amely a legendás hírnevet szerzett Élet Kommandóból szerveződött party szánokból áll. Arról is hallott, hogy a vakmerő férfiak és nők öngyilkos akciók keretében tortabombákkal akarják szétzúzni a fekete főgonosz rémuralmát. Mivel már régen kigyógyult a fiatal korában rá is jellemző hurraóptimizmusból, a realista gondolkodás talaján állva belül azért sejtette, hogy az ilyen akciók halálra vannak ítélve.

Mint azok, akik rituálisan elkészített keleti édességgel gerillák módjára támadnak jól felfegyverzett fekete mágusokra.

Black Jack magányos harcos volt. Nem akart csatlakozni semmiféle szervezethez. Még szavazni sem járt, állampolgári jogait nem gyakorolta. Viszont adót sem fizetett! Igaz ugyan, hogy nem volt jövedelme, ám a rengeteg be nem fizetett adó miatt rengeteg pénze gyűlt össze, amin szinte bármit vehetett volna, ha nem állandó bujdosásban éli az életét, messze a civilizáció nagy pénzköltő helyeitől, a hipermarketektől.

Black Jack már évek óta törvényen kívülként élt. Mint már említettük, a rengeteg megtakarított lóvé miatt nem is rosszul. Mivel még nem sikerült tisztáznia egy régi gyilkossági ügyben az ártatlanságát, nem csak ellenségei, de a szövetségesei is halálra keresték. Ezért kizárólag nagyon titkos akciókat hajtott végre. Olyanokat, amelyekről csak Dupladurr professzor, Szado Mazsi és néha ő is tudhatott.

Élete talán egyik legsikeresebb bevetése eddig az volt, amikor Professzor professzort, a hatalmas tudású férfiút kimentette saját otthonából, és elhozta őt a Rokfortra. Dupladurr professzor bízta meg ezzel a lehetetlennek tűnő feladattal, mert Professzor professzor titkos tudás birtokába került. Nála volt az ellenség felvonulási terve, amelyet gyermekkori jóbarátja, Dupladurr professzor rendelkezésére bocsátott. Ennek segítségével, akkor még sikerült megakadályozni, hogy a gonosz mágusok fekete serege átvegye a világ felett az uralmat. Black Jack elmerengett.

– Igen, igen, a régi szép idők! – érzékenyült el. Akkor még életben volt a jó Dupladurr professzor. Nélküle most minden olyan reménytelennek és kilátástalannak tűnt. Amíg élt, Black Jack hitt abban, hogy sikerrel vehetik fel a küzdelmet Netuddkivel. De most, hogy már nem volt a hosszú szakállú igazgató bá', aki vezesse őket és az ellenállókat, Black Jack nem reménykedett már a győzelemben. Úgy vélte, egyetlen lehetősége maradt.

Kétségbeesett tervet talált ki. Elhatározta, hogy meggyilkolja a világ leghatalmasabb fekete mágusát, Gigawatt Voltmárvoltot.

Ezért tört be napokkal ezelőtt a Fekete Krumplinyomók ruharaktárába. Ezért hozta el onnan jobb híján ezt az ünneplő viseletként, csak különleges éjszakai alkalmakkor felülhető Klu-Klux-Klán ruhát. Érezte, tudta, hogy ez az áruha nem lesz teljesen tökéletes. Úgy vélte, bizonyosan akadnak majd néhányan, akik képesek lesznek emiatt kiszűrni a tömegben. Ha belegondolt, hogy milyen fájdalmas is lesz majd, ha *kiszűrik* a tömegből, megborzongott tőle az agyalapi mirigyé és felállt a talpán a szőr. De vállalta a veszélyt, mert nem félt a haláltól, nem félt senkitől, még a saját ágyékától sem ijedt meg soha a sötétben. Bátor, vakmerő bácsi volt, olyan, akiből tizenkettő nem egy tucát, hanem legalább kettő.

Most ott áldogált a fehér kámszás, ünnepnapokon viselendő, lincselős köpönyegében. Többen is őt nézték, meg a ruháján lévő feliratot betűzgették. Szerencsére, a fekete varázslók legtöbbje, a modern, szóképes írás-olvasás miatt csak bizonyos szavakat tanult meg elolvasni és leírni az iskolában. A rajta lévő felirat többeket elbizonytalanított. Néhányan össze is vitakoztak azon, hogy mit jelent a soha nem látott szó. Többeknek felrémlett, hogy az „Áruló” elején szereplő „Á” betű valahonnan roppantul ismerős. Egy különösen iskolázott Fekete Krumplinyomó szóvá is tette, hogy biztosan abból a titokzatos szent szövegből, amit a tanárok ABC-nek hívnak, de a többiek lehurrogták, és annyit mondtak neki, hogy Á, dehogy.

Black Jack magában mosolygott a csuklya alatt.

Még szerencse, hogy a Fekete Krumplinyomók nem látták elégedett vigyorát!

Amikor belevágott ebbe a küldetésbe, Black Jacket nem érdekelte még az sem, ha életét kell áldoznia az ügyért. Úgy vélte, ha ma esetleg sikerülne meggyilkolnia a Fekete Krumplinyomók főnökét, a fekete lelkiületű főgonoszt, Gigawatt Voltmárvoltot, akkor talán megfodíthatná a történelem és az idő kerekét.

Ebben a pillanatban a teremben hatalmas éjlenzés hallatszott. Black Jack is odanézett a két szemével, mert kíváncsi volt, hogy a csupa fekete köpönyeges fekete mágus vajon minek örül annyira. Nem volt valami könnyű két szemmel is odapillantani, mert a két kicsinyke lyuk bizony nem biztosított számára valami széles panorámát, legfeljebb csak csóllátást engedélyezett a számára. Ráadásul a két kerek nyílás is rossz helyen volt. Az illetőnek, akinek ezt a csuklyát eredetileg a fejére méretezték, bizonyára hatalmas nagy kobakja volt, ez lehetett a logikus magyarázat arra, hogy a kukkoló lyukak miért ülhetek ilyen rettentően távol egymástól.

Black Jack a terem leghátsó sorában állt. Mögötte nem volt senki, csak a fal. Előtte viszont a Fekete Krumplinyomók tízezeri szorítottak. Persze, mint már említettük, lehetséges, hogy ennél valamivel kevesebben voltak, de mit számított ez, amikor Black Jack nem őket akarta megölni, hanem a vezérüket, Gigawatt Voltmárvoltot.

A Fekete Krumplinyomók, fanatikus hangulatban, üvöltöttek, éljeneztek, füttyögtek. Teljesen úgy viselkedtek, mintha egy multilever markecing irányzat haladó szintű agymosó tanfolyamán vettek volna részt.

Amikor Black Jack az emelvény felé fordult, észrevette, hogy az előtte álló fekete köpönyegesek bámulni kezdik a ruháját.

– Mi van, nem láttatok még fehér embert? – kérdezte agresszíven, ahogy az ilyen tanfolyamokon szokásos.

Amazok vállukat vonogatták, és továbbra is kissé furcsán néztek rá.

– A másik szerkóm véres lett a tegnapi csatában – magyarázta Black Jack meggyőzően. Tudta, hogy ezeknél az embereknél meggyőző hangon bármit el lehet adni. – Ki kellett mosnom, mert nagyon bűdös volt az agydarabkák és a belsőségek miatt.

– Nem semmi csata volt! – röhögte a kámzsája alól az egyik fekete köpönyeges. – Nekem is teljesen véráztatta lett a harci cuccom.

– Mi ütött beléd, kolléga? – kérdezte a másik Fekete Krumplinyomó. – Nem tűnt fel, hogy ez nem a tartalék egyenruhád, hanem az ünneplő lincselős kimenőd?

– Hű, hogy a bűdös életbe! – tette a meglepődöttet Black. – Hát tényleg összekevertem a feketével! Tudod, cimbora, velemszületett súlyos színvakságom van. A feketét állandóan összekeverem a fehérrel. A félvéreket pedig egyáltalán nem is látom. Ez az oka, hogy soha nem utazom Kubába.

– Nem lehet valami jó dolog! – érzett együtt a Fekete Krumplinyomó. Látszott, meg volt győzve, és Black Jack is elégedett volt, hogy nem firtatják tovább a szerkóját.

Ám egy harmadik Fekete Krumplinyomó nem szólt semmit. Ellenben gyanakodva méregette egy mérőszalaggal Black Jacket. Black Jack viszont nem cicózott vele, elvette a mérőszalagját, hogy ne tudja a fickó tovább büntetlenül méregetni. A Fekete Krumplinyomó tag feljajdult. Black Jack váratlan ötlettől vezérelve mindenkinél hevesebben tapsolni és éljenezni kezdett, sőt még füttyögött is, ahogy azt a többiek az előbb tették.

A teremben ennek hatására ismét hatalmas éljenzés-hullám söpört végig. Mindenki tapsolt, kiáltozott és éljenzett, így senki nem hallotta, amikor Black feltűnés nélkül, egy miniatűrízáló varázslat segítségével lekicsinyítette az őt gyanúsán méregető fekete palit. Black Jack megint vígyorogni kezdett, amikor hirtelen ötlettől vezérelve zsebre vágta, mint vásott kölyök az osztálypénzt. Remek tervet eszelt ki ezzel a Fekete Krumplinyomó taggal kapcsolatban. Érezte a vizeletén, hogy hamarosan be fogja vetni. És akkor el fog szabadulni a káosz! Akkor bizony kő kövön nem marad. És az égiek irgalmazzanak az ellenségeinek.

Meg ilyesmi!

De főleg annak a mocsadéknak a halálára vágyott, aki minden évben meg akarta ölni egy szem kis keresztfiát, a jó Heri Kóklert, akivel már olyan régen nem levelezhetett.

Black Jack keze ökölbe szorult, és megmarkolta a varázspálcáját.

A hosszú és vastag, kőkemény bikkfából fröccsöntött mágikus segédeszköz hűvösen simult a tenyerébe.

Már alig várta, hogy kedvére megsuhogtassa.

Amikor véletlenül megnyomta rajta a piros gombot, a varázspálca rettentő erővel vibrálni kezdett. Black Jack egy pillanatra elvesztette felette az uralmát. A zsebében vadul önálló életre kelt segédeszköz előrelendült, és mélyen belefűrődött az előtte álló egyik Fekete Krumplinyomó köpenyének hátsó részébe. De nem csak abba!

Black Jack nagy üggyel-bajjal kikapcsolta varázspálcájának rezgő funkcióját, és visszarántotta az eszközt a Fekete Krumplinyomó tag hátsó feléből. De a baj már megtörtént!

A fekete csuklyás alak lassan, nagyon lassan hátrafordult.

Black Jack felkészült rá, hogy emiatt a malőr miatt módosítania kell a tervén, és azonnal meg kell ölnie ezt a hím tagot. Azonban minden másként történt!

Legnagyobb meglepetésére a fekete köpönyeges alak Black Jack zavartan pislogó szemébe nézett, majd bűgő hangon megkérdezte:

– Akarod, hogy megadjam a számom, bébi?

9. Magyarázat

Gigawatt Voltmárvolt, mert ő volt az, nem pedig Májkrém Dzsekcon, diadalmas képpel bevonult a terembe. Integetett, mosolygott – pedig a fél feje hiányzott, a másik fele pedig erősen sérült volt –, majd leült a trónszékére. A lábához odatelepedhetett hű szolgálja Pedigré Pál, akit csak Cickafark néven ismert mindenki, lévén ez volt a fedőneve. A szolga engedelmesen a földre feküdt, hogy ura a hátára helyezhesse a csizmás lábát.

– HIV-eim! – kiáltotta Voltmárvolt, mint az AIDS-es pap, aki ilyeneket gyűjtött.

– Igen, Nagyurunk! – ordították a hívek, akik láthatóan mindenre készen álltak. Közülük többen máris annyira gátlástalanok voltak, hogy hiteles beszámolók és hamis tanuk szerint soha nem váltottak jegyet a tömegközlekedési eszközökön, és nem áttalották érvényes menetjegy nélkül utazni.

– Ma ünnepelni jöttünk össze! – kiáltotta Voltmárvolt, és hirtelen felpattant egy ültő helyéből. Az alatta felnyögő Cickafark ennek nem nagyon örülhetett, mert nyögött, mint akin állnak. De a gonosz Voltmárvoltot más körülmények közepette sem érdekelte, hogy Cickafarknak kényelmetlenségei vannak miatta. Nem is figyelt semmi másra, csak a tulajdon hangjára. Igazából szerelmes volt a hangjába, és amikor drogok hatására hatalmi mámorban fetrengett a földön, gyakran áriákat énekelt magának. Attól mindig szépen elájult.

– Hatalmas diadalt arattunk! – ordította Voltmárvolt. Kopasz fején kidagadtak az erek. – Mindössze néhány nap leforgása alatt legyőztem és megsemmisítettem ellenségeimet, leigáztam az emberi fajt, a többit pedig teljesen kiirtottam. Csak a baglyokat hagytam életben, hogy a postaszolgálat működni tudjon.

Hatalmas éljenzés hallatszott.

Ebből világosan látszott, hogy minden ember mennyire szeretett levelezni.

Black Jack is éljenzett, mert nem akart kilógni a sorból. A ruhája miatt így is kissé feltűnőbb volt az átlag tagoknál.

– Híveim! – folytatta Voltmárvolt. Black Jack számára világossá vált, hogy ez lehetett a szava járása. – Közületek néhányan még nem tudjátok, hogy minek is köszönhetjük ezt a hatalmas diadalt. Hiszen hosszú éveken keresztül harcoltam Dupladurr ellen, és soha nem sikerült legyőznöm, mert az a vén bolond, mindig megúsza. A Heri Kóklerral történt sajnálatos balesetem miatt pedig egy ideig nem voltam a csúcson, több esetben meg is haltam, vagy majdnem. Hű szolgám, Cickafark nélkül bizony már nem lennék közöttetek. – Voltmárvolt körbenézett, látszott hű szolgáját keresi. Ám mivel rajta állt, nem lelte sehol, hiába is kémlt körbe. Cickafark nagyon rosszul érezhette magát gazdájának talpa alatt, mert már nem is nyögött.

– Biztosan kiszaladt drogot venni – találgatott Voltmárvolt kissé csalódottan. – Pedig mennyire szerettem volna méltatni a fekete munkásságát. Na mindegy!

– Éljen Cickafark! – üvöltötte a tömeg.

Cickafark a nagy éljenzenre magához tért, felemelte a fejét, és kissé ájultan azt hörögte:

– Megyek már, megyek – nyögte, majd ismét elájult.

– Azoknak a hiveimnek, akik még nem értesültek róla, most elmesélem a győzelmem történetét! – kiabálta túl az éljenzőket Voltmárvolt. – Annyira szeretem hallgatni, nemcsak a saját hangomat, hanem a győzelmi történetemet is, hogy naponta kétszer, háromszor elmesélem valakinek, vagy ha senki nincs a közelemben, akkor saját magamnak.

– Éljen Voltmárvolt Nagyúr! – üvöltötték a Fekete Krumplinyomók teljesen behergelve és fanatizálva magukat.

– Micsoda gusztustalan öntömjénezés – morogta magában Black Jack.

– Mit mondtál, haver? – kérdezte gyanakodva egy előtte álló.

– Azt, hogy fantasztikus karizmája van a Führenek.

– Kész lennék érte meghalni! – lihegte fanatikus hangon a Fekete Krumplinyomó.

– Ne aggódj, sikerülni fog. Még hamarabb is, mint gondolnád! – ígérte Black Jack.

– Hogy mit mondtál? – kérdezte amaz meglepetten.

– Azt, hogy figyelj oda az előadáson, mert ha folyton dumálsz, meg fogsz bukni a vizsgákon.

– Miért? Lesznek vizsgák is? – lepődött meg amaz. Biztosan nemrég szervezték be a testületbe. Sőt, valószínűleg az itt jelenlévők többsége is így volt ezzel. De nagyon könnyen elképzelhető, hogy egy részüket erőszakkal sorozták be.

– Hogyne! – felelte Black Jack meggyőződéssel. – Lesznek, bizony! És jobb ha tudod, én vagyok a Vizsgabiztos. Csak egy van belőlem a környéken. Látod a ruhámat?

– Látom! – felelte amaz.

– És milyen színe van?

– Fehér...

– Na látod! És tudod, miért fehér?

– Gondolom azért, mert kifakult a sok mosástól, valamint a nem megfelelő minőségű, olcsó mosóportól.

– Dehogy! – rázta a fejét Black Jack. – Különbözik pedig ne merészelj belekötni a mosóporomba, jó? Azért van fehér ruhám, mert én vagyok a Vizsgabiztos. Az egyetlen! Azért járok fehérben, hogy ezzel is megkülönböztessem magam tőled, akit meg fogok buktatni, mert nem figyelsz az előadáson.

– Jaj, ne! – kezdett könnyödni amaz. – Inkább ne buktass meg, ha lehet. Hosszú ideig munkanélküli voltam. Ha nem jön ez a lehetőség, hogy beléphetsek ide, a Fekete Krumplinyomók közé, még mindig segélyen tengődnék.

– Még gondolkodom az ügyön – felelte Black Jack látszólag mélyen elgondolkozva. – De cserében nem csak kérek, hanem el is várok tőled egy kis szívességet.

– Mi volna az? – kérdezte a Fekete Krumplinyomó riadtan.

– Szájkreklám útján el kell terjesztened, hogy azért vagyok fehér ruhában, mert én vagyok a nagyhatalmú Vizsgabiztos. Az egyetlen! Akitől rettegni kell. És ne feledd, hogy kegyetlen vagyok, akár egy hűsevő növény. Jobb, ha ezt mindenkinek a fülébe súgod.

– Megteszem, ami tőlem telik! – ígérte a Fekete Krumpli-nyomó tag. Black Jack elégedetten látta, hogy a fickó máris félelemmel vegyes tisztelettel magyarázza a körülötte állóknak, hogy tudják-e, hogy az a magas, fehér ruhás ember ott hátul a Vizsgabiztos. Az egyetlen. És a kegyetlen.

Nem telt bele fél órába, a teremben mindenki tudta, hogy itt van velük a titokzatos, nagyhatalmú, kemény lelkű, kegyetlen Vizsgabiztos, az egyetlen, akitől félni kell, akkor a maga javára fordíthatja, hogy nem sikerült csak fehér színű áruhát szereznie.

Aki figyeli őket, hogy figyelnek-e az előadáson. És ha megfigyeli, hogy nem figyelnek, na, akkor aztán figyelhetik, mi fog történni.

Voltmárvolt csak beszélt, beszélt, Black Jack pedig halkán gondolkodott. A terve eleddig kiválóan haladt. A Fekete Krumplinyomók többsége máris tartott tőle. Néhányan sunyi pillantásokkal méregették, mások annyira rettegtek, hogy hátra sem mertek nézni. Black Jack egyre elégedettebb volt. Most már nem lesz nehéz elérnie, hogy bármikor szétnyíljon előtte a tömeg, és hogy a megfelelő pillanatban villámgyorsan Voltmárvolt közelébe kerülhessen.

Black Jack először arra gondolt, távcsöves puskával fogja lelőni a főgonoszt. Ám szinte azonnal elvetette az ötletet, mert rájött, hogy a terv nem kivitelezhető. Hiszen hová is állíthatná fel a távcsöves puskát? Mire összeszerelné a hegedűtokban hordott műszert, addigra legalább ötszázan rávetnék magukat, és széttépnék, mint a jámbor öleb a postást.

A fehér köpönyeg azonban remek ötletet adott. Black Jack arra gondolt, hogy egy meglepő húzással akár előnyére is változtathatná a hátrányt. Tudta, hogy mindenképpen közelebb kell kerülnie Voltmárvolthoz, mert a mágustűz, amivel el szándékozott pusztítani, csak néhány lépés távolságból volt hatékony. Black úgy okoskodott, ha sikerül elhitetnie magáról, hogy azért van rajta fehér ruha, mert ő a rettenetes Vizsgabiztos, akitől félni kell, akkor a maga javára fordíthatja, hogy nem sikerült csak fehér színű áruhát szereznie.

– És most, hiveim! – üvöltötte Voltmárvolt megrészegülten – enyém a világ. Senki nem állíthat meg! Új világrend következik! Minden és mindenki engem fog szolgálni. A tengereket kiszáritom, a folyók folyásirányát megváltoztatom, a sivatagokat vízzel töltöm fel, a sarki jégsapkákat felolvasztom. Bármit megtehetek, és meg is fogok tenni, mert érdekel, hogy mi történik az időjárással, ha ezt a néhány apró változtatást bevezetem. És tudjátok, hogy miért fogom ezt tenni?

– Neeeeem, Nagyurunk! – felelte kórusban a fekete tömeg.

– Azért, mert végre ipari méretekben termeszthetem a parlagfűvet. Már régóta dédelgetem ezt a tervet. A növényt, amely gazdasági fellendülést fog hozni nekem. És a hozzá kapcsolódó papírzsepi gyártás is hatalmas biznics lesz, meglátjátok! Az emberiség immár visszasüllyedhet egy primitívebb mezőgazdasági szintre. A lakosság fele parlagfűvet fog termelni. A másik fele pedig papírzsepi fog gyártani kőolajból. A pollenek miatt a papírzsepi kereskedelem soha nem látott mértékben fel fog ívelni. Extraprofitot fogok jutni, amiből bármit megvehetek, amit csak akarok! És ti segíteni fogtok nekem! Háháháhuháhá! – röhögött a főgonosz, és vérben forgó szemeivel a Fekete Krumplinyomók tömegét pásztázta.

– Követni fogunk, Nagyurunk! – ordította a tömeg, és mindenre megesküdött, ami álszent, hogy így lesz.

– Remek, remek! – ugrált örömeiben Voltmárvolt, aminek a lába alatt fekvő Cickafark nem igen örült.

A tömeg üdvrivalgásban tört ki!

Voltmárvolt egy darabig még éljenezte magát, majd intett a körülötte lebzselő szolgálóinak, akik néhány pillanat múlva egy csukott oldalajtón keresztül, berángattak egy férfit, aki érthető okokból kifolyólag üvöltött.

Black Jack meglepetten látta, hogy a férfi egy egyiptomi. Korhű jelmezében úgy nézett ki, mint egy beteg statisza az Aidából.

– Tudjátok, hogy ki ez a fickó? – kérdezte röhögve Voltmárvolt.

– Fogalmunk sincs, Nagyurunk! válaszolta kórusban a tömeg.

– Tudjátok meg, hogy ez a fickó a kiváló egyiptomi feltaláló. A neve: Fószer. Korának meghatározó személyisége – volt. Egy meg nem értett zseni. Több, más, meghatározó találmánya mellett feltalálta a piramisokat, a múmia készítményt és az időgépet. Ha ő nincs, akkor soha nem kaparinthattam volna meg a csodafegyvert, a Fáraó Átkát, amellyel legyőztem ellenségeimet és leigáztam a világot.

– Nahát! – csodálkozott a fekete tömeg.
De még Black Jack is. Nagyon helyesen úgy érezte, ha figyel, és egyelőre nem öli meg Voltmárvoltot, rendkívül értékes információk birtokába juthat.
– Főszer egy szép napon eljött hozzám az időgépével, és felajánlotta nekem a szolgálatait. Mivel zseni vagyok én is, azonnal megláttam benne a határtalan lehetőséget. Felkaroltam, pártfogoltam, majd később menedzselni kezdtem. Főszer nem örült neki, mert akit én menedzselek, annak komoly következményei vannak – Voltmárvolt röhögött.
Főszer nem röhögött, csak állt ott megtörtén és kifacsartan. Az arcán halálfélelem ült, a sebeiből vér szivárgott. A lánc, amely a nyakában lógott, időnként hangosan megcsörrent.
Voltmárvolt abbahagyta a röhögést, majd folytatta:
– Az időgép segítségével visszatértünk az egyiptomi Új-Birodalomba, és több, más, fontos eszköz mellett megszereztem azt, ami a legjobban kellett nekem. A hatalom zálogát, a Fáraó Átkát, amely lehetővé tette számomra, hogy visszatérve a saját időmbe, legyőzzek mindenkit.
Black Jack nem hitt a fülének. Annyira meglepődött, hogy egy ideig még arról is elfelejtkezett, hogy meg akarja mérényelni Netuddkit. Arra gondolt, hogy most már magyarázatot kapott arra az eleddig megválaszolhatatlan kérdésre, hogy vajon hogyan sikerülhetett ennek a földre szállt gonosznak szinte ellenállás nélkül legyőznie Krampusz Dupladurr seregét. Hát a Fáraó Átkának segítségével!
– És most Főszer megkapja méltó jutalmát! – röhögött Voltmárvolt, közben fenyegetően megrángatta az egyiptomi rabláncát. – Immár nincs többé szükségem rá. És ha valakire nincs többé szükségem, akkor az feleslegessé válik számomra, és ezért a világ számára is. Ráadásul Főszer túlságosan sokat tud. Nem szeretném, ha a nevetséges kis ellenállás tagjai is rájönnének, hogy miket. Nem akarok magamnak gondokat, problémákat.
Voltmárvolt ismét nagyképp felröhögött.
A tömeg üvöltött, mert a Fekete Krumplinyomók megéreztek, hogy ma vér fog folyni.
Még hozzá embervér. A kedvencük!
Black Jack még a hátsó sorban állva is látta, hogy Főszer felettébb kistermetű. Fekete haja, fekete szeme, és olajosbarna bőre egyértelműen mutatta, hogy nem skandináv származású.
– Kérlek, ne bánts! – könyörgött tört angolsággal Főszer. Rémült tekintete arról árulkodott, hogy bizonyára nagyon megbánta már, hogy lepaktált Gigawatt Voltmárvolttal.
– De ami megtörtént, megtörtént – gondolta Black Jack komor hangulatban. – Az idő kerekét nem lehet visszaforgatni. Aztán hirtelen a homlokára csapott, és a csuklya alatt elvigyorodott.
– Dehogynem!
Váratlanul elhatározta, hogy mégsem fogja megölni Voltmárvoltot. Sokkal hasznosabb ötlete támadt.

10. A Cselekvés Órája

Amikor Voltmárvolt diadalmas hangon bejelentette híveinek, hogy Főszer ma este meg fog halni, a teremben összegyűlt félmillió vagy lehet, hogy némileg kevesebb emberből csak ketten nem örültek ennek.
Az egyik érthető módon Főszer volt, a másik pedig Black Jack.
Előbbi jobban félt, mint amennyire Black Jack reménykedett, hogy segíteni tud rajta.
Mindemellett egyre jobban szimpatizált a kis egyiptomival, aki ráadásul felbecsülhetetlen értékű információ birtokában volt. Ha valahogyan megmenthetné az életét... Ha valahogyan sikerülne innen kimenekíteni... Ha valahogyan felhasználhatnák Voltmárvolt ellen a hatalmas tudást...
– Hahaha! – röhögött fel gondolatait megzavaróan Netuddki, aki olyan fajta volt, hogy még nyugodtan morfondírozni sem hagyta az embereket.
– A remény hal meg utoljára – gondolta Black Jack, aki civilben nagyon bölcs és problémamegoldó személyiség volt. – Ha pedig így van, és miért ne volna így – okoskodott tovább –, akkor addig is ki lehet eszelni egy tervet. Mert egy jó tervre igen nagy szükség van most is! – Az agya villámsebességgel pörgött. Indulatok, észérvek, pro- és kontra lehetőségek, valutaárfolyamok kavargtak intelligens fejében.
Voltmárvolt közben még egy ideig hergelte a tömeget, amely egyre vérszomjasabb hangulatba került. Amikor a beteges vágyak a tetőpontra hágtak, Voltmárvolt intett a csicskásainak, akik egy hatalmas, kerekéken gördülő szerkezetet toltak be a terembe.
Black Jack megdöbben, amikor meglátta, hogy mi ez.
– Ez lehetetlen! – suttogta magában. Néhány évvel ezelőtt olvasott már többszáz éves tanulmányokat arról, hogy annak idején miféle rafinált kegyetlenséggel gyilkolták meg egyes varázslók a kettes varázslókat, akik ellenségeik voltak. Ám azt hitte, azok az idők elmúltak, és úgy tudta, hogy ma már nincs senki, aki ennyire kegyetlen volna, hogy ellenségével eme rettenetes kivégzőeszköz segítségével kívánna leszámolni.
Szegény, naiv Black Jack! Milyen nagyot tévedett!
Nagyon is létezett ilyen ember. Bár nem volt már ember, a hagyományos értelemben legalább is nem. Inkább valami többször testet öltött kísértethez volt hasonlatos, aki a fizikai létezéséhez szükséges energiát a velejéig romlott gonoszságból nyerte.
Voltmárvolt kegyetlen hangon felordított:
– Egy kigolyózó! Remek kis műszer! Majd meglátjátok! – tovább is ordított volna, de a vérszomjtól és a sok beszéd-től, aminek sok az alja, egészen kiszáradt a szája. A fekete kabátjának fekete bélésébe varrt titkos zsebből előhúzott egy laposüveget, és jól meghúzta.
Nem, nem alkohol volt benne!
Amikor Voltmárvolt eme nem szokványos módon nyálat gyűjtött ahhoz, hogy ordítani tudjon, megint ezt tette.
Szó ami szó, annak aki nem volt a feltétlen híve, ez az egész kezdett nagyon idegesítő lenni.
Black Jackben egyre forrt az indulat. Arra gondolt némi sajnálattal, hogy milyen kár, hogy életben kell hogy hagyja. Pedig mennyire szeretne volna megölni ezt az emberbőrbe bűjt fenevadat! Ám lehetséges, ezúttal el kell halasztani a bosszút. Milyen kiváló alkalom nyílna rá, hogy rövid úton megszabadítsa tőle a világot! Ráadásul, szegény kis Heri Kókler szüleiért, kiváló barátaiért is bosszút állhatna, nemcsak a többi ismerőseért, Dupladurr professzorért, a kiirtott állatokért, madarakért, pókokért, mérgeskígyókért, krokodilokért, elefántokért és eszkimókért, akik miatta haltak ki teljesen és jóvátehetetlenül.
Nem hagyta nyugton a gondolat, hogy milyen kiváló lehetőséget szalaszt el most. Talán soha nem sikerül ilyen közel férkőznie Voltmárvolthoz. Csak egy kis mágustűz, és Voltmárvolt máris volt nincs...
De az észérvek végül győzedelmeskedtek Black Jackben. A merénylet rendkívül kockázatos dolog. Ha nem jár sikerrel, ha valami nem várt fordulat áll elő, akkor pillanatok alatt végez vele Voltmárvolt. Ebben az esetben viszont nem mentheti meg senki és semmi a kis Főszert. Főként ő nem, hiszen addigra már halott lesz. A zseniális kis egyiptomi feltaláló kegyetlen kinhalált hal majd, a kobakjában őrzött hatalmas tudás pedig illetéktelenül jut az ellenállók birtokába, hanem örökre elvesz. Ha így lesz, akkor Voltmárvoltot senki és semmi nem állíthatja meg. Még a stop tábla sem. De ha netán sikerrel is járna, és mégiscsak megölné Voltmárvoltot, a Fekete Krumplinyomók milliói, akik itt ordítottak terjesen

behírnék, minden bizonnyal elevenen meggyűznák vagy széttépnék.
Black Jack nem szerette a bizonytalanságot. Ha tudta volna, hogy melyik halálnemet szánják neki, nem habozott volna. Ám így, hogy még abban sem lehetett biztos, hogy miféle halál vár rá, inkább az életben maradás mellett döntött.
Végül az is az eszébe jutott, hogy az idő kerekét akkor sem sikerülhetne visszafordítani, ha megölné Voltmárvoltot. Csak akkor lehetséges megváltoztatni ezt a szörnyű világot, amelyet Netuddki Főszer segítségével teremtett, ha kimenekíti innen az egyiptomit, és a segítségével megakadályozza Voltmárvoltot abban, hogy elkövesse eddigi legsúlyosabb rémtettét.
Black Jack nagyot nyelt. Soha nem gondolta volna, hogy egyszer majd azon morfondírozik, hogy megölje-e vagy ne ölje meg Voltmárvoltot. Hiszen néhány órával ezelőtt is ezzel a határozott szándékkal érkezett ide. Ám Főszer jelenléte mindent megváltoztatott. És ezer szerencse, hogy a hatalmi mámorban kéjelgő Netuddki eldicsekedett híveinek – no és neki is –, hogyan sikerült legyőznie Dupladurr hadait.
Miközben Black Jack ezen gondolkodott, a Fekete Krumplinyomók ismét úgy ordítottak, mint ahogy eddig.
A tüsténkedő szolgák időközben üzembe helyezték a kivégzőeszközt. Black Jack figyelte, ahogy az akasztófaszerű, magas szerkezet tetejéről csörölő segítségével leengedik a bivalyerős, elszakíthatatlan cérnaszálon függő, hatalmas, gömb alakú ólomgolyót.
– Íme a kigolyózó! – röhögte Voltmárvolt. – Nem tudom, van-e ennél rosszabb halál a világon.
– Van... – hörögte Cickafark, aki még mindig alátétként szolgált mestere szónoklatához, és az utóbbi egy órát talpalávalóként húzta, pedig nem is volt cigányzenekar. Mivel Voltmárvolt nem volt könnyű, hanem inkább nehéz, szegény Pedigré Pál egyre laposabb látványt nyújtott.
– Vért akarunk! – ordították a Fekete Krumplinyomók lényegre törően.
Voltmárvolt egy darabig hagyta őket ordítani, azzal a nem titkolt szándékkal, hogy így még jobban fognak majd örülni, ha egyszer teljesíti óhajukat.
Black Jack megérezte, hogy itt az idő. Megragadta fehér köpenyének zsebében a varázspálcáját. De nem vette elő, mert most félelmetesebb és meglepőbb fegyverre volt szüksége. A másik zsebébe nyúlt, ahol a picikére zsugorított, alélt Fekete Krumplinyomó tag mellett ott tikkolt az eszköz, amelyet használnia kellett.
Az előtte álló, aki nemrégiben a telefonszámát is felajánlotta neki, csodálattal vegyes izgalommal állapította meg, hogy mekkora...
Nagy hiba volt az imént felajánlani ennek az embernek a telefonszámát.
Black Jack ugyanis a másodperc tört része alatt felemelte a félelmetes fegyvert, a Cselekvés Óráját. A gigászi méretű, vastag láncon fityegő, rettenetes eszközzel hatalmasat ütött mindenkire, aki élébe merészelt állni.
Voltmárvolt háttal állt a tömegnek, mert a kigolyózót úgy állították fel, hogy csak akkor tudott vele kigolyózni, ha így állt, nem pedig máshogy.
Voltmárvolt gonoszul figyelte, ahogy lélektelen szolgálai megkötözik Főszert, majd a szegény kis egyiptomit felállítják a kuglibábuk közé. Mivel Voltmárvolt az összes ellenségét kiirtotta, nem voltak ellenségei. Bizonyos szempontból kellemetlen volt ez, hiszen emberek helyett kénytelen volt bábukat használni. Ez nem volt annyira izgalmas, mintha igazi kuglikkal játszott volna. A kuglibábuk közé azonban most odaállította Főszert is.
Voltmárvolt két kezébe fogta a hatalmas ólomgolyóját, majd meglendítette.
Főszer rémülten felkiáltott.
Megérezte, hogy itt a vég.
Pedig nem az közeledett, hanem Black Jack, és a kezében motollaként pörgő, másodpercenként százezerszer lecsapó Cselekvés Órája. Senki nem állhatott neki ellent. Egy darabig a meglepetés ereje, valamint emberfeletti gyorsasága, amit hosszas gyakorlás útján sajátított el, lehetővé tette számára, hogy anélkül vágjon rendet az ellenség soraiban, hogy azok felfigyeltek volna arra, hogy valaki hátulról előre haladva irtó gyorsan irtja őket. Egy idő után azonban rémült arcok fordultak hátra, de még mielőtt bárki bármit tehetett volna, ütött a Cselekvés Órája, és mindenki pokolra került, aki csak Black Jack elé került, és túl lassan menekült.
– A Vizsgabiztos! – kiáltozták azok, akik mellett elmosódott árnyékként elszárgult. – Az egyetlen! A kegyetlen!
Black Jack a nehéz fizikai munkával járó tömeggyilkosság közben elégedetten állapította meg, hogy eddigi aknamunkájának és remek kis dezinformációjának eredményeként a Fekete Krumplinyomók soraiban kitört a pánik. Aki nem halt meg, fejvesztett sikoltásba és menekülésbe kezdett.
Voltmárvolt ebből semmit nem vett észre. A tömeg üvöltésére már teljesen immúnis volt. Ebben a pillanatban rendkívüli módon összpontosított, mert feltett szándéka volt, hogy egyetlen lendítéssel fogja kigolyózni Főszert. A kezében tartott hatalmas ólomgolyót meglökte. A rettenetes halált hozó gömb gyilkos útra indult.
Ha Black Jack egy precíz telekinetikus varázslat segítségével finoman nem téríti el kissé balra a kivégzőeszközt, Voltmárvolt minden bizonnyal kiütéses győzelmet, vagyis gyilkosságot követ el. Ám így a nehéz ólomgolyó, annak rendje és módja szerint, szépen elkerülte Főszert. Ám a körülötte álló összes bábút az oda-vissza út során letarolta.
Most már csak Főszer állt a táblán, és várta a golyóját és a halált. Voltmárvolt gonoszul felröhögött.
Ismét meglendítette a golyóját.
Black Jack megint finoman megváltoztatta a bivalyerős cérnaszálon függő ólomgolyó pályáját. A halálos adag ötszázszorosát nyomó fémtömeg ha hajszállal is, de ezúttal is elkerülte Főszert.
– Mi a fene! Az ERŐ van ezzel?! – döbbent meg egy pillanatra Voltmárvolt, és egy pillanatra hátranézett.
Amit látott, az annyira megdöbbenette, hogy teljesen lebévult.
Ez nagy hiba volt a részéről!
Miközben hitetlenkedve látta, hogy a Fekete Krumpli-nyomók között rendet vág a halál képében megjelenő Cselekvés Órája, a többi fekete híve pedig egymást tapossa le és el, elfelejtett kitérni a visszatérő hatalmas ólomgolyó útjából.
Voltmárvolt felüvöltött.
Ez normális reakció volt tőle, hiszen a kigolyózó óriási lendülettel fenéken találta. A rendkívüli erőhatás, amelyre csak egy kicsit segített rá Black Jack, eltörte Voltmárvolt nadrágját. A hatalmas mozgási energia pedig a fekete mágusok legfeketébbikét röppályára állítva a levegőbe emelte, majd hatalmas erővel a falhoz kente. Voltmárvolt teste átütötte a kőfalat, majd derékig a kőbe fúródva kalimpáló lábakkal átkozódott.
Black Jack ekkor elhajította a Cselekvés Óráját. A láncon fityegő rettenetes szerkezet még egyszer, utoljára rendet vágott az ellenség soraiban. Cirka ötezer Fekete Krumplinyomó tagot letarolt, és tovább fokozta a pánikot.
Hatalmas ugrással, mellyel százötven métert szelt át a Fekete Krumplinyomók fekete tömege felett, Black Jack hirtelen ott termett Főszer mellett. De nemcsak hogy ott termett, hanem azonnal elő is kapta varázspálcáját. Rábökött az egyiptomira, aki hirtelen öklömnyi méretűre zsugorodott.
Black Jack közben kivette az eleddig zsebben tartott, percekkel ezelőtt lekicsinyített Fekete Krumplinyomót, és rábökött a varázspálcájával. A fickó hirtelen, de annál valószínűtlenebb módon növekedni kezdett. Black Jack a kezébe vette a gyorsan növekvő illetőt, majd egy hatalmas dobással a tömegbe rúgta, hogy ott növekedjen tovább.
Így is történt, nem másként!
A Fekete Krumplinyomó tag néhány másodperc elteltével már százszor akkorára fúvódott, mint egy átlagember.
De még nem hagyta abba, hanem tovább növekedett, fúvódott. A belsejében beinduló láncreakció miatt ide-oda gördült, így a Fekete

Krumplinyomók tucatjait lapította palacsintává. A tömegben még nagyobb pánik tört ki. Mindenki ordított félelmében. Az eltiport öttusázók most haláltusát vívtak, verejtékben úsztak, futottak, vagy seprűiken lovagoltak, de olyanok is akadtak, akiknek már eddigre lőttek. Black Jack a csuklya alatt diadalmasan elmosolyodott. A zsebébe rejtve az aprócskára zsugorított Főszert, mint aki jól végezte dolgát, egy oldalajtón keresztül, jobbra el távozott.

11. Kertitörpe temető

– Pszt! – ordított halkan Heri Kókler Controlles fülébe. Mély haverja bólintott, és két kézzel befogta Hermelin száját.

– Hmmmmmm! – nyöszörögte Hermelin, de nem volt mit tenni. Ha ő nem is, de valaki más tartotta a száját.

A koromsötétben lépésben haladtak az ösvényen. A kis csapatot Heri Kókler vezette. Mögötte Controlles és Hermelin lépegetett. Nem éppen kéz a kézben, mert Hermelin tiltakozott az ellen, hogy befogják a száját. Ám az előbb, amikor egy mérges kígyó rátekeredett a lábára, érthetetlen módon akkorát sikoltott, hogy az erdő állatai, de még a növények is rémülten összezezzentek. Heri arra gondolt, hogy ha menekülés közben valaki meghallja Hermelin sikoltozását, akkor nyomban a nyomukra akadhat. Óvatosnak kellett lenniük, mert könnyen lehetséges, hogy a Fekete Krumplinyomók közül néhányan még mindig követték őket.

Heri megállt egy pillanatra.

A holdfény rávetült a rövidke menetoszlopra, amelynek végéből csak Hibrid törékenynek semmiképpen sem mondható teste emelkedett ki.

Az óriás nagy munkában volt, egy álnyom elhelyezővel éppen álnyomokat helyezett el maga után. Az álnyom elhelyező egyébiránt azon az elven működött, hogy ha a menekülésben lévő álnyomokat helyeznek el maguk után, akkor az üldözőket az álnyomok félrevezetik. De nemcsak félrevezetik, hanem optimális esetben el is térítik. Ennek pedig az lehet az eredménye, de csakis szerencsés esetben, hogy a menekülők megmenekülnek.

Hibrid is ebben bízott, amikor a mindig nála lévő, kihajtható álnyom elhelyező segítségével hatalmas, gyerek lábnyomokat helyezett el maga mögött. A lábnyomok az ellenkező irányba mutattak, mint amerre a kis társaság haladt. Jó okuk volt feltételezni, hogy ha valaki követni akarja az álnyomokat, akkor az ellenkező irányba fogja majd ezeket követni.

Heri Debill Longatomra nézett, akit a kis Genny támogatott. Debill már sokkal jobban volt. A friss levegőn egészen kijózanodott az üdítő ásványvíz helyett tévedésből felhörpintett, tüzes hatású duplawhisky okozta kiütésből. Ez azt jelentette, hogy segítség nélkül már körbe-körbe tudott járni, segítséggel viszont egyenesen is tudott haladni, és csak ritkán rókázott közben.

Heri szomorúan állapította meg, hogy sajnos csak ennyien maradtak. A szörnyű csatában, amely a földalatti végre váró végvárban, a party szának utolsó menedékhelyén zajlott, szinte mindenki elesett vagy eltűnt, akit csak ismert.

Odaveszett szegény Arcszőr bácsi, akit egy orvul kilőtt, hátulról belevágó duplavillám vágott ketté. Lompos professzor ügyesen elsomfordált, de utolérték négyen vagy ötvenen és meglincselték.

Valószínűleg már nem volt az élők sorában Vószem Zordon, azaz újabb nevén Kétszem, a Tompánlátó sem. Heri látta, hogy milyen bizonytalanul mozgott szegény a csatában két szemével, amelyek közül az egyik üveg volt, a másikkal pedig gyengén látott. Amikor kilencvennyolc támadója körülvette, fel sem emelte a varázspálcáját. Ellenben hunyorgott, és az ellent kereste. Ellenállás nélkül legyőzték.

De ami a legszomorúbb, odavesztek az ikrek is, hű cimboráik, akikkel annyi kalandot éltek át. Akiikkel annyit buliztak, éjszakáztak, csajoztak, meg sportoltak is rendszeresen, akiket a mocsadék Lucifer Máyfolt öldökölt meg az átkok átkával. Szegény Controlles! Nem elég, hogy szörnyű lelki teher nehezedett rá, de a hiányzó ikrei miatt állandó fantomfájdalmak is kínozták. Hol az egyik, hol a másik hiányzó ikre fájdult meg neki. Ilyenkor összegörnyedt, és fájdalmas arccal jajongott.

– Jaj, ez most Overlay volt! Mindjárt a földre fekszem, annyira fáj. Megint máskor azt hörögte:

– Óh, jaj, ez a legrosszabb! Pageup és Pagedown! Alul és felül egyformán rettentően fájok!

Heri és Hermelin aggodalmas arccal figyelték, közben arra kérték, hogy ne haljon meg. Pofozgatták az arcát is, amit barátjuk két jobbhoroggal viszonzott.

Heri szomorúan csóválta a fejét. Belül, a lelke mélyén érezte, hogy nagyon rosszul áll a szénájuk. Az ellenállás utolsó csíráját is kiirtották ellenségeik, és most már csak ők maradtak, akik az igaz ügyet képviselték. Ha ők is elesnek, meghalnak, vagy foglyul esnek, bizony senki nem lesz már, aki megfékezze a földre szállt főgonoszt, Gigawatt Voltmárvoltot.

A helyzetet az is súlyosbította, hogy nagyon úgy nézett ki, végképp eltévedtek. Mivel csak Arcszőr bácsi ismerte a környéket – ő pedig, mint már sajnálattal említettük, elhunyt – a fiatalok, valamint Hibrid, aki azóta is velük menekült, teljesen eltévedtek.

Heri nagyot sóhajtott. Eddig az volt a céljuk, hogy minél messzebb kerüljenek az üldözésekre küldött Fekete Krumplinyomóktól. Több mint két órája menekültek már, és nagyon úgy festett, sikerült egérutat nyerniük. Persze valami nagyobb nyereség, esetleg egy kéthetes görög út megnyerése jobban jött volna, de hát a jelenlegi helyzetükben kénytelenek voltak egy nyavalyás kis egérúttal is beérni.

Heri realista volt, a tárgynyereség sorsolásban már egyáltalán nem reménykedett.

Hirtelen neszt hallott a tisztás másik végéről. Fűrészelés hallatszott, majd fura nyögések és sóhajtasok hagyták el valami állat pofáját.

Heri intett a többieknek, akik a földre kuporodtak. Kivéve Hibridet, akitől nem volt elvárható, hogy a földre kuporodjon, mivel így is kétszer akkora volt, mint egy medve. Ő inkább egy vakondtúrás mögé feküdt, és onnan figyelgetett előre. A sötétben úgy festett mint egy szikla, csak az ijedősebbek gondolták volna róla a sötétben, hogy egy meglapuló óriás.

Előttük, a tisztás másik végén, Piroska és a farkas párbeszédet hallották.

– Azért nem kellett volna megerőszkolnod! – mondta neheztelve Piroska.

– Höhö – nevetett a farkas. – Ha már erre jártunk, meg kellett tennem. Különben nem én volnék a farkas, igaz?

– Gonosz, undorító vadállat vagy! – duzzogott Piroska. – És sose felejtsem el, mit (t)ettél az erdész bácsival. Vagy ból...

– Akarod, hogy exhumáljam?

– Isten őrizz! – sóhajtott Piroska, akinek a központi idegrendszerét máris túlságosan megviselte a rengeteg stressz, amit az utóbbi időben kénytelen volt elszenvedni.

– Mondd, Piroska! – vetette fel a témát a farkas. – Mit mondasz most a nagymamádnak, hogy miért késtel ennyit? Mit mondasz majd neki, ha megkérdezi tőled, miért hült ki a finom ebéd, amit neki vittél?

– Megmondom az igazat! – mondta Piroska. – Megmondom neki, hogy az a disznó farkas megtámadott az erdőben, és ötször megerőszkolt.

– Ötször? – lepődött meg a farkas. – De hiszen ez csak kettő volt!

– Miért, farkas, sietsz valahova? – kérdezte Piroska.

De a farkas nem sietett.

Nem úgy Heri Kókler és kis csapata! Ők nem várták meg, hogy ez az erkölcsi fertő tovább fertőzzön, hanem inkább tovább menekültek egy másik

íranyba.
Hamarosan megérkeztek a kertitörpe temetőbe, ahová megunt kertitörpéket földeltek el szívtelen gazdáik. A kertitörpék aprócska kis tömeg- vagy magánsírokban aludták örök álmukat.

De amikor idegenek érkeztek, akik megzavarták örök álmukat, kikeltek a sírokból, és sírtak.

Most is így tettek.

Heri Kókler legnagyobb megdöbbenésére egy aprócska példány lépett elé, és társaival együtt elsírta szomorú sorsát.

– Valamikor én voltam a kertünk dísz. De aztán megunt darab lettem. Egyszer csak azt vettem észre, hogy már nem políroztak minden délután, később már évente sem festettek le újra. Aztán egy szép napon kihoztak ide, de úgy, oly kegyetlenül, hogy még csak végső búcsút sem vettek tőlem.

– Tőlünk sem! – sírdogálták a kerti törpék. Máris rengetegen voltak, többen, mintsem kellett volna. Tisztára, mint az életben, a kertekben. De sem itt, sem ott nem volt mit tenni. Az idő elteltével a kertitörpék csak szaporodtak.

– Mit tehették értetek? – kérdezte Heri Kókler, aki nem vallotta be nekik, hogy világ életében utálta a kertitörpéket, mert ízlesrombolónak találta a létezésüket.

– Ti ugye embergyerekek vagytok? – kérdezte egy kertitörpe, aki nem mutatkozott be nekik. Innen tudták, hogy Kukának hívják. Ritka nagy szemét volt, mint ahogy a neve is burkoltan utalt rá.

– Igen! – felelte Heri Kókler, mert ő volt a szóvivő.

– Akkor jó! – dörzsölte a kezét Kuka.

– Miért örülsz ennek ennyire? – kérdezte aggudalommal Heri Kókler. Idegesítette, hogy a körülöttük lévő tömeg-és magánsírokból egyre több kertitörpe, hét darab Hófehérke, tizenhat gombácska, de még hét szélmalom és három megváltó is előmászott, és egyre szorosabb körbe zárta őket.

– Azért örülök – mondta egyre sötétebb hangon Kuka –, mert szeretnénk rajtuk bosszút állni. Mivel ti is az emberi fajhoz tartoztok, ahhoz a gerinctelen, hálátlan népséghez, amelyik szemétre dobott minket, határozottan alkalmasnak látszotok a feladatra.

– De mi ezt nem akarjuk! – tiltakozott Heri. – Fontos küldetésünk van. Meg kell mentenünk a világot a gonosz Voltmárvolt rémuralmától. Mindez temérdek vesződséggel jár, rengeteg az ellenségünk, az ügyünk pedig pillanatnyilag erősen vesztesre áll. Őszintén szólva, ti éppen annyira hiányoztok nekünk, mint üveges tőtnak a hanyattesés.

– Ki az az üveges tót? – kérdezte Controlles.

– Biztos valami nagy varázsló! – suttogetta Hermelin, aki mindent tudott a világon, mert művelt volt meg olvasott.

– Minket ez nem érdekel! – mondta fenyegető hangon Kuka. – Mi nem politizálunk!

Controlles és a többi gyerek csendben maradt, de azért látszott rajtuk, hogy mindenre felkészültek. Egyikük sem akart beleszólni az eldurvulni látszó beszélgetésbe. Óvatosan kezük ügyébe helyezték varázspálcáikat. Készen álltak rá, ha a szükség úgy hozná, hogy bármelyik pillanatban képesek legyenek gondolkodás nélkül használni. Nemhiába végeztek már el jónéhány évfolyamot a ma már néhai Rokforti és Varázs Lóiskola évfolyamaiból. A rengeteg életveszélyes helyzet, amellyel szembe kellett nézniük, felfejlesztette harcászati készségeiket.

De nem volt rá szükség, hogy erőszakot alkalmazzanak! Ugyanis, ebben a pillanatban, megérkezett az eddig az erdőben megbúvó Hibrid, és megtette ezt helyettük.

Hibrid azonban nem egyedül jött.

Hanem egy fenyőfával!

Először azt hitték a gyerekek, hogy nagy barátjuk mebuggyant. Hiszen hol volt még karácsony?

Nyár volt, a Nap pedig folyton hétágra sütött, kivéve, amikor éjszaka volt.

Mint ahogy most is!

Hibrid azonban nem hagyott szemernyi kétséget sem afelől, hogy nem örült meg.

De a kerti törpék sem örültek meg.

Neki.

Hibrid ellenben olyan rendületlenül közeledett a fenyőfával, mint egy hivatástudattól vezérelt télapó.

A kertitörpék nem menekültek.

Csak álltak egyhelyben, mint egykoron, fénykorukban.

Ez lett a vesztük!

Meg Hibrid!

– Bántani akarjátok a kis barátainkat? – ordított az óriás dühödten. Nem lacafacázott, hanem azonnal kimutatta nekik a foga fehérjét. Fogta a fenyőfát és támadólag fellépve, azonnal ráutaló magatartással irtani kezdte a kertitörpéket. Ünneplő tömeg vette körül, jóézésű emberek, esztéták, városvédők, külső és belsőépítészek, divatszakértők, és egyszerű szomszédok, akik tudták, mit jelent az, ha az ember közelében kertitörpék állnak.

Hibrid azonban azon fáradozott, hogy a fenyőfával ripityomra verje a kis rondaságokat.

A kerti törpék nemcsak rusnyák, hanem gyávák is voltak. Amikor látták, hogy Hibridet és a fenyőfáját milyen fából faragták, azonnal menekülni kezdtek. Hibrid azonban nem szeretett fél munkát végezni. A közönség kitörő lelkesedése közepette mind egy szálíg levadászta őket. A három megváltót kegyeleti okokból nem bántotta, de a malmokat és a gombákat is elkapta. Amikor jól kivégezte a dolgát, fogta a fenyőfát, és miután megköszönte neki a segítséget, visszadugta a helyére, a földbe.

Igen, jól látható, hogy ilyen volt egy igazi, nagy környezet-védő.

Az óriás nagy tapsot kapott az Entektől, akik elégedettek voltak Hibriddel, és megajándékozták egy gyönyörű ajándékkal, aminek mindenki nagyon örült volna.

Az életével.

– Köszönjük! – hálálkodott Heri Kókler, miközben igyekezett barátaival együtt távolabb kerülni a csődülettől, amely hirtelenjében körülvette az erdő szélén a kertitörpeirtástól véres irtást. A közönség éljenzett, mert nemsokára következtek a kakasviadal mérkőzői. Aztán a pitbullok jöttek, legvégül pedig az éjszaka legbrutálisabb zöld fénypontjai, akikre a legtöbben akartak hatalmas összegekben fogadni: a két feldühödött postás.

– Ideje mennünk! – javasolta Heri barátainak. Bár arról halovány fogalma sem volt, hogy hová.

Otthagyták a hátuk mögött a nagy csődületet. Nem jutottak még messzire, amikor egy völgyben valami váratlan dolog történt. Ebben a pillanatban szárnyshugás hallatszott, majd olyan hatalmas légörvény kerekedett, hogy a gyerekeket ledöntötte a lábukról. Herit is majdnem ledöntötte, de még idejében megkapaszkodott Hermelin melltartójában, így sikerült elkerülnie azt, hogy elessen. Mármint hogy egyedül.

Mert hiába is kapaszkodott meg korunk hőse Hermelin melltartójában, amelynek elől remek, domború kapaszkodó felülete is volt a kezének kialakítva, szám szerint kettő is, a légörvény mégis erősebb volt mindkettőjüknél. Így a végeredmény az lett, hogy a brutális fuvalat Herit, Heri pedig

Hermelin döntötte le a lábáról. Mindenki a földre került. Debill és a kis Genny is, nem is beszélve Controllesről, akit megint fantomfájdalmak kínoztak. Ezúttal szellemképek is megjelentek neki. Méghozzá egyik testvérének szellemképe, aki bosszúért kiáltott.

– Értelek, értelek! – lihegte Controlles a félelemtől. – Megígérem, hogy meg foglak bosszulni titeket! – ígérte Controlles, miközben egy bokorhoz beszélt. A többiek még egyelőre nem láttak halott embereket, ami azért jó jel volt. – De ti pedig ígérjétek meg, hogy nem jöttök vissza, mert kilel a hideg töledek. Backspace! Nem hallod, mit mondtam! Azonnal húzzál vissza balra!

A bosszúért kiáltó szellemek eltűntek.

Az egyetlen ember, aki valójában óriás volt, és a Rubeóla Hibrid névre hallgatott, dacolt a hatalmas légörvénnel, és állva maradt.

– Nahát, Rubeóla! – örvendezett egy Heri számára furcsán ismerős hang. – De örülök, hogy téged is itt, és főleg, hogy életben látalak.

Heri felkapta a fejét Hermelin melltartójából, ahol a földreesés okán kénytelen volt hosszabban, és ugyanilyen jólesően elidőzni. Elvigyorodott, amikor meglátta, hogy ki a hang tulajdonosa. Annyira örült, hogy egyáltalán nem törődött Hermelin pofonjaival, hanem felpattant, és a csaján végigszaladva odarohant régnemlátott rokonához.

– Nem mondom, korán kezdted a csajozást! – fűttenetett a fenekével tréfásan Black Jack, mert ő volt az. A ruházata kissé fura volt, leginkább valami fehér köpenyre emlékeztette a jelenlétüket. Heri arra gondolt, hogy bizonyára azért hord a keresztapja ilyen szerkót, mert odafönt, a báránnyelők között, ebben a ruhában jobban el tud rejtőzni az ellenség elől.

Black Jack örömmel megölelte Herit.

– Annyira boldog vagyok, hogy élsz! – érzékenyült el Heri. – Már azt hittem, hogy néhány száz oldal óta meghaltál.

– Nem halok meg! – jelentette ki Black Jack. – Ilyen remek fickók nem halhatnak meg csak úgy. Nélkülem különben is sokkal szegényebb lenne ez a történet.

Heri vigyorgott, a gyerekek is örültek. Hibrid szipogott a meghiúsultságtól, és az orrában szortyogó takonytól.

– Elég a lelkiismeretből! – mondta a háttérben eddig meghúzódó Szado Mazsi, a genetikailag módosított szerencsealac. Miközben beszélt, a badi pírtingjei megzörrentek, akár a bokorka, amikor madárka szállott rája.

A kis Genny és Debill Longatom, akik eleddig nem találkoztak Malackával, most rettentően féltek.

Megszólalni.

Csak álltak dermedten, a szemüket le nem vették valamiről, ami minden képzeletet felülmúlóan rettenetes és döbbenetes volt számukra.

– Ne féljétek! Teljességgel ártalmatlan. Szado Mazsinak hívják, de a barátainak megengedi, hogy Malackának szólítsák. A külseje tényleg brutális, de a szíve jó, a húsa pedig különösen ropogósra sütvé igazán kiváló – igyekezett viccelődve eloszlatni a gyerekek félelmét Black Jack.

– Anyád! – felelte kedélyesen Malacka.

– Őt is ropogósra sütötték, mert gonosz boszorka volt! – nevetett Black a szép emlék hatására.

– Csak ennyien maradtunk! – mondta néhány perc múlva Hibrid szomorúan, amikor Black Jack megkérdezte tőle, hogy hol vannak az ellenállók tízezrei, vagyis a többiek.

– Ez nem jó hír! – jegyezte meg Black Jack. Hosszú szakállát simogatva gondterhelten kémlelte a Holdat.

– Ideje indulnunk! – mondta hirtelen.

– De hová? – kérdezte Heri. – Eltűntünk. Éjszaka van. Azt sem tudjuk, hogy hol vagyunk. Fáradtak vagyunk. Órák óta nem ettünk, nem ittunk, nem is fürödtünk. Ha még sokáig így folytatódik ez a történet, akkor el fogunk patkolni.

– Ezer szerencse, hogy éppen erre jártam – jegyezte meg Black Jack.

– Tévedés! – kiabálta egy vékonyka hang. Méghozzá tört angolsággal. De ami a legfurcsább volt, a zsebéből hallatszott a beszéd.

Black Jack előkapta a pöttöm egyiptomit, majd óvatosan letette a földre. Miután három kört irt le felette a varázspálcájával, és egyszer rá is köpött, az aprócska kis fickó rohamos növekedésnek indult. Néhány perc alatt akkora lett, mint egy nagyobbacska gyerek.

– Nahát, még egy törpe? – kérdezte Hibrid gyanakodva. A többiek már látták a tekintetén, hogy egy újabb botot vagy fenyőfát keres.

– Engedjétek meg, hogy bemutassam nektek a kiváló egyiptomi feltalálót, Főszert. Ő volt az, aki feltalálta az időgépet, a mumifikálást és a Fáraó Átkát. Ha ő nincs, akkor Voltmárvolt soha nem lett volna képes kiirtani az emberiséget, a növényeket és az állatokat, valamint a barátainkat, Dupladurr professzort, Vószem Zordont, vagy éppen Lompos profot. Hja, és persze a testvéreidet meg az apádat, szegény, szegény Controlles.

– Rohadék! – kiáltotta Controlles felizgatva magát. Még mielőtt bárki megakadályozhatta volna, egy annihilation átokkal vízpárává változtatta a tiltakozó Főszert.

– Mit tettél? – ragadta meg a gallérját nagyon dühösen Black Jack. – Megölted az egyetlen reményünket. Az egyetlen embert, aki képes lehet arra, hogy segítségével visszamenjünk az időben. Az egyetlen embert, aki segíthetett volna abban, hogy megakadályozzuk Voltmárvoltot gálád tervének megvalósításában, hogy a Fáraó Átkának segítségével kipszűtsa a világot. Ha tudnád, hogy hány gonosztevőt kellett megölnöm azért, hogy kimenekítsem! Oh, ostoba gyermek! Most minden fáradozásom hiábavaló volt.

Controlles hirtelen mélyen elszégyellte magát. Ha a többiek nem fogják le, akkor biztosan visszatartotta volna a lélegzetét, egészen addig, amíg meg nem fullad.

– Ó, mit tettem? – sírta még előtte valamivel, és csak utána csinálta volna azt, amit az előbb felsoroltunk.

A gyerekek, Hibrid, Black Jack és Szado Mazsi, a Malacka csak álltak ott a sötétben, a telihold halovány fénye alatt, és sajnálkoztak azon, hogy most mi lesz.

Heri Kókler tudta, hogy mi.

Ezúttal Voltmárvolt végül mégiscsak győzni fog.

12. Vissza az időben

A kis csapat rettentően fáradtan elvánszorgott a tethelyről. A domboldalban, egy arra alkalmas helyen alaptábort építettek, és végre nyugovóra tértek.

Reggel felébredtek. Rögtön azután, hogy kinyitották a szemüket, máris meg kellett lepődniük.

– Tévedés, ugye megmondtam? – nevetett Főszert, aki váratlanul, a semmiből előlépve, megjelent előttük a térben.

Mindenki annyira meglepődött, hogy egy lépést hátrált. Debill, aki gyáva nyúl volt, kettőt is.

– Ez... ez meg hogy lehet? – csodálkozott Black Jack. – Hiszen az előbb, azaz éjszaka meghaltál.

– Igen, valóban – bólogatott a kis egyiptomi, és közelebb jött hozzájuk.

Heri és Hermelin lefogták Controllest, nehogy megint, immár esetleg jóvátehetetlenül megölje Főszert. Ám nem kellett aggódniuk, mert Controlles nem akart megint gyilkolni. Döbbenet bánta Főszert. Már az önagresszióiról is lemondott.

– Megint egy kísértet? – hebegte.

– Nem vagyok kísértet! – magyarázta Főszer. – Megint én vagyok, de ezúttal egy másik időből.
– Másik időből? – kérdezte Black Jack.
– Igen! És egy másik dimenzióból. Talán tudjátok ti is, hogy valójában rengeteg párhuzamos világ létezik egymás mellett. Ezek között a világok között általában nem lehetséges az átjárás. Ezért nem fordulhat elő soha, hogy hirtelen másik önmagatokkal találkozzatok valahol.
– Tiszta szerencse – szolt közbe Hibrid. – Teljesen betrágyáznék, ha egyszer a sötétben szembejőnnék magammal.
Mindenki bólogatott. Nem létezett épeszű ember, aki szeretett volna szembejőnni Hibriddel a sötétben. Hát még két Hibriddel, akik ráadásul egymással is szembejöttek.
– Ám, én megtaláltam annak a módját, hogyan lehetséges átjárni a világok között. Sajnos, nem ez volt az egyetlen ostobaság, amelyet elkövettem – folytatta Főszer.
– Egy szót sem értünk az egészből – ingatta a fejét Heri.
– Hosszú történet, nem áll módomban töviről hegyire elmagyarázni. De nagyon megbántam amit tettem. Szeretnék segíteni nektek.
– Segíteni? – kérdezte Black Jack.
– Igen! Segíteni akarok nektek, hogy megakadályozzátok azt a szörnyűséget, amit az én segítségével Voltmárvolt elkövetett.
– Nos, nem bánom, segíthetsz! – egyezett bele nagylelkűen Black Jack. – Mit tegyünk? Van valami terved?
– Remek tervem van. Vissza kell mennetek az időben. Még azelőttre, amikor Voltmárvoltot megkerestem a találmányaimmal.
– Visszamenni az időben? – kérdezte Hibrid hitetlenkedve. – De hát az nem lehetséges.
– De, nagyon is lehetséges! – mondott ellent Főszer. – Mivel a tér-idő valójában csak látszólagos, és az Univerzumban minden egyszerre van jelen, úgy is mondhatnánk, hogy az örök jelenek egymásutániságának folyamatát nevezzük időnek. De ez csak szubjektív tapasztalat. Egy adott téridőpont akkor is létezik egy másik téridő-síkon, ha a miénken már látszólag elmúlt.
– He? – kérdezte Hibrid, mint aki érti, de titkolja.
– Bonyolultnak tűnik – gondolta végig Hermelin is.
– Akkor a múlt nem múlt el nyomtalanul? – kérdezte Heri reménykedve. Régi vágya volt, hogy egyszer találkozzon a szüleivel. Feltett szándéka volt, hogy megmenti őket. De hiányzott ehhez a megfelelő eszköz: az időgép.
– A múlt nem múlt el, csak egy másik téridőben létezik. De olyan téridőpillanat is létezik, ahol az az időpillanat, amelyet te múltnak nevezel, még létre sem jött. Ott, abban a pillanatban az még távoli jövő – magyarázta Főszer.
Hazudnánk, ha azt állítanánk, hogy mindenki kristálytisztán értette, hogy miről beszél. Ám nem volt más választásuk, hinniük kellett neki. Hiszen tegnap megölte őt Controlles, ma reggel viszont megint itt volt. Ez komoly bizonyíték volt, nem lehetett csak úgy tudomást sem venni róla.
– Hogyan lehetséges, hogy visszatértél? – kérdezte rövid gondolkodás után Black Jack. – Úgy értem, tegnap éjjel sajnos elhaláloztál Most mégis itt vagy...
– Csak a ti általatok tapasztalt tér-idő kontinumban haltam meg. De a rengeteg, sőt már-már végtelen számú variációt feltételező párhuzamos világok némelyikében még mindig élek. A találmányaim egyikével, az Önmegfigyelő Időkövetővel állandóan megfigyelem magamat. Tegnap a műszer jelezte, hogy ebben az idősíkbán meg-szűntem létezni. Mindennapos dolog ez, hiszen a párhuzamos világok sokaságában tapasztaltam már hasonlót. Ám ez a világ, ez az idősík, amelyben ti is vagytok, különösen fontos a Világmindenség számára.
– Megtisztelve érezzük magunkat – húzta ki magát Black Jack.
– Meg sem merjük kérdezni, hogy miért – kérdezte meg mégis Heri Kókler.
Főszer újabb magyarázatba kezdett.
– A különféle párhuzamos idősíkok időnként úgynevezett téridő-csomópontokban összefutnak, majd ismét elágaznak. Bizonyos helyeket hatalmas energiák összpontosulnak, más helyek viszont jelentéktelenek. Voltmárvolt létezése miatt a ti idősíkotok roppant mód veszélyes hely lett. Főleg azért, amit tett.
– Mit tett? – kérdezte Hibrid, aki kíváncsi volt, nem pedig okos.
– Egy másik idősíkból áthozott varázslat segítségével megváltoztatta a saját korát. A ti világotokban, ezen a Föld nevű bolygón, amelynek szépsége és gazdagsága páratlan a Galaxisban, virágzó és gazdag civilizációnak kellene lennie. Ehelyett azonban valami rettenetes történt. Voltmárvolt mindent tönkretett, a pusztítás amit véghezvitt, semmi máshoz sem fogható.
– Egy valamit nem értek! – szolt közbe Black Jack.
– De jó a bácsinak! – irigykedett Debill Longatom félhangosan.
– Szóval, azt nem értem – kezdte újra Black Jack –, hogy ha minden párhuzamos világnak megvan a maga rendje, ha mindegyik más, valamelyikben ez történik, a másikban meg az, akkor miért baj az az Univerzum számára, ha az egyik megváltozik.
– A válasza én magam is csak nemrégiben jöttem rá – vallotta be Főszer. – Azért baj, mert Voltmárvolt felborította az egész Univerzum egyensúlyát. Beavatkozott egy tökéletes intelligencia által működtetett és fenntartott kozmikus harmóniába. Sajnos minden az én hibámból történt. Én okoztam a katasztrófát. A találmányaim miatt Voltmárvolt, bár ő maga ezt nem tudja, olyan egyensúlytalanságot hozott létre, amely az egyensúlyt felborítva meg fogja semmisíteni a Világmindenséget.
– Megölte a barátainkat, kiirtotta az állat és a növényvilágot. Most azt tervezi, hogy megváltoztatja a folyók folyásirányát, felolvasztja a sarki jégsapkákat, a sivatagokat pedig fel akarja tölteni vízzel. Rettenetes dolgokat művel, én magam is aggódom, hogy tönkreteszi a Földet. Ám fel nem foghatom, hogy azáltal, hogy elpusztít egyetlen bolygót, miként gyakorolhat hatást az egész Világmindenségre? – Black Jack kérdései nagyon jók voltak. A gyerekek is bólogattak, mert őket is lenyűgözte ez a hiperintelligens tudós, és a döbbenetesen érdekes világkép, amit felvázolt. Ám mindenkit hidegleléssel töltött el a gondolat, hogy talán mindez hamarosan fel fog borulni, és akkor vége lesz a világnak. Pedig már annyira megszokták, hogy van...
Hibrid Debilllel vitatkozott azon, hogy melyikük mit nem értett. A többiek ellenben okosan figyeltek Főszerre, aki megint beszélni kezdett.
– Az egész Univerzum, úgy ahogy van, szerves és megbonthatatlan egészet alkot. Minden, ami benne történik, nem véletlen. Mindennek megvan az oka. A kozmikus intelligencia megnyilvánulásaként, minden, ami létezik, nem véletlenül születik meg, nem véletlenül marad fenn egy ideig, és nem véletlenül hal meg egy idő után. Mindenütt a harmónia működik. A kozmikus intelligencia megnyilvánulása az, mit láttok és érzékszerveiteken keresztül tapasztaltok magatok körül. Minden, amit magatok körül láttok, és amire azt mondjátok, ezek és ezek a dolgok, amelyek itt vannak körülöttünk, vagy éppen fent az égen, a csillagok között. Igen ám, csak hogy a kozmikus intelligencia egyik része nem nyilvánul meg, hanem örök mozdulatlanságban nyugszik.
– De ez hol van helyileg? – kérdezte Heri Kókler, akit egyre jobban lenyűgözött ez a fura kis tudós.
– Mivel nem nyilvánul meg, nincsen semmiféle konkrét helyen – felelte Főszer. – Ellenben mindenütt ott van, mindent áthat, mindenben benne van, mint értelmes és intelligens energia.
– Még mindig nem értem, hogyan bomolhatott fel az az egyensúly, amelyről beszéltél? – kérdezte újfent Black Jack. – Abból, amit az előbb elmondtál, az derült ki számomra, hogy a Világmindenséget egy mindent átható kozmikus intelligencia kormányozza, amelynek mindannyian részei

vagyunk. Minden okkal történik, aminek pedig véletlenül. A különféle párhuzamos világokban zajló események sem véletlenül történnek.

– Így van! – bólogatott Főszer.

– Akkor hogyan lehetséges, hogy megbomlott az általad emlegetett harmónia és az egyensúly. Hogyan borulhat fel egy ilyen hihetetlenül intelligens kozmikus létezés?

– Önmagától sohasem – felelte Főszer. – De az egész működésében léteznek bizonyos hibák. Időnként megjelennek olyan létezők, amelyek veszélyeztetik az egész Univerzum működését. Ezek képesek megbontani a harmóniát. Ha sikerrel járnak, akkor nem csak egy adott helyen, egy adott idősíkon, hanem akár az egész rendszerben teljes káoszt tudnak elérni.

– A káosz erői! – suttogta Heri.

– Bizony! – bólogatott Főszer. – És Voltmárvolt a gonoszt szolgálja. Ő még nem tudja, hogy még nálánál is hatalmasabb erők bábként rángatják a saját céljaik eléréseért.

– A pokol katonái! – mondta Black Jack, aki láthatóan tudott valamit, amit a gyerekek nem. De nem magyarázta el nekik. Herit aggasztotta a dolog, ám nem szólt közbe, inkább hagyta, hogy Főszer tovább magyarázzon.

– Az egész Világmindenség holografikus szerkezetű. Ez azt jelenti, hogy a legkisebb pontjában is benne van az egész univerzum teljes egészének valamennyi információja. Mint ahogy a hologramkép legkisebb részletében is benne van az egész kép valamennyi információja. A kicsiben a nagy, a nagyban a kicsi. Így is mondhatnánk – magyarázta Főszer. – Voltmárvolt megbontotta a harmóniát. Valami olyasmit tett, ami nemcsak a ti világotokat és az enyémet fogja elpusztítani, hanem az egész Világmindenséget megsemmisíti. Olyan ez, mintha elképzelték egy bűgőcsigát, amelyik szépen forog és pörög.

– És bűg – vetette közbe Debill, ezzel is jelezve, hogy mennyire figyel.

– Így van! – bólogatott Főszer, mert felismerte a fogyatékosokat, és tudta, hogy a velük való bánásmódban a türelem és a jó szó a legfontosabb pedagógiai eszköz.

– De ha ezt a bűgőcsigát elkezditek apró kavicsokkal dobálni, netán nagyobb kövekkel is, akkor a bűgőcsiga előbb-vagy utóbb letér a pályájáról, instabillá válik, majd teljesen felborul. Nos, ez történik a Világmindenséggel is, ha valaki kívülről beleavatkozik a benne uralkodó egyensúlyba.

– De ha minden okkal történik, mint ahogy magyaráztad, akkor Voltmárvolt megjelenésének is van oka.

– Nem véletlen, hogy megjelent, igaz? – kérdezte jogosan Black Jack. Heri büszke volt a keresztpjára, hogy milyen okos kérdései vannak, pedig már nem gyerek.

– Voltmárvolt megszületése és a ti világotokban való létezése nem véletlen. Ő is része annak az örök egyen-súlynak, amelyet a jó és a rossz örök harcának is lehetne nevezni. Hol az egyik, hol a másik kerekedik felül, ám végül mégiscsak egyensúlyt hoznak létre, mivel soha nem győzhetik le egymást. De most nem erről az örök harcról van szó. Meg kell értenetek, vagy ha nem tudjátok felfogni az elmétekkel, akkor el kell hinnetek, hogy Voltmárvolt csak egy eszköz. Egy eszköz egy sokkalta hatalmasabb lény kezében. Egy olyan lény kezében, amelyik nem akar mást, csakis az élet és a létezés mindenfajta elpusztítását.

– Mi az ördög? – döbönt meg Black Jack.

– Igen, ti ördögnek hívjátok – nevetett Főszer. – A valódi neve persze nem ez. De a célja az, hogy megbontsa az egyensúlyt és elpusztítson mindent. Vannak szolgálói, hatalmas támogatói, de természetesen hatalmas ellenfelei is. Akik megakadályozzák őt pokoli tervének kivitelezésében. Ők sem evilági lények, mint ahogy a pokol katonái sem ilyenek. Ti itt a Földön nem vagytok képesek érzékelni őket. De sokszor itt vannak köztetek, és befolyásolnak benneteket.

– Ezt azért jó tudni! – vetette közbe Heri Kókler, és idegesen körbenézett, hátha valami nem evilági lény áll éppen a háta mögött, és éppen befolyásolni akarja. Ám megkönnyebbülten látta, hogy csak Hermelin az. Ő nagyon is evilági lány volt. Bár a hónapnak bizonyos napjain képes volt úgy viselkedni, mintha nem evilági lény volna. Ez a tény nem csak őt, hanem Herit is komolyan befolyásolta.

– Mutatok nektek valamit! – mondta Főszer, és közelebb lépett hozzájuk. Arra kérte a kis csapat tagjait, hogy alkossanak egy kört. Amikor megtették, Főszer felemelte a kezét. Nem volt nála varázspálca, mégis tudott varázsolni. Heri Kókler tovább növekvő tisztelettel nézett a kistermetű, de mégis hatalmas tudósra, aki mindemellett roppant hatalmas varázsló is volt.

A kör közepén váratlanul, zöldes színben kezdett el derengeni valami. Képek jelentek meg, majd a képek meglepő sebességgel váltakoztak. Más világok, más létezők alakjai követték egymást olyan sebességgel, hogy az értelmük alig volt képes befogadni. A színhelyek változtak, csak egyvalaki volt állandó. Voltmárvolt! És a pusztítás, amely mindenütt elemésztette az életet. A kép elhalványult, majd kihunyott.

Nem voltak képesek érzékelni közben az időt. Az egész tarthatott éppen öt másodpercig is, de lehetett akár két óra is. Mindannyian összezavarodtak. Ehhez fogható különleges csodával még soha nem találkoztak.

– Hátborzongató! – reszketett Controlles, és térdre rogyott. – Fel akarok ébredni! Haza akarok menni az anyukámhoz, és mindennap habos sütit akarok enni, mert az megnyugtató az idegeimet. És b-vitamin kúrát is szeretnék, mert mindjárt idegösszeroppanok!

– Sajnos nincs hová menned! – sajnálkozott Főszer.

– – Úgy érted, az anyám is?... – kérdezte elcsukló hangon Controlles.

– Bizony, fiam, sajnos te is Heri Kókler sorstársa lettél – mondta szomorúan Főszer. – Ingyen mehettek az árvaházi díszvacsorára.

Heri Kókler elszomorodott. Mrs. Ribizli kedvesen kiabáló alakja rémlett fel lelki szemei előtt. Mindig olyan türelmesen ordibált a komisz kölykeivel, de őt nagyon szerette. Minden karácsonyra kötött neki valamit. Néha csak egy masnit, de olyan is volt, amikor egy fél vagy egy egész pulóvert. Heri szomorúan vette tudomásul, hogy már ez a kedves asszony is csak – volt. Hirtelen ellenállhatatlan gyűlöletet érzett Voltmárvolt ellen.

– Ne ragadjon el az Erő setét oldala, fiam! – mondta a háta mögött Jojó, a nagy Jeti tanítómester, és megdobta Herit egy bottal.

– Ez csak kamu! – mondta bosszúsan Heri, miközben visszadobta a botot, a téglákat, egy széket és egy permetezőputtyot. – Te pedig csak egy gumimakett vagy. Takarodj a történetemből, te kis korcs fajzat!

– Lebuktam! – bosszankodott Jojó, és jobbra el, eltűnt.

– Meg kell állítanunk Voltmárvoltot! Magatok is látjátok, hogy már a párhuzamos világokban is pusztít, akár valami halálos járvány – összegezte Főszer.

– Mondd, mit tegyünk! – szólalt meg lassan Black Jack.

– Vissza kell térnetek a régi Egyiptomba, és meg kell akadályoznotok, hogy Voltmárvolt megszerezze a Fáraó Átkát.

– Hogyan sikerülhet ez? – kérdezte Heri Kókler, aki a hallottak és látottak alapján kezdte magát jelentéktelen kis porszemnek érezni az Univerzumban. Egyre inkább úgy gondolta, hogy ha netán valami csoda folytán mégiscsak sikerrel járnak, akkor ő fogja, és megeszi a kalapját.

Főszer egy pillanatra elhallgatott. Komoran végignézett a jelenlévőkön. Mindegyikük arcán elidőzött egy darabig, majd megszólalt:

– Hogy mit kell tennetek? – mondta keserűen elmosolyodva. – Meg kell keresnetek engem, és meg kell akadályoznotok, hogy elkövessém a világ legnagyobb ostobaságát, hogy kapcsolatba lépjek Voltmárvolttal, és beavassam az időgép működésének titkaiba, valamint hogy átadjam neki a Fáraó Átkát.

– És hogyan érhetjük ezt el? – kérdezte Black Jack rosszat sejtve.

– Le kell beszélgetek arról, amire készülök. Én nem mehetek veletek, mert mint ahogy már említettem, nem létezhetek egy azon idősíkon belül kétszer, mert annak jövátéhetetlen következményei lehetnek. Sőt, valószínűleg az is, hogy azonnal megsemmisülne a Galaxis. Rosszabb esetben a teljes Univerzum.

– És ha nem sikerül lebeszélünk róla? – kérdezte Debill Longatom pesszimistán. Mellette a kis Genny is bólogatott, jelezve, hogy benne is megfogalmazódott már ez a kérdés.

– Akkor meg kell öljetek!

13. Útravaló

Főszer szavait mélységes mély csend követte. Mindenki magába mélyedt, és elgondolkodott a hallottakon. Főszer nem sürgette őket, mert tudta, ahhoz hogy sikeresen munkálkodjanak Voltmárvolt megállításán, előbb reggelizniük kell. Üres gyomorral még soha senkinek nem sikerült megváltania a világot.

Így hát Heriék megreggeliztek. Szerencsére Black Jacknél volt három napi hideg élelem, Szado Mazsinál meg egy hétre való. Miután ezt igazságosan elosztották, vagyis Hibrid és Malacka megkapták a teljes adag kilencven százalékát, a többiek pedig békésen megosztottak a fennmaradó adagon. Amikor jól belaktak még teát is főztek. Igaz, hogy nem teafűből, csak fűből, de hát a természet most ezt adta nekik. De nem elégedetlenkedtek, nem káromkodtak, hanem szépen, egyre vidámabban itták a füves teát.

Amikor mindenkinek komfortérzete lett, összepakoltak.

Volna, ha lett volna mit! Ugyanis a gyors menekülés miatt szinte semmi holmijuk nem maradt. Ezért Black Jack javaslatára besétáltak a szomszéd faluba, Manchesterbe és bevásároltak. Mivel pénzük sem volt, Black Jack segített rajtuk. Hatalmas mágus volt, ezért nem esett nehezeére pénz varázsolni. Senki nem firtatta, hogy vajon a pénz hamis-e, a lényeg, hogy a boltokban elfogadták.

Hátizsákokat, túrabakancsokat, egyiptomi jelmezeket, szandálokat, fejpántokat és kobakkendőket szereztek be. Úgy vélték, szükségük lesz ezekre, hogy simán beolvadhassanak a környezetükbe. Black Jacknek a fehér köpenykéje miatt máris gondjai voltak. Amíg a többiek egy hipermarketben marcecoltak, addig Heri beugrott a sarki fűszereshez, hogy friss gyümölcsöket vásároljon magának és a barátainak.

– Mit parancsol a fiatalúr? – kérdezte a sarki fűszeres.

– Szeretnék kérni nyolc banánt. De kérem, csomagolja be. Tetszik tudni, éppen utazás előtt állunk, és a barátainknak lesz.

– Természetesen! – készségeskedett az eladó, egy közép-korú, kissé hájas, kopaszodó férfi. Ám látszott rajta, nagyon rühelli a plusz munkát.

Amikor megvolt, megkérdezte Herit, hogy parancsol-e még valamit. Heri parancsolt.

– Kérek huszonegy darab kiwit – mondta Heri. – De ezek is a barátainknak lesznek. Kérem, ezeket is egyenként csomagolja be nekem, mert minden napra kapnak majd egy kiwit. Így sokkal praktikusabb, mint egy ormótlan nagy zacskóban az egészen odaadni nekik.

A boltos a fogát szívtá, közben mormogott valamit, de aztán végül kelletlenül becsomagolta a szőrös gyümölcsöket.

– Még szeretne talán a fiatalúr valamit vásárolni? – kérdezte idegesen a boltos.

– Igen! – csillant fel Heri szeme. – Szeretnék kérni hetven szem meggyet. Mivel hét barátom van, ajándékba vinnék mindegyiknek tíz szemet. Kérem, ezeket tessék szíves becsomagolni. De külön külön, mert hosszú útra indulunk, és így praktikusabb.

A boltos kelletlenül, csúnya szavakat mormolva a bajusza alatt, nagy nehezen becsomagolta a gyümölcsöket.

Amíg elkészült, Heri nézelődött. Megnézte az üdítőitalokat, a fagyikat, a mireliteket és a csokikat. Amikor látta, hogy a boltos már befejezte a csomagolást, megkérdezte tőle:

– Tessék mondani, ez micsoda? – Heri az ujjával a termékre bökött.

– Ez? – kérdezte idegesen a boltos.

– Igen, ez! – felelte határozottan Heri Kókler.

A boltos feje izzadni kezdett, a keze pedig legalább annyira remegett mint a szája.

– Nos, ez kristálycukor... De nem eladó!

– Milyen kár! – sajnálkozott Heri. – Pedig vettem volna belőle vagy háromszáz darabot. Na mindegy, majd legközelebb.

Fizetett a boltosnak, majd csatlakozott a barátaihoz. A falu szélén aztán, egy titkos helyen, Főszer és Malacka várta őket. Filozófiai vitával ütötték eddig agyon az időt. Meg egyszer, amikor nem tudtak megegyezni, valami hülyeségen összevesztek, akkor köveket dobáltak egymáshoz.

Heri útközben átadta a barátainak a különféle ajándékokat, akik nagyon örültek. A készletek elosztása következett. Amikor mindenki felkészült, felsorakoztak. Főszer elsétált előttük, mint egy rangidős törpe tiszt a lehetetlen küldetésre induló, halálraírt szakasz előtt.

– Elmondom, hogyan fogtok utazni.

– Időgéppel? – kotyogott közbe Debill Longatom, de az asszony leintette.

– Ne dumálj folyton! – sziszegte a fülébe a kis Genny. – Nem illik!

– Jaj! – mondta Debill, de befogta a száját.

– Nem időgéppel – rázta a fejét Főszer. – Úgy is lehetne, de jelenleg nincs nálam időgép. Ellenben van a zsebemben jónéhány időkapszula. Ezeket úgy állítottam be, hogy automatikusan visszavisznek benneteket abba a korba, ahol engem kell, hogy keressetek.

Mindenki komolyan bólintott, jelezve, hogy mindent megértettek. Főszer elsétált előttük, és mindenkinek adott a kezébe egy időkapszulát. A jelenlévők igencsak meglepődtek, mert nem erre számítottak.

– De hát ez olyan, mint valami gyógyszer! – csodálkozott Heri Kókler.

– Ezzel fogunk utazni? – kérdezte meglepetten Black Jack is.

Debill csak bámulta a kezében lévő kapszulát, és a fejét rázta.

– Hogyan fogunk ebbe beleülni? – kérdezte. Hermelin értetlen arckifejezést vágott.

– Hát, nem egykönnyen...

Hibrid nem szólt semmit, csak magában morgolódott. Arra gondolt, hogy már megint valami, amibe ő biztosan nem fog beleférni.

Malacka a fejét és a kunkori kis farkát csóválta.

Főszer mosolygott a döbbenetükön.

– Az időutazás sokkal egyszerűbb dolog, mint ahogy azt gondoljátok. Már felvázoltam nektek nemrégiben, hogy múlt, jelen és jövő egyszerre létezik. Mindenütt jelen van, az egész Univerzum az örök jelenben létezik. Csakhogy a jelenek váltakozása adja a szubjektív idő változását.

– Jobb, ha ebbe nem megyünk bele! – javasolta Hibrid. – Én még a kvarcórát sem ismerem teljesen. Példának okáért, két éve van kvarcóráim, de képtelen vagyok megérteni, hogy az utolsó számsor miért számol mindig előre. Már teljesen frászos vagyok, ha valaki megkérdezi tőlem, hogy mennyi az idő. Nem tudom megmondani neki, mert az utolsó számsor olyan gyorsan változik, hogy mire megmondanám, már nem annyi, hanem jóval több. Nekem magas ez az egész. Inkább induljunk, ha lehet!

– Nem bánom! – adta be a derekát Főszer.

– Mit kell tennünk? – kérdezte Black Jack, aki szintén gyakorlati ember volt, csak intelligensebb kiadás.
– Tekerjétek le a kapszula tetejét. Hibrid és Debill! A piros a teteje! – figyelmeztette őket Főszer.
– És most? – kérdezte Black Jack.
– Most szippantsátok be a bal orrlikatokba a port. Fontos, hogy a bal orrlikatokba! A múltba való utazáshoz mindig a bal orrlükunkat használjuk.
– És melyiket használjuk akkor, ha a jövőbe akarunk utazni? – kérdezte Debill.
– Akkor a jobbát! – felelte Főszer, majd ismét magyarázni kezdett.
– Amikor megérkeztek, érteni fogjátok a nyelvet. A porban bonyolult varázslat működik. Már nincs idő rá, hogy elmagyarázzam.
– Hogyan fogunk visszatérni? – kérdezte Black Jack.
– Sehogy! – hahotázott Főszer.
– Micsoda? – döbbsent meg mindenki.
– Csak vicceltem! – nevetett Főszer. – Ez egy vicces könyv, nem igaz? Nekem is lehet vicceseket mondani, ugye? Mindig olyan komor dolgokról beszéltem nektek, hogy még engem is kilelt tőle a hideg. Csak oldom bennetek a feszültséget. Ne féljétek, már nem sokáig fogtok félni, mert már nem sokáig éltek.
– Hogy mi van? – heherészett Heri, aki arra gondolt, hogy milyen hülye egy humora van ennek az okos kis embernek.
– Azt mondom – kacagott Főszer –, hogy ha sikerrel teljesítettétek a feladatot, kijuttatlak benneteket. Bízatlak bennem!
Heri pislogott egyet, mire azt vette észre, hogy Főszer kezdett elhalványodni. De nemcsak ő, hanem a környező hegyek, völgyek, fák, az erdő, és az erdőben bujdosó Robin Hood, akit eddig soha nem láttak. Heri rómaiakat látott elrohanni, később vikingek hadonásztak feléje. A testét valami megmagyarázhatatlan viszkető érzés járta át, a környező világ hirtelen eltűnt.
Heri egyszer csak úgy érezte, hogy valami tér és idő nélküli létbe érkezett. Az érzékszervei semmit sem érzékeltek, mert ahol most tartózkodott, ott semmi nem volt. Furcsán, súlytalanul lebegett. Egy darabig érdekes volt a tapasztalat, de szerencsére éppen akkor, amikor már kezdett kényelmetlenné válni az egész, hirtelen fordult egyet a világ körülötte. A következő tapasztalata az volt, hogy arccal előre belepottyant a homokba. Heri prüszkölt, köpködött amikor felemelte a fejét. Éppen meg akarta jegyezni, hogy itt minden csupa homok, amikor megpillantotta azt az embert, akit az egész Világmindenségben a legkevésbé sem szeretett volna megpillantani.
Gonoszul vigyorgott rá, és intett a csatlósainak, akik az ellenállást nem tanúsító Heri Kóklert durván megkötözték, elvették értékeit, és a barátai mellé lökték a földre.
– Voltmárvolt! – suttozta Heri Kókler, és döbbsenten nézett a barátaira, akik ugyanígy néztek vissza rá.

14. Mire jó a fáraó?

– Szépen besétáltatok a csapdába! – hahotázott rajtuk Voltmárvolt. A tucatnyi fekete csuklyás Fekete Krumplinyomó, akik most is úgy vették körül a gonosz fajtáját, mint oszladozó hullát a döglegyek, vele együtt nevetett.
– Miféle csapdába? – kérdezte Heri Kókler.
– Ostoba kölyök! – sziszegte hirtelen Voltmárvolt. – Azt hitted, hogy Főszer segít majd neked? Ugye azt gondoltad, hogy legyőzöl engem? Elhitted, hogy megszerezheted a világ leghatalmasabb pusztító varázslatát, a Fáraó Átkát?
– Nos, igen! – felelte Heri vakmerően. – Sőt, ha belegondolok, éppen ebben a sorrendben képzeltem el. Bár, ami igaz az igaz, arra nem gondoltam, hogy egy füst alatt téged is el kell intézzelek. Hányszor is haltál már meg miattam?
– Nem számoltam! – hörgött Voltmárvolt olyan dühösen, hogy a kopasz fején egészen kidagadtak az erek.
Heri pimaszul rávigyorgott Voltmárvoltra.
– Fél kézzel is el tudnák intézni.
– Haha! – dühöngött Voltmárvolt.
A környéken emberek dolgoztak a földeken. Papirusztekercsekből és kő táblákról mélyreszántó gondolatokat olvastak fel a szántóföldnek, írni, olvasni, számolni tanították, sőt beavatták a csillagok járásának rejtelseibe is. Igen, ők voltak a földművelők!
Régebben népművelők voltak, de miután már a nép annyira művelt lett, hogy nem kellett tovább művelni, átképezték magukat földművelőkké. Szép, de nehéz munka volt! Hidegben, melegben, tűző napon, kemény télben földet művelni nem mindenki volt képes. Csakis a földművelők.
A földművelés hiányszakma lett hirtelen, ugyanis a parasztokat, akik eddig dolgoztak a földeken, elvitték piramisokat építeni.
A föld nem válaszolt, bármit is kérdeztek tőle. De a földművelők legbelül mégis érezték, hogy azért napról-napra szépen művelődik. Időnként megáradt a Nílus is. (Ez valami kisebb helyi folyó volt, amely minden évben iszappakolással gyógyította a kozmetikai kezelésre érkező drága nyugati turistákat).
Viszont kellemetlen mellékhatása volt az áradásnak, hogy ilyenkor a földművelők belefutottak a vízbe. De se baj, az ár elmúltával újabb földművelők érkeztek. Rengeteg volt belőlük, mindig akadtak, akik elvállalták ezt a szép, de veszedelmes munkát.
A földművelők most hirtelen abbahagyták a földművelést, és felpillantottak a tudományos jellegű feljegyzésekből. Tátott szájjal, némán, döbbsenten meredtek erre a sebhelyes homlokú fiúra, aki ilyen vakmerően mert beszélni a nyomorék kinézetű emberrel.
– Már csecsemő koromban is elbántam veled, pedig akkor még beszélni sem tudtam! Azóta még néhányszor kinyíftattál, de az én erőm csak növekedett. Nem értem, mire számíthat? Jobb lenne, ha önként feladnád. Alkatrazban várnak a fegyőrök, a csókos szájú Terminátorok. Életük értelme volna, hogy kiszívhatnák belőled a bioszulfát – nevetett Heri Kókler Voltmárvolton. A társai elkerekedett szemmel figyelték ezt az eszeveszett vakmerőséget, amellyel a főgonoszt becsmérelte.
– Megöllek! – ordította Voltmárvolt, akinek a vörös és a lila különféle színeiben kezdett el játszani a feje.
– Bárcsak hihetnék neked! – sajnálkozott Heri Kókler. – De hát be kell látnunk, hogy csak egy szájhős vagy, aki csak folyton fenyegetőzik, de képtelen beváltani az ígéreteit. Kezdelek sajnálni, Volti!
– Volti!? – dühöngött Voltmárvolt. – Ki engedte meg, hogy így hívj?
– Nem hiszem, hogy egy korcs kutyától engedélyt kellene kérjek ahhoz, hogy belerúghassak – hahotázott Heri.
A többiek sápadtan hallgattak. Black Jack idegesen fészkelődött, Hibrid felszisszent, Hermelin pihegett, Debillnek folyt a nyála, a kis Genny pedig eltakarta Controlles szemét. Mindannyian aggódtak, hogy ha Heri tovább hergeli Voltmárvoltot, akkor előbb vagy utóbb meg fogja ölni Herit. Sőt, lehet, hogy őket is.
Voltmárvolt erre az utóbbi kijelentésre elsápadt. Levegőért kapkodott, a fogait csikorgatta, a szeme pedig villámokat szórt.
– Kegyetlen kínhallással fogsz holnap meghalni – sziszegte.
– Na persze! – hagyta rá Heri Kókler olyan hangsúllyal, mintha egy idiótával társalogna. – Én megértem, hogy reménykedsz. De észre kellene már venni a kettőnk között lévő különbséget – kacarászott jókedvűen Heri.
– Különbséget? – kérdezte Voltmárvolt hunyorítva.

– Igen! – felelt Heri. – Én egy okos, intelligens, szorgos és szép gyerek vagyok, aki máris a világ többszörös megmentője, pedig meg nem is vagyok nagykorú. Te viszont egy gonoszkodásra hajlamos, pszichopata gyilkos vagy, tők kopasz a fejed, az arcod egyik fele ronda, a másik meg szinte egészen hiányzik. Ilyen külsővel soha nem lehet belőled sztár. Legfeljebb csak egy negatív mellékszereplő.

Voltmárvolt nem szólt erre semmit, de látszott, hogy legbelül megrázzák Heri szavai.

– És tudod, mi szokott történni a negatív mellékszereplőkkel? – kérdezte Heri jókedvűen.

– Fogalmam sincs! – vallotta be Voltmárvolt komoran.

– Általában a történet végén, izgalmas és érdekes körülmények közepette kinyílnak.

– Ó! – mondta most először az önbizalomvesztés első jeleit mutatva Netuddki. Sietve levette mindig magán viselt ruhadarabját, a Nagy Mellényét, amely felsőbbrendűségének kinyilatkoztatása képpen hordott.

– Én a helyedben lemondanék hivatalomról! – javasolta Heri. – Bár az öngyilkosság gondolata mégjobban tetszik. Mondd, Volti, gondoltál már az öngyilkosságra?

– Mondtam már, hogy ne szólíts Voltniak, mert utálok! – sziszegte idegesen Voltmárvolt.

– Bárhogy szólíthatlak! – nevetett Heri. – Ugyanis te nemsokára meg fogsz halni, én meg iszonyúan fogok röhögni, amikor a következő másodpercben ráesik a fejedre, úgy hűsz láb magasból egy háromtonnás disznó.

– Micsoda? – hökkent meg Voltmárvolt, és amikor felfogta, hogy mit mond Heri, hirtelen felemelte a fejét. Ám elkésett! Malacka az említett brutálisan nagy tömegével rázuhant a fejére, és bepasszírozta Voltmárvoltot a sivatag puha homokjába. – Ez igen! – tapsoltak a földművelők, akik megint abbahagyták a munkát. Kész csoda, hogy ilyen munkafegyelem mellett egyáltalán valamikor dolgoztak, és hogy nem éhezett emiatt az egész birodalom...

– Újjji! – kiáltotta Malacka, és rávetette magát a meglepetéstől teljesen dermedten álló Fekete Krumplinyomókra. Lucifer Májfolt egy adag tevék-terméket kapott a szájába. Négyet szétlapított a lábával, kettőt megrúgott, a többire csak rámosolygott. De ez is elég volt ahhoz, hogy hanyatt homlok elmeneküljenek. Heri Kókler úgy nevetett, mint akit csiklandoznak. Szado Mazsi közben kiszabadította barátait.

– Jól vagy, Heri? – kérdezte Controlles aggódva.

– Soha nem éreztem jobban magam – vallotta be Heri. – Miközben Malacka Voltmárvolt feje fölött hangtalanul, lopakodó üzemmódban, egyhelyben csapkodott, már tudtam, hogy mire készül. Voltmárvolt pedig csak dumált-dumált, nyilván azt hitte, hogy bármikor megölhet. De én láttam, hogy Malacka mit tervez.

– Mi nem láttuk, mert fel sem mertünk pillantani – krákgot rekedten Black Jack megilletődötten.

– De én teljesen be voltam rotyintva, ezt őszintén be kell valljam neked. Nagyon félttem, hogy nem fogja végighallgatni, amint sértegeted, és itt helyben megöl minket.

– Ostoba, elbizakodott fajankó! – állt fel Heri a földről, és leporolta a ruháját. Magabiztos léptekkel elindult előre, hogy megkeresse a homokban Voltmárvolt hulláját. Amikor a kráterhez ért, amelyet a főgonosz ütött a földbe, csodálkozva állapította meg, hogy Netuddki nincs sehol.

– Nahát! – mondta Heri idegesen. – Ez meg eltűnt... – Körbe-körbe forgott, még az égbe is felnézett, hátha ott repül Voltmárvolt, de nem látott semmit. Nevezett gonosz rémpofa úgy eltűnt, mintha soha nem lett volna ott.

– Veszelgés alak! – masszírozta Black Jack sajgó végtagjait, amelyeket véresre dörzsölt a kötelék.

– Legyőzhető ellenfél! – vont vállat Heri. Körülöttük a földművelők megint nem művelték a földet, hanem őket bámulták.

– Azt hittem, hogy teljesen meghibbantál! – vallotta be még mindig remegő hangon Controlles.

– Csigavér! – veregette hátba mély haverját Heri, és közben belekarolt Hermelinbe is, mert ő még inkább az esete volt.

– Ó, Heri! – sottogta Hermelin aggódva. – Halálfélelmem volt!

– Azon gondolkodom, hogy mi volt ez az egész... – tűnődött Black Jack. – Vajon tényleg elárult minket Fószer, vagy csak valami véletlen, hogy itt várt minket Voltmárvolt.

– Véletlenek nincsenek – mondta Malacka bölcsen. – Csak fel nem ismert szükségszerűség.

– Voltmárvolt azt mondta, hogy besétáltunk a csapdába – jegyezte meg Heri.

– Akkor viszont ő állította nekünk – kapcsolódott be a morfondírozásba Hermelin is.

– Na mindegy, a lényeg, hogy megúsztuk – összegezte Black Jack. – Bár, valamiért az az érzésem, hogy még találkozni fogunk vele.

– Hhhhhhhh – hörögte Debill is halálra vált arccal. Éppen az ellenkező irányba, nyugat felé nézett. Vacogott a foga a félelemtől, a szeme kiguvadt, a lába pedig cidrizett.

– Istenem, milyen szexi vagy! – bűgta neki a kis Genny.

Ebből is látható, hogy a szerelem nem csak vak, de hülye is.

Mindenki odafordult, amerre Debill bámult, mert a kíváncsiság bennük is munkált.

Tőlük csupán néhány lépésnyi távolságra ott várakozott egy hatalmas hadsereg. Legalább tizenötezer válogatott gyalogos harcos állt mozdulatlanul. Lándzsájukon, vértetükön, pajzsukon, mosatlan, fekete hajukon megcsillan a napfény.

– A fáraó! Még hozzá személyesen! – sottogták rémülten a földművelők. Eszeveszett tempóban belevetették magukat a munkába, hogy ne tűnjön fel senkinek, de főleg a fáraónak ne, hogy miként lopják itt egész nap a napot. Kettőzött erővel kezdtek el felolvasni a földnek, háromszoros sebességgel pedig számolni tanították.

De elkéstek!

Egy ragyogó öltözetű, arany fejpántot hordó, arany felsőrészt és arany szoknyát viselő, csillogó páncélban csillogó illető léptetett elő hófehér paripáján a hadsereg mögül. Jellemző módon neki persze volt lova! Amíg az egyszerű közkatona, akik kötelesek voltak életüket adni érte, kénytelenek voltak kutyagolni, addig neki remek paripa dukált, otthon meg szép rokon feleség és három háremhölgy melegítette az ágyat.

A fáraó, mert ő volt az, nem pedig Dávid Beckham, nagyon is jól tudta, hiszen a saját kémeinek a szemével látta, hogy ezek ugyan nem dolgoznak.

– Mihaszna földművelők! Kivégezni őket! – mutatott feléjük a kivont kardjával. Néhány tucat markos ember indult meg a nevezettek felé.

– Ne, könyörgünk, ne! – könyörögtek amazok.

– Na jó – egyezett bele a fáraó. Ebből is látható, hogy gyenge kezű, befolyásolható, degenerált, elkorcsosult vérvonalú, beteges és rossz genetikai anyagú volt.

– Köszönjük, ó, napisten! – hozsannáztak a megmenekült földművelők.

– Nem tesz semmit! – biccentett a fáraó. – Úgy határoztam, hogy benneteket is elviszlek piramist építeni.

– Nem akarunk kényszermunkát végezni! – könyörögtek a földművelők.

– Tévedés! – emelte fel aranyozott ujját a fáraó. – Ti is nagyon jól tudjátok, hogy a piramisokat nem rabszolgák, hanem egyszerű földművelők építették. Olyanok mint ti. És önként, dalolva dolgoztak, munkájukért nem vártak hálát, netán fizetséget, mert tudták, az istennek, vagyis nekem dolgozhatnak, ami igen nagy kegy.

– Igaz! – mondták kórusban a földművelők. Szomorúan eldobták kötélleiket, az egyiket évekkel később megtalálta egy francia régész katona,

a bizonyos Champaign, és érdekes következtetéseket vont le belőle. A papirusztekercsek azonban sajnos nem maradtak fenn, mert ezeket a hadsereg lefoglalta. Miután a katonák toalettpapír gyanánt folyamatosan felhasználták a készletet, már nem lehetett ezeket többé régészeti szempontból felhasználhatónak tekinteni. Ráadásul el is porladtak, ami végképp lehetetlenné tette vizsgálatukat.

– Hátra arc! – mondta ekkor Smasszer, a sereg főparancsnoka. Persze csak azután, hogy a fáraó, Nabunkódonor ezt engedélyezte neki. A földművelőket rabláncra verték, nehogy útközben meggondolják ezt az önkéntesség dolgot. A fáraó, a sereg és a megláncolt földművelők menni készültek.

Heri Kóklerről és barátairól senki nem vett tudomást.

– Hé! – kiáltott Heri Kókler. – Mi is itt vagyunk ám!

A fáraó hátrafordult. Egy ideig meresztgette a szemét, mert genetikai okokból majdnem vak is volt szegény. Amikor közelebb jött, és két lépés távolságból megvizsgálta Heri fejét, hirtelen felismerte Heri Kóklert.

– Á, na nézzenek oda! Kit látnak szemeim! A híres Heri Kókler! A világ többszörös megmentője! – a fáraó egészen izgalomba jött. – És látjátok alattvalóim, ott van a homlokán a védjegye, a villám alakú sebhely. Nem késsem, nem kanalam, hanem villám alakú sebhely. Ilyen sebe nincs senki másnak a világon, csak neki! – látszott a nyomorult torzszülöttjén, hogy szegény feje egészen izgalomba jött.

– Heri Kókler! – ordította a hatalmas hadsereg örömmel. Mindenki eldobálta a fegyvereit, és rohantak autogramot kérni. Heri Kókler először megrémült, amikor több mint tízezren rohanták meg, hogy aláírjon nekik. De felesleges volt az aggodalma, mert a fáraó a tolakodókat kivégeztette, a türelmetlenkedőket pedig megláncoltatta, hogy ők is csatlakozhassanak a bensőséges esemény után a piramisépítő földművelőkhöz. Természetesen önként...

– Hogy kell leírni egyiptomiul azt, hogy Heri Kókler? – kérdezte korunk hőse.

– Egyszerű – magyarázta a fáraó bizalmasa és írnoka Pausz. – Egy villám, egy fél kígyó, két bagoly és végül egy hatalmas fallosz.

– Micsoda? – lepődött meg Heri.

– Igen – susogta Hermelin és elpirult.

– Akarom mondani, egy pallosz – mondta zavartan Pausz. – Az erő és a hatalom jele.

– Talán pallos? – kérdezte Heri zavartan.

– Ti talán így mondjátok. Hozzánk a görögök közvetítésével jutott el, ezért mondjuk pöszén a végét.

– Görögök? – kérdezte Heri csodálkozva.

– Tudod azok a b.ik, akik plátói szerelemnek mondják azt, amikor az idősebb filozófus rendszeresen megrontja a fiatalabb filozófust. Városállamokban laknak, ők maguk nem dolgoznak, csak a beszélő szerszámaik, a rabszolgák – magyarázta Pausz. – Időnként háborúznak, máskor meg Olimpián vesznek részt, ami szerintük sportos dolog. Amikor nem egymást irtják, akkor valami keleti népséggel, a perzsákkal marakodnak. Az egésznek állítólag egy régi ügy a kiobbantója, amikor a keletről bejövő, rossz minőségű szőnyegek miatt akkora háború kerekedett, hogy az egyik katona kénytelen volt lefutni a Maratont, mert annyira örült, hogy végre győztek.

– Sejtem már! – örömködött Heri, és mindenkinek autogramot adott.

A fáraó, a fővezér, a katonák, sőt még a lovak is annyira boldogok voltak, hogy élőben találkozhattak Heri Kóklerei. A fáraó nyomban fel is ajánlotta, hogy meghívja őket a palotájába. Heri Kókler és barátai természetesen örömmel el is fogadták a szíves invitálást.

A fáraó intett a szolgájának, Kecmecnek, hogy hozza a lovát. A szolgál nem cicózott, hozta is rögtön.

– A paripád, ó, fényességes napisten! – hajbókolt illő módon Kecmec és a lova is.

A fáraó, akit Nabunkódonornak hívtak, ügyesen felpattant a nyeregbe. Megsarkanyúzta az állatot, majd elvágtatott a sivatagba. Igaz ugyan, hogy fordítva ült a lovon, és hogy rossz irányba haladt, de azért szemmel látható módon élvezte a száguldást.

– Két amerikai dollárt adok annak, aki utoléri! – kiáltotta Smasszer, a főparancsnok.

A sereg elhajította a fegyvereit, és a katonák ordítva rohantak fordítva vágatató fáraójuk után.

Mennyit számít az, ha egy országban alacsony a nemzeti jövedelem és a kiskeresetűek száma magasabb, mint az életszínvonal!

– Rendes fickó, csak egy kicsit terhelt a családja – lépett melléjük egy karvalyorrú, sólyom tekintetű, sasszemű férfi, aki szárnyai alá vette őket.

– Mi is nagyon örvendünk! – köszöntötte illően Black Jack meg a fiatalok.

– Engedjétek meg, hogy bemutatkozzam – mondta illedelmesen a férfi, és meghajolt az idegenek előtt.

– Megengedjük! – mondta nagylelkűen Black Jack.

– Naneszívass vagyok, madárjós, a fáraó bizalmasa. Ne aggódjatok, a fáraó itt lakik a közelben. A sereg általában estére utoléri a lovát, és utána nemsokára ők is hazatérnek. Addig jöjjetek bátran, és majd elvezetlek benneteket a luxuslakosztályokba, ahová a kedves vendégeket szoktuk elszállásolni.

15. Vendégségben

– Remek! – dörzsölte a kezét Black Jack.

– Örömmel! – mosolygott Heri, mint egy igazi sztár.

Naneszívass mindenkit üdvözölt. Csupán csak Hibridnél lepődött meg egy kicsit, de azért azt mondta neki, hogy óriási megtiszteltetés, hogy megismerheti. Malackánál megint zavarba jött.

– Ó Szado Mazsi – mutatta be Black Jack a barátját. – Talán meglepő módon néz ki, de valójában intelligens és kultúrált állat.

– A fáraó felesége különösen kedvelni fogja uraságotat – hajolt meg mélyen Naneszívass. – Nőfejtető szívesen időzik az idegenekkel. Különös hobbija, hogy nemi betegségeket gyűjt. Már tucatnyi van neki, de szívesen szerez újabbakat, sőt, csere is nyugodtan szóba jöhet nála.

Szado Mazsi megnyalta a szája szélét, és akár egy politikus, kijelentette, hogy a maga részéről szeretné elősegíteni a bimbózó kapcsolatokat kiépülését. Leszögezte, hogy ha ez az ára ennek, akkor ő szívesen közreműködik bármilyen malackodásban. A fáraó egy mesés szép palotában lakott. A palota legalább száz szobából állott. Nem volt egy semmi kérés! Heri ámulva bámulta, hogy mekkora. A fáraó otthonát csodálatos díszítéssel, leginkább aranyozással feldobott oszlopcsarnokok övezték, és a rengeteg szoba, fürdőhelyiség és masszázsszalón mellett tucatnyi hatalmas terem is helyet kapott benne. A görög kultúra dicsőségét zengette a monumentális építmény, hiszen a messze földön híres mester, Kófaragosz tervezte és építette.

A vendégeket a vendégek számára fenntartott speciális helyiségekben, a vendégszobákban szállásolták el.

Mindannyian külön szobát kaptak. Fürdőt vettek, persze csak képletesen szólva, mert a különféle luxusszolgáltatásokért egy petákot sem kellett fizetni. A fürdő után illóolajos, izomlazító, stresszoldó masszírozás dukált. Eközben lágyan neszezett a távolban egy halkan pengő hárfa húrja.

Ez a halk melódia volt a Well nesz.

A szakértő masszőrnök, Lótusz és Hajszesz mindent bevetettek, hogy a vendégek kielégítőnek érezzék a relaxációs kezelést.

Black Jack, aki igen régóta élt már száműzetésben Malackával, ezért nem volt túlságosan elkényeztetve, ez alkalommal kétszer is igénybe vette a

Kurát.

Valójában ötször, de mivel külön kérte, hogy ne írjuk le a valódi számot, nehogy nagyképűnek, netán telhetetlennek tartsák őt az olvasók, maradjunk annyiban, hogy csak háromszor.

Nabunkódonor kedves, vendégszerető ember volt. Persze nem annyira, mint a kannibálok, akik szintén imádták a vendégeiket, főleg rostont, egy kis zöldkörettel.

A fáraó, aki nemcsak munkaidőben, hanem lényegében egész álló nap napisten is volt egyben, láthatóan szíven viselte a vendégei sorsát. A masszírozás után Heri és barátai kitűnő vacsorát kaptak. A fogásokat a legkiválóbb helyi szakács, Kusz-Kusz készítette el népes csapatának segítségével. A levesek, mártások, sütek, zöldségek, gyümölcsök és desszertek sokaságát még csak megkóstolni sem lehetett mind, mert mindegyikből egy falatnyi is több ember kapacitását kívánta volna.

Hibrid és Szado Mazsi viszont mindenki helyett evett, ivott.

A vacsora elején a fáraó, Nabunkódonor, bemutatta ledér feleségét, Nőfejtetűt, és kicsapongó életmódot folytató gyermeküket, Rumszeszt. Rumszesz huszonéves fiatalember volt, de életmódja miatt alig nézett ki ötvennél többnek.

A vacsora kellemesen telt el. A vendégeket udvariasan kérdezték, de ez a kérdezgetés inkább volt finom érdeklődés, mintsem tolakodónak ható kivallatás.

A fáraót különösen érdekelte, hogyan kerültek ide Heri Kókler és barátai.

Ám még mielőtt Heri elkezdhetett volna összevissza hazudozni, és ködösíteni, hiszen az igazságot nem árulhatta el, mivel az túlságosan veszélyes lett volna, hirtelen egy futár érkezett a fáraóhoz.

Nabunkódonor intett neki, hogy bejöhet. A futár, aki napszemüveget viselt, mert a babona szerint köznapi halandó enélkül megvakult volna a napisten közvetlen közelében, nagy alázattal, a teremben csúszva, a fáraó lábához mászott. Majd amikor a napisten intett neki, hogy fülébe súghatja a titkos SMS üzenetet, a futár ezt tette.

Nabunkódonor intett, mire a futár megint hasra vágta magát, és visszakúszott a bejárat felé. A terem végén a teremszolgák felsegítették, majd becsukták utána az ajtót.

A fáraó arcáról jókedv sugárzott, amikor megszólalt:

– Hadseregem végre kézre kerítette a birodalomszerte keresett csalót és tolvajt, rossz hírű építési vállalkozót, aki nemcsak az egyszerű nép fiait károsította meg rafinált lakás-takarékszövetkezeti konstrukcióival, hanem még a készülő piramisból is képes volt kilopni a köveket.

– Hogy milyen emberek vannak! – jegyezte meg Heri Kókler is együttérzéssel.

– Vezessétek be az alávalót! – intett Nabunkódonor fáraó.

A terem ajtaja kinyílt, és négy marcona katona bevezette a férfit. Valamikor fiatal, erős testalkatú és idegzetű férfi benyomását keltette, aki valamikor képes volt bárkire hatást gyakorolni, előnytelen üzleti feltételekkel csőbe húzni. Most azonban megkötözve, szakadt ruhában szálnalmas benyomást keltett. Szakasztott olyat, mint azok az emberek, akiket becsapott, akiknek lelépett a pénzével, akik soha, egyetlen petákot sem tudtak behajtani tőle, akik azóta is bottal üthették a nyomát.

Nem mintha az segített volna, de szép, népi szokás volt, vagy inkább amolyan denevér babona.

– Telopsz! – mondta undorral a fáraó.

– Az vagyok! – mondta szemtelenül a fickó. Talán még nem említettük, hogy nemcsak megverték, megcsonkították, hanem meg is vakították.

Ebben a sötét ókorban mindez szokásos dolog volt. Mivel akkoriban még nem ismerték a tömeggyilkosságot, a gázkamrát és az atombombát pedig az emberiség csak jóval később fejlesztette ki, az volt a bevett szokás, hogy kevés embert szadiztak meg, de azokat viszont igen alaposan.

– Ezennel halálra ítélek! – rendelkezett a fáraó.

– Sajnálom, napisten, hogy megloptam az embereket – rogyott volna térdre Telopsz, ám mivel nem volt térd, nem tudott térdre rogygni, csak eldőlt a oldalára.

– Kit érdekelnek az emberek! – mondta bosszankodva a fáraó. – Sokkal felháborítóbb, hogy kiloptad a készülő piramisból a köveket, amelynek építését könnyelmű módon rád bízam.

– Ó, dehát csak az alsó három sort loptam ki! – védekezett Telopsz. – Az építmény többi része, a felső kétszáz tíz sor, tökéletesen illeszkedve, pipec módon az égtájak felé belőve áll, és hirdeti örök dicsőségedet.

– Elmész ám a jó fenébe! – mondta haragosan Nabunkódonor. – Teljesen hülyének nézel?

– Igen – vallotta be Telopsz. – Hiszen az atyád a saját hűgától nemzett téged. És a szülei is ezt csinálták már néhány generáció óta.

– Ne tereljük mellékvágányra a cselekményt – javasolta Nabunkódonor. – A piramisom felépült ugyan, de egy hajtófát sem ér. Hiszen milyen piramis az, amelyiknek hiányzik az alsó néhány sor építőköve? Hiába van meg a többi része felül, ha az oldalán, pont ott, abban a magasságban, ahol az emberek nap-mint nap látják, és röhögnek rajtam temiattad, hiányzik körben az alsó része. Ott tátong a nagy üresség, a sivatagi viharok pedig befújják a homokot a szentélyembe, ahol örök álmomat készültem aludni. Csak nem azt akarod mondani nekem, te kurafi, hogy ilyen körülmények között te képes volnál az öröklétre? Telopsz hallgatott.

Nabunkódonor dühösen belerúgott a se keze, se lába Telopszba, aki remek ívben átrepült a roskadásig megrakott, hosszú ebédlőasztal felett.

Heri Kókler, aki segítőkész fiú volt, felpattant a helyéről, és egy pattanás után azonnal visszarúgta a fáraónak. Nabunkódonor előbb meglepődött, de aztán ő is egy pattanás után visszarúgta Heri Kóklernek.

Heri is így tett, egészen addig, amíg egy szép labdament után Nabunkódonor már nem összpontosított kellőképpen, és belerúgta a labdát az asztalba.

– Remek játék, remek játék! – tapsolt kacarászva Nőfejtetű, aki ki tudja hogyan, de egyszer csak Malacka sonkái közül dugta elő a fejét.

Igazából az asztal alól, de ez annyira disznó dolog volt, hogy le sem merjük írni.

A teremben álló teremszolgák, a fáraó emberei és a vendégek mindannyian tapsoltak.

– Micsoda remek játék! – bólogatott a fáraó.

– Úgy hívják, hogy lábtengő – szerénykedett Heri. – A szabályok egyszerűek. A labda mindig egyet pattanhat, utána vissza kell rúgni a feladónak.

Ha a labda többet pattan, netán belerúgja valaki a középben elhelyezkedő hálóba vagy asztalba, akkor az ellenfélnek jár a pont. Ha a labda a kijelölt pálya vonalain kívül ér földet, akkor is az ellenfél kap pontot. Minden menet huszonegy pontig tart, és kettő, de akár három menetet is lehet tartani. Aki megnyeri a menetet, az győz.

– Köszönöm neked, Heri Kókler, hogy felfedezted nekem a lábtengőt – lelkengett Nabunkódonor, majd az írnokához, Pauszhoz fordult.

– Hallottad, fiam! Azonnal jegyezd fel a szabályokat!

Pausz bólintott, és úgy tett, mint ahogy a napistene megparancsolta neki.

Nabunkódonor közben megvizsgálta a labdát, és megállapította, hogy kidurrant. Csalódottan fogta, majd jó messziről, csont nélkül belehajította a szemétkosárba. Egy darabig elgondolkozva merengett, láthatóan végiggondolta az iménti dobást. Először még látott benne fantáziát, talán az is megfordult a fejében, hogy lehetne ebből valami népszerű játékot kitalálni, de végül elvetette az ötletet. A lábtengő sokkal jobban tetszett neki.

– Mi is lehetne a neve? – mondta félhangosan. – Talán kosárlabda? Á, halott ötlet – legyintett aztán, mert az előbbi játék sokkal élvezetesebbnek tűnt a számára.

Heri Kókler közben visszaült a helyére, hogy befejezze a vacsoráját.

– Ha kipukkad a labda, akkor másikat kell szerezni! – adta ki a parancsot Nabunkódonor.

A szolgálai elrohantak, hogy másik labdát szerezzenek.

– Öhm, kedves Nabunkódonor – bátorkodott Heri Kókler megszólalni.

– Mondd, barátom! – tüntette ki a megtisztelő címmel a napisten.

– Csak azt szeretném megemlíteni, hogy a játék sokkal élvezetesebb, ha egy hangyányit kisebb és főleg könnyebb, a gömb alakhoz még jobban hasonlító, összevarrt labdával játszá.

– Gömb alakban összevarrt labdával? – csodálkozott a fáraó.

– Lehetne beletenni haltüdőből készített belsőt, és azt fel kellene pumpálni – javasolta Rumszesz, aki eddig nem szólt semmit, de most őt is elragadta a játék. – A haltüdőt úgy kellene összevarmni, hogy egy kis üreges csontocskán keresztül majdnem kiérne a vége a labdából. Ott lehetne felfújni levegővel. A végét pedig parafából kifaragott pici dugóval lehetne betömködni, hogy ne illanjon el belőle a cűg.

– Marhaság! – legyintett rá az apja. – Folyton hülyeségeket beszélsz, te gyerek. Mikor nő már be a fejed lágya? Miért szólsz bele a nagyok dolgába? Ki mondta, hogy kérdeztem a véleményedet?

Rumszesz sunnyogva visszaült a helyére. Látszott rajta, hogy nagyon frusztrálja őt az apja.

– Megöllek egyszer, te szemét! – suttozta maga elé, hogy senki se hallja meg.

– Nagyszerű esténk volt ma! – lelkenedett a fáraó, és a feleségét kereste, de hiába, mert az már egy ideje eltűnt. Nem egyedül tűnt el, hanem Malackával.

Csak később, néhány hónap múltán tűnt fel az új fáraónak, hogy a felesége miért szűlt négy kismalacot.

– Mi ez a disznóság? – dühöngött magából kivetkőzve az új fáraó.

– Most miért vagy úgy felháborodva? Jót tesz a családunknak egy kis vérfrissítés, vagy nem? – kérdezte akkor a feleség az új fáraót, Rumszeszt, aki már a férje is lett egyben a saját anyjának.

Szifilisz, a szexuál-pszichoterapeuta egyébként egyetértően bólogatott. De ez még később történt.

Most azonban az a jelenet következett, amikor a trónköve-telő megszerezte a trónt.

Mivel önként nem adták oda neki, erőszakkal vette el azt, amit akart.

16. Merénylet

Másnap, a reggelinél, nem várt dolog történt.

Megérkezett a híres feltaláló, Fószer.

A vendégek nagyon meglepődtek, amikor a fáraó maga jelentette be nekik érkezését. A gyerekek, a felnőtt és az óriás is összenézett egymással.

Malacka még szolgálatban volt. Ám a hiányzása igazoltnak volt tekinthető, mivel nemzetközi kapcsolatokat épített.

Fószer nagy tisztelettel lépett be a terembe. Láthatóan nem ismerte meg a fáraó vendégeit. Heri arra gondolt, hogy talán azért, mert még nem találkozott velük ezen az idősíkon. Ez megnyugtató volt. Ha sikerül meggátolniuk, hogy találkozzon Voltmárvolttal, ha sikerül megakadályozniuk, hogy eladja neki sötét találmányait, akkor nyert ügyük van.

De ha nem, akkor vége a világnak!

– Üdvözöllek Fószer! Már sokat hallottam rólad, és a találmánysaidról, amelyek nem működnek – mondta nevetve a fáraó.

A vendégei nem nevettek, csak kényszeredetten mosolyogtak. Nekik egészen más tapasztalatuk volt Fószer találmányaival kapcsolatban.

– Azért járultam eléd, ó napisten, mert be szeretném neked mutatni találmányaimat, amelyeket a teáltalad nyújtott állami céltámogatásból és pályázati keretből tudtam megvalósítani.

– Kérlek... – intett neki nagyvonalúan a Fáraó. – Mint tudod, szívesen támogatom a tudományt és a kultúrát. De most lássuk a találmányaidat. – A fáraó a kezében lóbált félig hámozott banánnal intett Fószernek, hogy kezdheti a bemutatót. – Több találmányomat is elhoztam, hogy bemutassam működésüket – újságolta Fószer. – Néhány segédem segítségével most szeretném elővezetni a legígéretesebb fejlesztésemet, ami a csillagkaput nevet kapta.

A vendégek érdeklődve figyelték, amint Fószer egy emelvényre felállított egy fából összeeszkábált, hozzá-vetőlegesen kör alakú fémkarikát, amelynek az alja a rámpa végén nyugodott.

– Na és Fószer, mire való ez a csillagkaput? – kérdezte kíváncsian a fáraó.

– Ó, napisten, a csillagkaput remek dolog, nekem elhiheted. Segítségével képesek lehetünk egyik csillagból a másik csillagig eljutni, anélkül, hogy közben drága úrhajókat kellene építenünk.

– Hmm – gondolkodott el a fáraó. – Nem egészen értem, hogy minek kellene eljutnunk más csillagokra. Nekem például nagyon jó itt, ahol vagyok, mert itt én vagyok a napisten. Másutt viszont lehetséges, hogy más napistenek uralkodnak. Már előre látom, micsoda feszültségekhez vezetne az, ha én hirtelen megjelennék ott. Különben is, nagyon utálok utazni.

– Hidd el nekem, ó napisten, hogy a találmányom jelen-tősége óriási. Ha beválik, akkor remek mozifilm és nem kevésbé szórakoztató tévésorozatot is lehetne belőle készíteni.

– Fogalmam sincs, hogy mi az a mozifilm, nem is beszélek a tévésorozatról – rázta a fejét a fáraó.

– A mozi olyan hely lehetne, ahol rengeteg ember néz egy filmet. Ezért sok pénzt fizet, de szívesen teszik, mert a mozi jó szórakozás.

– Közben pedig nem dolgoznak, ami nagy bevétel-kiesés nekem – rázta a fejét a fáraó. Látszott, nem érdekli igazán egyik találmány sem.

Ellenben kiderült, hogy milyen pitiáner módon anyagias.

A vendégei azonban elismeréssel adóztak magukban Fószer hihetetlen találmányainak, amelyek az ő korukban egytől-egyig már meg is valósultak.

– Mit akarok én itt? – kérdezte egy csalódott pillanatában Fószer magában motyogva. – Hiszen itt még villany sincs! Lehet, hogy megelőztem a koromat?

– Na és Fószer – szólalt meg a fáraó –, működik is ez a találmányod?

– Természetesen, ó, napisten! – bólogatott szaporán Fószer. – Energiát kell közöljek a rendszerrel, amelynek eredményeképpen téridő járat keletkezik az Univerzumban. Ennek segítségével pedig könnyedén átjuthatok bárhová.

– Csak ne felejs el visszatalálni! Rengeteg lóvét és tevét áldoztam a kutatásaidra. Nem szeretném, ha a csillagokból integetnél rám vissza – anyagiaskodott már megint a napisten.

– Ne aggódj, ó fáraó! Egy óra múlva itt vagyok – nyugtatgatta Fószer. – Intett az embereinek, akik felpattantak a szobakerék-párookra, és mind az

Itten eszeveszett sebességgel tekermel kezdtek. A szobakerékpárokhoz vezetékeket kapcsolt zsenije, amelyek mind egy helyre futottak: a csillagkaputba. Főszer kissé hátrább vonult, majd nagy lendületet véve beleszaladt a csillagkaputba.

Ám ahelyett, hogy egy másik téridő pontban bukkant volna fel, átesett a csillagkaputon, és kirepült az ablakon. Szerencsére az üvegezést ekkoriban még nem ismerték, ezért Főszer legalább nem a csukott ablakon repült ki nagy csörömpölés közepette.

– Háháháháhá! – nevetett a fáraó, és köhögött, mert a torkán akadt a banán. Az udvari emberek is visongva hahotáztak. Látszott, nem győzte meg őket Főszer találmánya, de azért jól szórakoztak rajta.

A vendégek szolidan mosolyogtak.

Ők már tudták, hogy illik Főszert komolyan venni.

A korát megelőző zseni néhány perc múlva visszajött, és mélyen meghajolva, kissé szakadt és véres ruhában esedezett bocsánatért.

– Úgy látom, még nem működik valami jól ez a csillagkaput! – jegyezte meg némi éllel a fáraó.

– Ó, napistenem, ennek az az oka, hogy nem tudunk egyelőre elegendő energiát a berendezésbe juttatni. De ha hárommillió harcosod szobakerékpárra pattanna, és nagyon gyorsan, de főleg teljesen egyszerre tekermel, nos, ebben az esetben a csillagkaput igenis működne.

– Halott ötlet – legyintett a fáraó. – Nem akarok befektetni a kerékpár üzletbe, inkább a tevetenyésztést preferálnám, mint hagyományos, sivatagi kultúrközeledési eszközt.

– Értelek, ó, napisten! – mondta Főszer szomorúan. – Ám a tevékkel nem lehet áramot fejleszteni.

– Dolgozd ki az eljárást, hogy lehessen – javasolta a fáraó, miközben öntudatlanul is ösztönözte a tudomány fejlődését.

– Értettem, ó, napisten! – szalutált Főszer. – De akkor legalább engedd meg kérélem, ó, hatalmas fáraó, hogy bemutassam egy kisebb jelentőségű, de máris működő találmányomat, a dugóhúzót.

– Dugóhúzót? – kérdezte a fáraó meglepetten.

– Igen! – felelte önbizalommal teli hangon a kis zseni. A zsebéből előhúzott egy görbe drótot, amelyet nem véletlenül tekertek fel egy bizonyos irányba, méghozzá spirális módon. Az eszköz egyik vége csontból készült, remek mívű, díszes markolatban végződött, a másik viszont tűhegyes hegyben.

– Mire való ez a találmányod? – kérdezte a fáraó gyanakodva. A csillagkaput után érthető, hogy ilyen lett.

– Ó, napisten, a dugóhúzó páratlan lehetőségeket nyit az üvegkinyitásban. – Főszer a kezébe vett egy üveg 1987-es évjáratú félszáraz asztali bort, a márkáját nem lehet leírni, mert az már reklám volna, majd ügyesen beletekerte a dugóhúzót. A remek kis szerkezet szépen beletekeredett a dugóba. Főszer ügyes mozdulatokat tett. A fáraó csodálattal figyelte a finom motorikus mozgást, és eltátotta a száját, amikor a dugó kiaraszolt az üvegből.

– Remek, remek! – tapsolt önfeledten. – Ez a találmányod tényleg elnyerte isteni tetszésemet. Ezután sokkal biztonságosabb lesz a borosüveg kinyitása. Soha többé nem kell már karddal levágnunk az üveg tetejét. Ezáltal rengeteg háztartási baleset lesz megelőzhető, és többszáz ezer munkaképes alattvalóm fogja megőrizni élete végéig a munkaképességét és az ujjait. Még az is lehet, hogy a háztartásokban bekövetkező baleseti halál is drasztikusan csökken majd ezáltal.

– Köszönöm, ó, napisten! – hálálkodott Főszer. – De szeretném még bemutatni neked következő találmányomat, az időgépet. – Főszer kivett a zsebéből egy homokórát.

– Nahát! – hördült fel a fáraó, amikor Főszer bebizonyította neki, hogy a kezdeti stádiumban lévő szerkezet már képes arra, hogy mérje az időt. Főszer távlati tervei között szerepelt, hogy a berendezés képes legyen arra, hogy a segítségével utazni lehessen az időben. Akár előre a jövőbe, de tetszés szerint, akár a múltba is. A fáraó azonban ebben sem látott túlságosan sok fantáziát. Bár, igaz ami igaz, a homokszemek pergése egy ideig lefoglalta. Először még izgalmasnak találta, hogy a homokszemek minden alkalommal ugyanannyi idő alatt peregtek le, de a második félóra végén türelmetlenkedni kezdett.

– Van még valamid? – kérdezte a feltalálót.

– Természetesen, ó, napisten! – lelkesedett Főszer. – Sikerral legyártottam a leghatalmasabb varázslatot, amelyet tegnapelőtt megrendeltél. Ezáltal képes leszel a világot elfoglalni, és ellenségeidet mind egy szálig kiirtani. A hadi kutatás annyira jól sikerült, hogy egy szomszédos országon kipróbálva arra a következtetésre jutottam, hogy működik.

– Kiváló! – lelkesedett Nabunkódonor, amikor hadvezére, Smasszer egyetértő módon bólogatott, megerősítve, hogy a kis zseni igazat beszél. – Legyen akkor eme találmányod neve mondjuk... Hosszú Menetelés Egy...

– Nem jó, fáraóm! – sajnálkozott Főszer. – Azt már ezer éve levédették a kínaiak.

– Akkor legyen mondjuk... a Sivatagi Vihar.

– Azt meg az amerikaiak védették le – óvatoskodott Főszer. – Velük nem ajánlom a jogi vitát, mert képesek egy szerzői jogi bonyodalom miatt bárki ellen háborút indítani.

– Az átkozottak! – bosszankodott a fáraó. – Akkor mi legyen ennek az átkozott fegyvernek a neve?

– Legyen az, hogy a Fáraó Átka – javasolta szerényen Főszer.

– Kiváló! – tapsikolt önfeledten a fáraó. – Átkozottul jó név! Amikor meghallják az ellenséges erők, máris tudják majd, hogy mi vár rájuk.

A vendégek ebben a pillanatban csuklani kezdtek.

Főszer itt volt előttük, és valóban megalkotta rettenetes találmányát!

Még szerencse, hogy Voltmárvolt nem volt sehol!

– A fáraó láthatóan érdeklődött a cuccok iránt – gondolta Heri Kókler. – Talán lesz akkora szerencsénk, hogy nem adja el Voltmárvoltnak...

Hát nem volt!

Mert a fáraó még degeneráltabb gyermeke, Rumszesz, gálád módon, amíg az apja nem figyelt oda, az anyja meg ne is beszéljünk róla, hogy még mindig miket művelt Malackával, mérget csempészett bele az apja poharába.

Nabunkódonor mit sem sejtve megitta a mérget.

Az ostoba Rumszesz nem nézte meg, hogy van-e a pohárban valami ital, csak úgy beleöntötte a fehér és halálos port az ivóedénybe. Ám Nabunkódonor, aki nem véletlenül volt kihálásra ítélt fajta, úgy, szárazon, mégis megitta a port. Köhögött, krákogott, hörgött ivás közben, annyira, hogy attól kellett félni, hogy mindjárt megfullad. Amikor elvette a poharat a szájától, tiszta egy adta fehér por lett a szakála meg az egész arca.

– Szakács! Miféle undorító ital volt ez? – kérdezte dühösen.

A szakácsért még el sem küldethetett, hirtelen ívény villant. A fáraó szája előtt hegesztőláng kékllett fel, és szikrázva Nabunkódonor ajkára forrasztotta a szót.

– Merénylet! – ugrott talpra Rumszesz, és az apjához rohant.

A vendégek is talpra ugrottak, és zavartan, kezüket tördelve, aggodalmas pillantásokat vetettek Nabunkódonorra, akinek az állapota pillanatról pillanatra fokozódott.

A fáraó bizalmasai, akik az asztaltársaságához is tartoztak egyben, riadtan vették körbe a napistent, aki elhagyni készült földi porhüvelyét. Két

– orvos próbálta meg visszazuhanni az életbe, de semmire se jutott. – Kannabisz! a növényi vegyületek és mérgek méregkérője, a pedig Hepatitisz, a könnyű vírusos fertőzések specialistája nem tudott rajta segíteni.

– Meghalok! – hörögte Nabunkódonor. – Pedig még nincs is teljesen kész a piramisom!

– Befejezzük, apám! – ígérte meg neki Rumszesz.

– Fiam! Te is itt vagy?

– Igen, apám!

– Megint lopod a napot, te semmirekellő?

– Dehogynis, apám! Ma szabadnapos vagyok – felelte Rumszesz.

– Fiam! Ha majd meghaltam, ne felejs el felolvasni nekem az Egyiptomi Halottaskönyv azon szakaszait, amelyek segítséget nyújtanak nekem, hogy átjussak a túlvilágra!

– Így lesz, apám! – ígérte Rumszesz.

– Főszer! – suttogta a fáraó.

– Igen, ó, napisten – sírdogált a feltaláló, aki azért sírdogált, mert biztos volt benne, hogy egyhamar nem talál hasonló mecénást.

– Vigyázz a Fáraó Atkára! Ne engedd, hogy avatatlan kezekbe kerüljön!

– Esküszöm, napisten! – esküdözött Főszer.

– Kannabisz! – hörögte a fáraó.

– Igen, ó napisten? – készségeskedett a nevezett.

– Ne felejsd el minden testrészemet körültekintően bebalzsamozni. Nem akarok megromolni! Megromolva nem lehetek képes az örök életre.

– Bízatsz bennem, fáraóm! – ígérte a doktor. – Magam fogom kívágni a szívedet és a belsősegedet. Az agyadat pedig a hagyományos módon, szívószállal fogom kicuppintani a koponyádból. Megígérem neked, hogy addig fogom szűröcsölni, amíg mind egy szálig ki nem jön a kobakodból.

– Megnyugodva halok meg, hű szolgám! – lihegte a fáraó, majd meghalt.

Rumszesz még meg sem várta, hogy kihűljön szegény faterja, máris átvette a hatalmat. A régi rezsim kiszolgálóit kivégeztette, a bizalmasokkal bizalmatlankodni kezdett, a tanácsadókat eltanácsolta, az apja feleségét pedig nőül vette.

Az apja vendégeit pedig bebörtönöztette.

Ez nem várt fordulat volt!

Senki sem számított erre. Arra meg végképp nem, hogy újra megjelenik a színen Gigawatt Voltmárvolt.

17. Börtönbe vetve

– Visszatértem az időből, és most végképp leszámolok veled, Heri Kókler! – röhögött Voltmárvolt.

– Hú, akkor tiszta szerencse – mosolygott erőltetetten Controlles. – Nagyon örültem a találkozásnak, de nekem sürgős dolgom akadt. – Éppen menni készült, amikor Voltmárvolt megragadta a grabancát, és mint egy kutyakölyköt, szokás, visszahajította a többiek közé.

– A piti kis bandára is vonatkozik a leszámolás! – sziszegte Voltmárvolt, és a kezében hirtelen megvillant a varázspálcája. Black Jack, akinek megfordult a fejében, hogy most kellene támadni, végül letett a harcról. Féltette ezt a sok gyereket és ezt a kedves, bamba óriást.

Voltmárvolt prédára leső ragadozóként nézett rájuk. A másik kezében valami homokóra szerű eszközt tartogatott, amelyből különös, kékes színű derengés áradt. De csak egy pillanatig, mert utána elhalt, mint az előbb a fáraó.

– Rumszesz! – szólt Voltmárvolt öblös hangja. – Remek munkát végeztél. Bár tiszta pazarlás, hogy ennyi mesterséges ételszínezéket kevertél atyád italába, az ezredrésze is bőven elég lett volna, hogy elhagyja ezt a világot. Most már magad is látod ugye, hogy mennyire hatásos mérgek ezek.

– Kérem a jutalmamat! – tért a tárgyra Rumszesz.

– Tessék, itt vannak az üveggyöngyök, meg a távirányítós kisautó, amit mindig szeretted volna, de azok a rohadt szüleid soha nem vettek meg neked.

– Köszönöm, ó, nagyhatalmú mágus! – hálálkodott Rumszesz, aki roppant elégedettnek látszott.

– Az egyezségünk szerint, én most elviszem Főszert és a Fáraó Átkát, amelyből még csak egy darab van a világon. Nekem nagy szükségem van rá, mert terveim szerint ezzel fogok leszámolni az ellenségeimmel – rendelkezett Voltmárvolt.

– Ahogy óhajtod, Nagyuram! – hajbókol az új fáraó, aki örökletes úton nyerte el hivatalát.

– De csak holnap délután indulok, mert még el kell intéznem itt néhány apróságot.

– Apróságot? – kérdezte Rumszesz.

– Igen – hahotázott Voltmárvolt, és Heri Kóklerre, valamint a riadtan figyelő barátaira mutatott.

– Ezeket itt!

A terembe benyomuló Fekete Krumplinyomók, élükön a különösen kellemetlen szájszagú Lucifer Máyfolttal, körbevették őket. Ellenállásnak nem volt többé értelme.

– Megadjuk magunkat! – mondta némi tanakodás után Black Jack.

– Bölcs döntés! – hahotázott Voltmárvolt. – És most elvezetni őket! A nyolcadik társukat, azt a repülő disznót ne felejtsetek előkeríteni. Ma este citrommal a szájában akarom látni, méghozzá ropogósra sütve.

– Értettük, nagyurunk! – tiszteltgett Lucifer Máyfolt, és emberei elvezették a foglyokat, akikről elvették értékeiket, emléktárgyaikat, kis kajás matyójukat, de még a varázspálcáikat is. Heri Kókler Szt. Ebonitrúdját is begyűjtötték, bár nem tudták, hogy mire való. Heri nem árulta el, bárhogynak is vallatták Hibridet, hogy mire való. Azt hazudta, hogy egy dísz tárgy, amit mindig magánál hord, mert szép. A Fekete Krumplinyomók azt kérdezték, hogy mit jelent az, hogy szép. Heri erre azt felelte, hogy szép az, ami érdek nélkül tetszik.

A Fekete Krumplinyomók ezen vitatkozni kezdtek, néhányan össze is verekedtek. Heri nem láthatta, hogy a toleráns kultúrvita során hány embert öltek meg, mert a foglyokat belökték egy sötét börtöncellába, ahol senki nem volt, csak ők.

Meg a patkányok!

– Segítség! Patkányok! – sivalkodott Hermelin.

Hibrid azonban ügyes mozdulatokkal eltaposta őket, olyan természetességgel, mint ahogy más a csótányokat szokta.

– Nálam is néha megjelennek a kis mocskok! – magyarázta kissé zavartan. Látszott, hogy kínozza a lelkiismerete, mert erről soha nem beszélt a gyerekeknek, akik biztosan soha nem látogatták volna meg, ha tudják, hogy patkányok élnek nála a nappaliban.

– Hú, most már sokkal jobb! – lihegett Hermelin aki pont erre gondolt. Controlles arra gondolt, hogy minden relatív. A visító, lábaik között össze-vissza szaladgáló patkányok nélkül sokkalta jobb volt itt. Bár ez akkor is egy szörnyű börtöncella volt, ahol reményvesztetten várták a holnapi kivégzésüket.

– Hogyan térhetett vissza? – kérdezte hangosan Heri Kókler. – Hiszen amikor Malacka ráesett a fejére, biztosan kilapult. Ember nem élhette túl azt, hogy egy akkora állat a kobakjára essen.

– Ember nem... – morfondírozott Black Jack gondterhelt arccal. Ahogy a szemük kezdte meg szokni a félhomályt, látták, hogy mennyire ilyen az arca.

A kis csapat tagjai ott álltak a börtönben, a nyirkos, dohos levegőt árasztó falak fogságában. A levegő hűvös volt, Hermelin is fázni kezdett. A kis Genny odabújt Debillhez, aki próbálta megvigasztalni, hogy ne féljen, nem kell évtizedekig itt rohadniuk a saját ürülékükben, miközben megvakulnak majd, meg kiesik a foguk és talán egymást is megennék már éhségükben, hanem holnap délre már minden rendben lesz, mert addigra mind egy szálíg meghalnak.

A kis Genny felzokogott örömeiben, mert annyira megkönnyebbült a lelke.

Heri azonban nem akarta feladni. Nem olyan fajta volt. És Black Jack sem, aki komor tekintettel a szakállát buherálta. Látszott rajta, hogy a szökésen gondolkodik.

Nem is beszélve Hibridről, aki a fejét rázta.

– Megölöm ezt a pokolravalót, ha még egyszer a szemem elé kerül! – ígérte.

– Szerintem megszerezte Főszertől az időgépet – találgatott Controlles Herivel beszélde elegyedve.

– Lehet, hogy a keresztpád elrabolta tőle Főszert, de az időgépet magánál tartotta.

– Igen, ez valószínű – kapcsolódott be a társalgásba Black is. – Amikor a Fekete Krumplinyomók előtt azzal dicsekedett, hogy most már nincs szüksége Főszerre, biztosan arra gondolhatott, hogy megszerezte tőle az időgépet.

– Igen ám, de ha a Fáraó Átkát is megkaparintotta tőle, akkor tehetetlenek vagyunk – morfondírozott Heri. – Még ha sikerülne is innen valaha megszöknünk, és ha netán képesek lennénk megszerezni vagy elpusztítani a Fáraó Átkát, semmire sem megyünk vele, hiszen Voltmárvolt már tudja, hogyan kell elkészíteni. Nincs szüksége sem Főszerre, sem az első példányra.

– Nem biztos! – szólt közbe hirtelen Black Jack. – Talán van egy halovány reménysugár, amely vezérfény-ként ragyogva kiutat mutathat nekünk ebből a sötétségből, amibe kerültünk.

Mindenki reménykedve hallgatta tovább az okfejtést:

– Lehetséges, hogy megszerezte a találmány titkát, és az időgépet is, ezért tehát nincs szüksége senkire. Csak az a kérdés, hogy mikor? – Black sokat sejtetően elvigyorodott.

Mindenki értetlenkedve hallgatott. Naná, hogy kivéve Heri Kóklert, mert ő fineszes gyerek volt, azonnal tudta, hogy mi az ábra, ráadásul ismerte a forgatókönyvet is.

– Értem! – mondta reménykedő hangon. – A keresztpám arra gondol, hogy Voltmárvolt a mi világunkban, a mi jövőnkben valóban rendelkezik mindennel, amire szüksége van. Nála van az időgép és a Fáraó Átká is. Már nincs szüksége Főszerre.

– Hát akkor? – kérdezte meg értetlenkedve Controlles.

– De ebben az időben, ahol most is vagyunk, még szüksége van Főszerre, mert nélküle sohasem tudná megalkotni az időgépet, de még a Fáraó Átkát sem – okoskodott Hermelin.

– Tehát, ha ebben az időben sikerül megakadályoznunk, hogy megszerezze Főszert és a Fáraó Átkát, és lehetetlenné tesszük számára, hogy a mi időnkbe visszavigye őket, akkor nyert ügyünk van – csapott a homlokára Heri, amit a csaja máskor rossz néven vett volna, de most csak tűrt némán, mint ahogy egy nőnek tűnie kellett ebben a korban. – Ebben az esetben ugyanis nem jön létre az a jövő, ahol ő majd időgéppel fog rendelkezni – folytatta Heri. – Ha pedig nem lesz időgépe, akkor nem lesz képes arra sem, hogy visszajöjjön Főszerért. Ha viszont így lesz, akkor nem jön létre az a jövő sem, amelyben neki lesz időgépe, és nem lesz birtokában a Fáraó Átkának sem. Pofonegyszerű az egész, igaz?

– Ha sikerrel járunk, akkor megakadályozhatjuk annak a jövőnek a létrejöttét, amelyben meghaltak a szüleim, a testvéreim, amelyben lerombolták kedvenc iskolánkat, kiirtották az emberiséget, az állat- és a növényvilágot, valamint bezárták az édességboltokat – mondta reménykedve Controlles.

– Így igaz! – lelkesedett Heri. – Most kell megakadályoznunk, hogy sikerrel járjon. Ha most sikerül elpusztítanunk, talán soha többé nem fog felbukkanni.

– Azért ebben nem lennék olyan biztos – ingatta a fejét Black Jack. – Ez a gonosztevő minden helyzetből kivágta eddig magát. De azért ez az elméleti okfejtés helytállónak tűnik. Szerintem is érdemes volna megpróbálni.

– Már csak ki kell jutnunk innen! – lelkesedett Debill Longatom.

Sajnos ennél a pontnál mindenki leblokkolt. Nem akadt senki, aki kreatív javaslattal tudott volna előrukkolni. A falak vastag kőből készültek, ásní eleve reménytelennek tűnt, de még ásójuk sem volt.

– Szegény Malacka! – mondta egyszer Black Jack tünődve. – Talán most találják fel Voltmárvoltnak vacsorára.

– Remélem, a torkán akadnak a badi pírzingjei reménykedett némi rosszindulattal Hermelin.

– Keresztpám! – szólította meg a rokonát egyszer csak Heri. – Nem tudsz valami varázslatot, amellyel kijuthatnánk innen?

– Éppen tudok, de a varázspálcám nélkül félkarú óriás vagyok. Hibrid együttérzően veregette meg a lelki-fajtársa hátát, amibe Black bácsi majdnem belehalt.

– Óvatosabban, Hibrid! – hörögte, amikor magához tért.

A fiatalok lelkesedése lassanként kezdett lelohadni. A sötétben álldogálva egyre jobban eluralkodott rajtuk a kétségbeesés.

Órák teltek el így.

Hermelinnek világító órája volt. Innen tudták megállapítani, hogy éppen hajnali négy óra múlt hat perccel, amikor hirtelen beomlott a cella egyik fala, és Szado Mazsi kőporos feje bukkant elő.

– Hát te hogy kerülsz ide, cimbora? – kérdezte Black Jack és ujjongani kezdett.

– Ujjé! – kiáltották a gyerekek.

– Uííí – visítottan Szado Mazsi is örömeiben. – Hát csak erre jártam. Gondoltam bedugom az orrom hozzátok.

18. Megmentő

– Meneküljünk! – javasolta Debill Longatom gondolkodás nélkül.

– Kövessetek! – intett Malacka, és megfordult a szűk járatban. Közben majdnem beszorult, ami azért valljuk be, roppant nagy szívás lett volna. Ám ezer szerencsére sikerült irányba állnia.

Joggal merülhet fel a kérdés, hogy milyen irányba?

Hát a helyes, kimenő irányba!

A gyerekek elámultak, hogy milyen remek alagutat ásott a Malacka. Olyan széles volt, hogy még Hibrid is elfért benne pipiskedve. Az alagút öt

méter széles, és sok láb magas volt, a mennyezeten takarékos izzók világítottak. A járat olyan hosszú volt, hogy nem látták a végét. Az alagút mentén kisebb-nagyobb, parkosított pihenőhelyek is helyet kaptak, ahol éjjelnappal nyitvatartó élelmiszerüzletek és pípsók működtek.

– Ezt mind te ástad ki? – döbbsent meg Black Jack.

– Csak néhány órám volt rá, azért ilyen igénytelen – szerénykedett Malacka.

– Fantasztikus! – Controlles csak ennyit tudott mondani.

– Nagy volt a motivációm – magyarázta Szado Mazsi. – Mivel nem akartam ropogósra sütni, citrommal a számban végezni, úgy döntöttem, ásni, túrni fogok.

– Helyes gondolat volt! – dicsérte meg a cimborája.

Vagy egy órát rohantak már az alagútban, amikor lihegve megálltak, és a kimerültségtől kimerülve köpködtek, mert nagy volt a por. A levegő pedig nyomott volt, mert az alagútásást elnagyoló Malacka elfelejtett szellőzőberendezéseket beépíteni.

Black Jack tréfásan meg is fenyegette, hogy máskor aztán ne merészeljen ilyen igénytelen egérutat készíteni.

– Már látom az alagút végét! – kiáltotta Debill, és szaladni kezdett.

Heri azonban utánarohant, lerántotta a földre. Erőnek erejével felrángatta, és a falhoz lapult vele.

– Vigyázzatok! – ordította Heri. – Mindenki a falhoz!

A többiek szerencsére hallgattak rá, mint jó gyerek a szüleinek. Nem kezdtek el ellenkezni, vitatkozni, makacskodni, okoskodni, hogy minek az, meg ilyesmi. Fogták magukat, és ők is a falhoz lapultak. Olyan erővel, mintha később, napi nyolc órában domborműként szerettek volna elhelyezkedni.

A mellettük elszárguló, iszonyatos hangú jármű kis híján maga alá szippantotta őket.

Amikor elrobogott, mindenki a földre rogyott, és ott pihegett idegbetegen.

– Látod Debill, milyen ostoba is voltál! – veregette meg a fejét Heri egy talpfával.

– Köszönöm, hogy megmentetted az életemet! – nyalizott Debill. Longatom most már saját bőrén tapasztalhatta, hogy amit az ember az alagút végének lát, az nagyon gyakran nem is az alagút vége, hanem a szembejövő vonat fénye.

Még két órát meneteltek, mire végre kiértek a Malacka által ásott alagútból. Odakint szép idő volt, sütött a nap, a táj csupa homok volt, imitt-amott pálmafák szegélyezték a semmit, az ég feltűnően kéken kéklett.

– Micsoda hőség! – törölgette a homlokát egy zsepikével Hibrid. Óvatosan körbekémleltek, mert nagyon nem szerettek volna ismét csapdába esni.

Ám szerencsére senki nem jött közbe, csak Főszer, akinél valami ismeretlen alakú és működési elvű fegyver volt.

Az hagyján lett volna, de ezzel a fegyverrel a kis társaságot vette célba.

– Vége a játéknak! – mondta Főszer gonoszul.

Mindenki felemelte a kezét, jelezve, hogy megadták magukat, és a továbbiakban nemcsak hogy nagyon szeretnék, de el is várnák, hogy ne ölje meg őket egyenként vagy tömegesen.

– Miért akarod a vesztünket? – kérdezte Black Jack kétségbeesetten. – Hiszen életem kockáztatásával megmentettelek Voltmárvolt karmaiból, és kihúztalak a csávából meg a rettenetes halál torkából. Nem emlékszel már, hogy a kegyetlen kínhalál, a kigolyózás várt volna rád?

– Nem értem, miféle zavaros dolgokat hordasz itt össze! – mordult rá Főszer. – De nem is érdekel, mert most meg kell, hogy öljelek titeket.

– De miért? – kérdezte Heri Kókler is. – Hiszen a barátaid vagyunk.

– Soha nem tudnánk bántani téged – hazudta Controlles meggyőzően.

– Eladtam a lelkemet Voltmárvoltnak. Egyezséget kötöttem vele. Neki adtam a találmányaimat, a lelkemet, ő pedig cserében megkímélte az életemet.

– Nagyon rossz üzletet kötöttél! – mondta Malacka. – El fog árulni téged, és akkor kigolyózva fogsz meghalni.

– Miért tenne ilyet? – kérdezte Főszer bizalmatlanul.

– Mert egy világhírű személtáda! – kiáltotta türelmét veszítve Black Jack. – Mindig, minden időben ezt tette. A szövetségeseit elárulta, kijátszotta őket egymás ellen, végül az életben maradottakat saját kezűleg gyilkolászta le. Ilyen alakkal kötöttél üzletet, te ostoba!

– Téged foglak először molekulákra bontani – emelte rá a fegyverét Főszer, aki láthatóan nem hitt neki.

Black Jack eltakarta Heri Kókler szemét.

De nem kellett volna, mert hirtelen, látszólag minden ok nélkül, Főszer lángra lobbant. A fegyver kiesett a kezéből, ő pedig három másodpercen belül teljesen elhamvadt. Még a cipője sem maradt meg, mert nem volt neki csak szandálja. De a testével és a ruháival, no meg persze a fura fegyverével együtt, az is szénné égett.

– Mondtam ugye, hogy meleg van? – kérdezte Hibrid helyeslést várva Malackától.

– Nem semmi meleg! – bólogatott szaporán a genetikailag módosított szerencsemalac.

Ekkor hirtelen, látszólag a semmiből előbukkanva, megjelent előttük Főszer.

– Jaj, már megint! – fakadt kis híján sírva Debill.

– Minden elővigyázatosságotam félre kellett dobjam, mert az események nem várt fordulatot vettek – magyarázta köszönés helyett Főszer.

– Mi is örülünk, hogy újra látunk – mondta szarkasztikusan Black Jack. De azért nem tudta eltitkolni, hogy mennyire örül annak, hogy nem halt meg.

– Voltmárvolt teljesen összezavart mindent – magyarázta Főszer. – Ide-oda közlekedett az időben, engem kétszer is magával vitt, amellyel akkora torzulást hozott létre a tér-idő kontinumban, hogy a Világmindenség máris kis híján szétrobbant.

– Ez nem hangzik valami biztatóan – vetette közbe Heri.

– Nem bizony! – felelte Főszer. – Muszáj volt beavatkoznom a történésekbe. Nekem magamnak kell jóvátennem a hibát.

– Milyen hibát? – kérdezte Hibrid.

– A Voltmárvolttal kötött szövetségem miatt katasztrófába sodortam az egész Univerzumot. Most visszatértem, hogy megöljem magamat. Helyesebben azt a magamat, amelyik lepaktált Voltmárvolttal.

– De hiszen, egyszer azt mondtad nekünk, amikor az időkapszulákat adtad, hogy ha saját magaddal találkoznál, akkor az végzetes lenne az Univerzum szempontjából. Még az is megtörténhetne, hogy ha találkozna, akkor nemcsak ti, de az egész világ megsemmisülne.

– Meglehet, hogy ezt mondtam, ám most vészhelyzet állott elő. Az önkövető berendezésemmel megállapítottam, hogy az egyik önmagam, amelyik rossz útra tévedt, meg akar benneteket ölni. Közbe kellett lépnem, igaz?

– Nem merünk ellenkezni... – vallotta be Black Jack.

– Ha hiszitek, ha nem, megtaláltam a megoldást. Rájöttem, hogyan fogom tudni ezt az egész zűrzavart megoldani.

– Már szinte félünk rákérdezni – mondta halkan Heri.

– Átfésülöm azokat az idősíkokat, amelyekben Voltmárvolt velem együtt megfordult. Levadászom saját magamat, mert az a Főszer, amelyik lepaktált vele, nagyon gonosz, nem lehet visszatéríteni a jó útra.

– Szegény Főszér! – sajnálta meg Hermelin. – Most akkor sorban meg kell ölnöd saját magadat.
– Hát... nagyjából így áll a helyzet – vallotta be a kis zseni. – De inkább számtalanszor cselekvő módon végignézem a saját öngyilkosságomat, mintsem, hogy miattam vége legyen az Univerzumnak.
– Logikus, én is így csinálnám! – bólogatott Black Jack.
Főszér fontoskodva magyarázni kezdett.
– A különféle idősíkokat én rendbe fogom tenni. De ha jól emlékszem, az egyik jó énem azért küldött vissza ide titeket, mert rádöbrent, hogy minden itt kezdődött. Ha megölitek Voltmárvoltot, és megakadályozzátok, hogy magával vigye Főszert, akkor nyert ügyünk van.
– Nem olyan egyszerű ám megölni Voltmárvoltot! – vetette közbe Black Jack.
– Akkor akadályozzátok meg, hogy megszerezze a Fáraó Átkát! Ha nem jut a csodafegyver birtokába, akkor megmenekültünk, mivel enélkül nem tudja véghezvinni pokoli terveit. Legfeljebb gonoszkodik a saját idejében, a saját világában, de nem lesz képes legyőzni a jókat. A lényeg, hogy az egyensúly nem fog felborulni miatta.
– Hogyan szerezhetnék meg a Fáraó Átkát, ha még azt sem tudjuk, hogy néz ki? A működéséről pedig halvány lila fogalmunk sincs! – méltatlankodott Heri Kókler.
– Hű, tényleg, ezt a nagy önitás közepette teljesen el is felejtettem nektek elmagyarázni – mérgelődött Főszér.
– Szóval, mit kell keresnünk? – kérdezte Malacka is kíváncsian.
– Hű, de izgi! – rágta a körmeit a kis Genny.
– A Fáraó Átká egy hatalmas, nagy varázslat. De ez a varázslat be van zárva egy nagy adag barna golyóba, amit az álszent galacsintúró szkarabeusz bogárka görgetett hatalmas nagyra. A varázslathoz gyújtózsínort is készítettem. Ha meggyújtják, felrobban az egész, és kiszabadul belőle a Fáraó Átká. Akkor ott kő kövön nem marad, minden élő felbomlik és elpárolog mint a kámfor.
– Hogyan lehetnél képes arra, hogy ilyen szörnyűséges fegyvert fejlessz ki? – kérdezte a kis Genny. – Hiszen olyan szimpatikus bácsi vagy...
– Ostoba voltam meg féltem Voltmárvolttól. Minden nap addig agitált, a lelkemre beszélt vagy agymosott, amíg rá nem álltam arra, hogy folytassam a kísérleteimet.
– Hol találjuk meg a Fáraó Átkát? – kérdezte Heri Kókler elszántan.
– Kint a sivatagban, a piramisok árnyékában. Egy saját gyártású fenevad őrizi. De le lehet győzni őt is, csak ki kell mondani a titkos nevét. Akkor kővé válik, és te elhozhatod a Fáraó Átkát, amely a piramis bejáratánál van elhelyezve egy fali tartóban.
– Izgalmas feladatnak tűnik, elvállalom! – jelentkezett önként Heri Kókler.
– Szó sem lehet róla! – tiltakozott Black Jack. – Inkább én megyek.
– Jobb ha a fiú megy! – rázta a fejét Főszér. – A szörnyeteg a világért sem bántaná a gyerekeket. De ha egy felnőtt közeledik hozzá, bizonyosan megtámadja.
Black Jack mérlegelte a lehetőségeket, majd végül ráállt a dologra.
– Nektek addig el kell rabolnotok engem. Vagyis azt a Főszert, akit a palotában láttatok. Meg kell akadályoznotok, hogy Voltmárvolt elvigyen magával. Azt is meg kell akadályoznotok, hogy Voltmárvolt magához vegye a Fáraó Átkát. Ha sikerrel jártok, akkor én gondoskodni fogok róla, hogy visszakerüljete a saját időtökbe. Minden kiközlött idő helyre fog zökkenni. Ismét abban a világban fogjátok magatokat találni, amelyikben eddig éltetek. Emlékezni fogtok egy darabig erre az ügyre, de az emlékeitek gyorsan el fognak halványulni, mert hogyan is emlékezhettek az ember hosszú időn keresztül valami olyasmire, ami meg sem történt soha. Mindenkinek ez járt a fejében, miközben Főszér végleg eltűnt, Malacka pedig kiosztotta az elkobzott, de visszalopott varázspálcákat és Heri Kókler Szt. Ebonit-rúdját. Ezután örökre elbúcsúztak egymástól, és ki-ki ment a saját öngyilkos vállalkozására.

19. A Fáraó Átká

Heri Kókler, a világ többszörös megmentője, minden erejét megfeszítve rángatta a pórázt, amelynek az egyik végén a fenevad, a másikon pedig ő morgott. Arca eltorzult, szemüvege elkerekedett, a homlokára kötözött villám alakú sebhely pedig lüktetni kezdett a viszkető fájdalomtól, mert a nem mindennapi melegben tett erőfeszítéstől megizzadt és teljesen bepállott a bőre. A lánc végén a mágikus teremtmény, a Szfingsz vergődött. Kőkemény ellenfél volt, fogatlan szájával még mindig vadul harapta a csalétekül felkínált gumicsontot. A díszletként szolgáló piramisok fölött sivatagi vihar tombolt, amely döbbenetes gyorsasággal közeledett. Heri Kókler begyakorolt mozdulattal megdörzsölte a kezében szorongatott Szent Ebonitrudat, hogy delejes erejű mágiát gyakoroljon erre a makacs vadállatra. Érezte, hogy nincs sok ideje. Tudta, néhány oldalon belül meg kell szereznie a Fáraó Átkát, különben megint vége lesz a világnak. Pedig a Szfingsz először nem látszott erőszakosnak. Heri még örült is, hogy milyen hamar megtalálta a helyet, amit Főszér olyan pontosan leírt neki. A szörnyeteg békésen heverészett a bejárat előtt. Hosszú fémláncra volt verve, hogy el ne szökjön emberekre vadászni. Heri kihúzta a földre szúrt gombostű végére akasztott láncot, majd a kezébe fogta. Először el akarta vezetni a Szfingszet, de az nem állt kötélnek. Hiába rángatta, hiába erőlködött, kemény ellenfél volt. Az előzetesen kutyák módjára megjelölt őrhelyét a világ minden műcsontjáiért sem hagyta volna ott. Heri ekkor érezte, hogy ideje megbénítani a szörnyeteget, mert ha nem teszi, rosszul teszi. Igen ám, csak hogy teljesen kiment a fejéből a szörnyeteg titkos neve. Ráadásul németül volt, ő pedig csak latinul tudott titkos varázsigéket kiabálni. Kutatott az emlékezetében, de nem jutott eszébe semmi. Hát nem is csoda, hiszen annyi sok stressz érte, hogy teljesen ki volt az agya. Ráadásul keveset is aludt, ami szintén nem javította a gondolkodását. Ezért egy egyszerű bénító átokkal próbálkozott. Az átok szép ívű villámként hatolt a fenevad agyába, de láthatóan meg sem kottyant neki. – Hűha! – idegeskedett Heri. – Na, most mi lesz? A Szfingsz erős volt, Heri pedig egyre fáradt. A homokban egy farka végén összenőtt számai ikerkígyó igyekezett elmászni a helyszínről. De mivel mindkét fele makacs volt, nem haladt se jobbra, se balra. Heri arra gondolt, tisztára olyan ez a szegény hulló, mint ő és a Szfingsz. Egymás fogságába estek. Nem messze tőlük egy álszent szkarabeusz bogárka tolt a erejét megfeszítve a hatalmasra görgetett galacsint. Herinek kiguvadt a szeme, amikor meglátta, hogy ez nem valami közönséges galacsin. Ugyanis a közönséges galacsinoknak nem szokott gyújtózsínor kilógni a közepükből. – Ugye meglepődtél, Heri Kókler? – kérdezte perverz kis izgalommal Voltmárvolt, amikor előlépett a piramis árnyékából, és a földön görgő Fáraó Átkára mutatott. – Meg – vallotta be Heri, miközben érezte, hogy kiszárad a szája. Tépte, rángatta a Szfingszet a láncánál fogva, de semmi eredményre nem juthatott vele, hiszen elfelejtette a szörnyeteg titkos nevét, így viszont nem győzhette le. Ráadásul ismét megjelent Voltmárvolt! Vajon már megint mire készül ellene? – Megszereztem a Fáraó Átkát! – hahotázott Voltmárvolt. – Az időgép is nálam van. Bár, amint hallottam, a barátaid elrabolták Főszert, de hát hiába tették, mert már nincs szükségem rá.

– És nekem sem! – hahotázott egy másik Voltmárvolt, aki nem messze állt az előzőtől.
– Háháhá, hogy meglepődött az ostoba! – hahotázott egy harmadik Voltmárvolt.
Mintha valami páternosztéren érkeznének a föld alól, lassanként több tucatnyi Voltmárvolt lépett a semmiből színre. És mindegyik hahotázott!
– Nem csak a világot fogom uralmam alá hajtani, hanem az időt is! – röhögött valamennyi Voltmárvolt. – Sorban megölöm valamennyi Főszert, aki ostoba módon azt hitte, hogy levadászhatja saját magát az időben. A kis naiv abban reménykedett, hogy te meg tudod szerezni a Fáraó Átkát. De nagyot tévedett, igaz Heri?
– Nos... – hebegte Heri. – A játszma még nem lefutott – mondta, és erről hirtelen eszébe jutott valami.
Sajnos nem a szörnyeteg titkos neve, mert azt úgy látszott, teljesen elfelejtette. Ez csak egy ötlet volt. A kétségbeesés szülte, de jó ötletnek látszott. Hiszen ott görgette a szkarabeusz bogárka a Fáraó Átkát a rengeteg Voltmárvolt között. Ha sikerülne valahogy felrobbantani, vagy negyven Voltmárvoltot küldhetné át vele a túlvilágra.
Heri érezte, hogy már képtelen féken tartani a Szfingszet. Az erő lassanként kiszállt a karjából, a homlokán és a hátán patakokban folyt az izzadság.
A Fáraó Átkából mindemellett olyan hívogató módon lógott ki a gyújtózsínór, hogy szinte kiabálta felé:
– Itt vagyok, Heri! Gyűjts meg kérlek!
Heri agya kétségbeesetten dolgozott. Nem mozdulhatott, mert a Szfingsszel birkózott. A Voltmárvoltok rengetegen voltak körülötte. Még ha sikerült volna is legyőznie a Szfingszet, akkor sem tehetett volna semmit. Egyetlen Voltmárvolt is hatalmas ellenfél volt, hát még egyszerre ennyi. De ha valahogyan meg tudná gyűjteni azt a gyújtózsínórt... a gondolat nem hagyta nyugodni.
– Látom, még mindig nem nyugodtál bele, hogy veszítettél – hahotáztak a Voltmárvoltok. – Pedig semmi esélyed. Jobb, ha feladod a hiábavaló küzdelmet. Be kell látnod, hogy ez az a pont, ahol véget ért primitív kis történeted.
– Nem! – ordította Heri kétségbeesetten. – Nem győzhetsz!
– Pedig fogok! – kacarászott Voltmárvolt megannyi változata. – Hiszen máris ott állsz dermedve.
Heri agyába ekkor beugrott a Szfingsz titkos neve, amit németül kellett rákiáltani. Nem habozott, ráordított:
– Der Medve!
A szörnyeteg erre meglepődött, még a gumicsontot is kiejtette a szájából. Utána már szinte semmi nem történt, csak lassan, fokozatosan kővé vált. Heri számára nem létezett ennél szebb látvány. Illetve létezett. Ezért a földre bökött a mostanában varázspálcaként használt Szent Ebonitrúddal, és annyit mondott latinul:
– *Tungsram halogén!* – ezután futni kezdett, ahogy a lába bírta. Tudta, ha beválik a terve, itt kő kövön nem marad. Éppen úgy száguldott, mint a futótűz, amely hirtelen üveggé olvasztotta a homokot és meggyújtotta a rövidkének ható gyújtózsínórt, amely a Fáraó Átkába volt belenyomva.
A Voltmárvoltok sikoltoztak, mert Heri varázsigéje elérte és meggyújtotta a kanócot. Ahelyett, hogy valamelyikük bátran rávetette volna magát a kanócra, és élete feláldozásával megmentette volna a többieket a haláltól, valamennyien pánikba estek, és futni kezdtek. De hát hová is futhattak volna másfél másodperc alatt?
Heri tudta, hogy nem menekülhet. A robbanás ereje a levegőbe emelte, ám meglepő módon nem esett vissza a földre, hanem ott maradt fent. Valami furcsa, időtlen térbe került, ahol kihunytak az érzékszervei. Már éppen kezdett volna nagyon kellemetlenné válni az egész, amikor hirtelen valami történt.
Először logikusan azt gondolta, vége lett a világnak.

20. A pokolra való

Voltmárvolt fekete lelke egyenesen a pokolba szállt, ahol a megnövekedett forgalom miatt a cégvezető elégedetten dörzsölgette kezét. Ma már túlságosan sokan érkeztek a műintézménybe, a heveny helyhiány miatt kénytelen volt gazdaságossági intézkedéseket bevezetni.
– Egyre kevesebb a hely! – bosszankodott az Ördög. – Kénytelen leszek először az elnöki lakosztályban karcsúsításokat végezni – mormogta maga elé.
Olyan sötét volt idelent, hogy Voltmárvolt fekete lelke – hiába volt több idősikban több teste is, fekete lelke csak egy volt szerencsére – vakító fénnel világított.
Az éppen most érkezőt az Ördög bevezette egy szobába, ahol éppen Clintown elnök és Mónika, a kis gyakornok szivarozott. Igazából csak Mónika, de Clintown elnök ezt egyáltalán nem bánta, sőt még biztatta is jó szóval. Éppen ebbe az életképbe csöppentek bele, amikor azt mondta az Ördög Voltmárvolt fekete lelkének:
– Mivel egyre többen vagyunk itt, muszáj a helytel takarékoskodnunk. Át kell vinned a helyét!
Voltmárvolt lelke elvigyorodott, agyában perverz gondolatok kergetőztek, és máris arra gondolt, hogy milyen remek dolog is lesz az, ha ő a kárhozat örökkévalóságában itt fog... hm... bűnhődni a csinos kis gyakornokkal, aki annyira, de annyira jól tudott szivarozni.
Ám nagyot tévedett, mert az Ördög gonoszul belecsípett a csaj farába, és csak annyit mondott.
– Elnök úr, ön itt marad! Mónika, te szabad vagy! Volti, te mátol munkába állsz!

21. Édes otthon

Heri azonban nem halt meg, hanem valami hasonlóan rendkívüli történt vele. Felébredt!!!
Még hozzá a saját pihe-puha kis ágyikójában!
Csodaszép reggel volt! Az ablakon besütött a Nap, a fákon madarak csicseregtek, a levegőben por és szmog, az égen repülőgépek húztak el minduntalan, olyan gyakorisággal, hogy az ember nem értette a másik ember szavát.
– Semmi kétség! Ez Landön! Itthon vagyok Vektor bácsi házában! – Heri úgy örült, mint majom a farkának. Kiugrott az ágyból, és indiántáncot lejtett a padlón. Amikor kimerülten lerogyott, boldogan állapította meg, hogy sikerült.
– Minden visszaállt a régi, normális kerékvágásba. Nyilván az emberiség sem halt ki, mint ahogy az állat és növényvilág sem tűnt el nyomtalanul. Remélhetően Dupladurr professzor is él és virul, akárcsak a tanári kar többi tagja. Bár azért Cotton professzor talán... – Heri megrázta a fejét a nagy boldogságban. – Miért is ne élhetne ő is, hiszen ő is Isten teremtménye, mint a többi állat...? Már éppen fel akart öltözni a katonai gyakorló ruhába, amiben otthon szokott lébecolni, amikor a szekrényből kilépett egy aprócska ember, aki felettébb ismerősnek tűnt számára.
– Főszer! – döbrent meg Heri. – Már azt hittem, csak álmodtam az egészet. – Heri elsápadt. – Ugye jól vannak a többiek? Ugye visszajutottak az időben? Ugye senki nem halt meg?
Főszer a fejét rázta: – Heri! Erre most nincs időnk! Mindenki visszajutott, mindenki nagyon jól van, ne aggódj!
– Akkor meg miért vagy itt a szobámban? És mit keresel a szekrényemben?

Főszer válasz helyett odasétált a bútordarabhoz, és kinyitotta az ajtaját. Heri majdnem dobott egy hátast, annyira meglepődött. Amíg nem tartózkodott itthon, a szekrényt valaki átalakította. Magában sejtette, hogy ki. A szekrény túlsó oldalán, az ősi kőoszlopok között, hatalmas csata dúlt.
– Heri! – mondta idegesen Főszer – vissza kell jönnötök velem! – Valami nagy baj történt a Stonehenge-dzsel!

(Folytatása következik!)

Stats:

Excalibur Könyvkiadó
Digitalizálta: Talgorius Grendar

K. B. Rottring Heri Kókler és a Fáraó Átka
© K. B. Rottring 2004.

Kiadja: az Excalibur Könyvkiadó, 2006

Tördelőszerkesztő: Savanya Zsolt

Borítókép: Szűcs István

Nyomás: Nóvum Kft.

ISBN: 963 9285 42 0

Vigyázz! Ez egy paródia!
A könyvben található vicces részek
nem véletlenül vannak benne!

Tartalom

- [1. Más világ?](#)
- [2. Új igazgató](#)
- [3. Falanszter](#)
- [4. A menekülők](#)
- [5. Szembejövők](#)
- [6. Party szanok](#)
- [7. Az üzenet](#)
- [8. Titkos akció](#)
- [9. Magyarázat](#)
- [10. A Cselekvés Órája](#)
- [11. Kertitörpe temető](#)
- [12. Vissza az időben](#)
- [13. Útravaló](#)
- [14. Mire jó a fáraó?](#)
- [15. Vendégségben](#)
- [16. Merénylet](#)
- [17. Börtönbe vetve](#)
- [18. Megmentő](#)
- [19. A Fáraó Átka](#)
- [20. A pokolravaló](#)
- [21. Édes otthon](#)
- [Stats](#)